Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Uge-Journalen

TIDENS KVINDER

NR. 37.
21. AARG.

Læs Artiklerne: Utzon Frank og hans kvindelige Elever

og Paris bag Kulisserne

Kvaliteten

af kemiske Produkter afhænger ogsaa paa Deres Fremstillingsomraade af Raa- og Hjælpestoffernes upaaklagelige Beskaffenhed. Hvis De vil spare Dem selv for Tidsspilde og kostbare Forsøg, vil jeg som ansvarsbevidst Fagmand raade Dem til at bruge de Kemikalier, der er gennemprøvet og altid til at stole paa, nemlig Kemikalierne fra den siden 1827 bestaaende kemiske Fabrik

E. Merck

DARMSTADT

Redaktører:
S. ARBOE
Ansvarhavende
og GUNHILD GANTZEL
Telefon 14,606
Telegr.-Adr.: Tidenskvinder
Postkonto Nr. 1514
Rosenørns Allé 29, Kbhvn. V.

Uge-Journalen
TIDENS KVINDER
Nr. 37 — Tirsdag den 14. September 1943
Erhvervsmæssig Udlejning af Bladet er ikke tilladt

Enkelte Eksemplarer: 60 Øre
Abonnementspris i Danmark 7,50 Kr. Kvartalet. Bladet sendes hver Uge i Korsbaand over hele Jorden for 10,75 danske Kr. Kvartalet inkl. Porto
Udgivet af
Forlagskompagniet A/S

Paul Sarauw:

SAA GIK DEN SOMMER

JA, saa er Sommeren altsaa forbi for denne Gang. De skønne, lyse Sommernætter er en saga blott, og Mørket er steget fra de dybe Vande, som Digteren synger. Storken har forlængst forlagt Residensen til Nilens solvarme Dynd, og Pessimister ser i den tidlige Afrejse et Varsel om en streng Vinter. Man maa have Lov til at haabe, at Storken er ligesaa slet en Vejrprofet som Magister Lúplau-Janssen.

Men lad os ikke græde for mange Taarer over Sommerens Død. Vinteren er Gudskelov endnu langt borte, og Efteraaret plejer at være en fager Tid i Danmark. Skoven klæder sig i de yndigste Farver og giver gratis Mannequinopvisninger. Luften er saa klar og sund og ren, og Nattehimlen funkler af Stjerner, der fra Tid til anden sejler som lange gyldne Striber over den dybblaa Rundhorisont.

Sommeren er forbi, men den har alligevel ikke været her forgæves. Takket være de mange Timer i fri Luft — ved Stranden, i Skovene, i Hængekøjen, i Kolonihaven — har vi hentet Sundhed og Livsmod til at tage kommende Besværligheder med større Modstandskraft. Nej, Sommeren har ikke været her forgæves. Der er arbejdet til langt ind i den lyse Sommernat i Tørvemoserne, og de gode danske Tørv begynder at hobe sig op i vore Kældere, saa en af vore største Bekymringer kan skrinlægges.

Og den stærke Sommersol har faaet Kornaksene paa vore Marker til at svulme som smaa frodige Moderliv, og den rige gyldne Høst er forlængst bragt i Lade eller males mellem Møllernes brede Kæber. Den danske Sommer har for hele det kommende Aar sikret os Brød — selv det lyse, dejlige Hvedebrød, som vi har undværet saa længe. Sommeren har saa sandelig ikke været her forgæves.

Det giver os en dejlig tryg Fornemmelse. Vinteren — den femte Krigsvinter, vi skal opleve — kan ikke blive helt forfærdelig, naar vi har Brød og i alt Fald nogenlunde rigelig Brændsel.

Vi har jo stillet vore Fordringer til Livet betydeligt ned. Og det er godt det samme. Vi er ikke mere de forvænte, sorgløse Mennesker, som tog alle Livets Goder som en Selvfølgelighed. Før var vi utilfredse, naar vore Kældere ikke bugnede af fine engelske Nøddekoks eller tunge Westphalske Cinders. Nu er vi glade bare for Tørvene og Stødbrændet, og vi hygger os i et eller to af Husets Værelser, hvor vi endda synes, at Tørverøgen virker ganske hyggelig og paa en morsom Maade hensætter os til vore Oldeforældres Tid.

Og hvor vi egentlig forliges udmærket med Surrogatvarerne. For blot et Par Aar siden vilde vort Mellemgulv have rejst sig paa Højkant i Protest, hvis vi havde vovet at byde vore Maver en »ægte« Erstatningskaffe, en Kop Te, lavet paa Brombærblade, eller en dansk Whisky, brygget af Kogesprit. Nu slubrer vi gudhengivent Løbesoden i os. »Slet ikke saa daarligt,« siger vi og smækker med Tungen. »Man kan i Grunden ikke smage, at det ikke er rigtig Kaffe.«

Selv de danske Cigarer har vi vænnet os til — hvor utroligt det end lyder. Vi generer os lidt, naar vi efter Middagen maa røbe, at vi kun kan byde vore Gæster paa en dansk Havaneser med Papiromslag, eller en Cigaret, der smager, som om den var rullet af Lammeuld og hakkede Dørmaatter. Men vi beroliges, naar vi ser vore Gæster dampe løs med Velbehag, som om det var den fineste Abdulla fra Bond-Street i London.

Mørketiden forestaar, og Krigstiden, der synes saa utrolig meget lettere at bære i de lyse Nætters Tid, føles uvilkaarligt langt stærkere, naar vi skal famle rundt i mørklagte Gader. Men Folk venter alligevel resigneret paa, hvad der skal komme, og haaber bare, at det maa blive en Vinter som i Fjor, der føltes næsten som en Behagelighed efter de foregaaende tre Aars uhyggelige Isvintre.

Folk kan jo ikke mere rejse over Landets Grænser, men i Sommer var de glade til, blot de kunde komme en Tur til Bornholm eller faa det primitiveste Fiskerhus med Tangmadrasser og skæve Vægge. Og de vil vise en lignende Resignation i Tiden, der følger efter den svundne Sommer. De betaler uden at kny deres Skatteblanket og er nærmest taknemlige, hvis de faar Lov til at beholde Halvdelen eller en Trediedel af det, de har tjent i deres Ansigts Sved. Før dansede de til den lyse Morgen paa Restaurationerne, nu synes de alligevel, de har faaet en Aften ud af det, selv om de skal ligge i deres Seng Kl. 11. Der var engang, hvor Slagterbutikerne bugnede af Varer, og hvor Restauranterne havde alenlange Spisekort. Nu er en Husmoder stolt som en Spanier, hvis hun har faaet fravristet Slagteren en diminutiv Flæskesteg, og selv Gourmanden finder det, der kan kildre hans Gane mellem Restaurantens enkle og beskedne Retter. Før tillod Budgettet næsten en daglig Biografteatertur. Nu maa de fleste holde Hus med deres Indtægter og er glade til, bare de et Par Gange om Maaneden kan komme hen og se en ti Aar gammel fransk eller amerikansk Film.

Er det slemt, at vi allesammen i den Grad har nedsat vore Fordringer til Livet? Nej, det er saamænd kun storartet. Og tænk, hvor vi saa engang vil nyde det, naar alt igen bliver normalt.

CROME & GOLDSCHMIDT

SPORT

Se Teksten Side 37

BADMINTON-KETCHERE

BRITGOODS TRADE QUALITY MARK SPORT

bygget som Englands førende Mærke

Priser fra 14,50—65,00

„Fast play" 1,25 Kr.

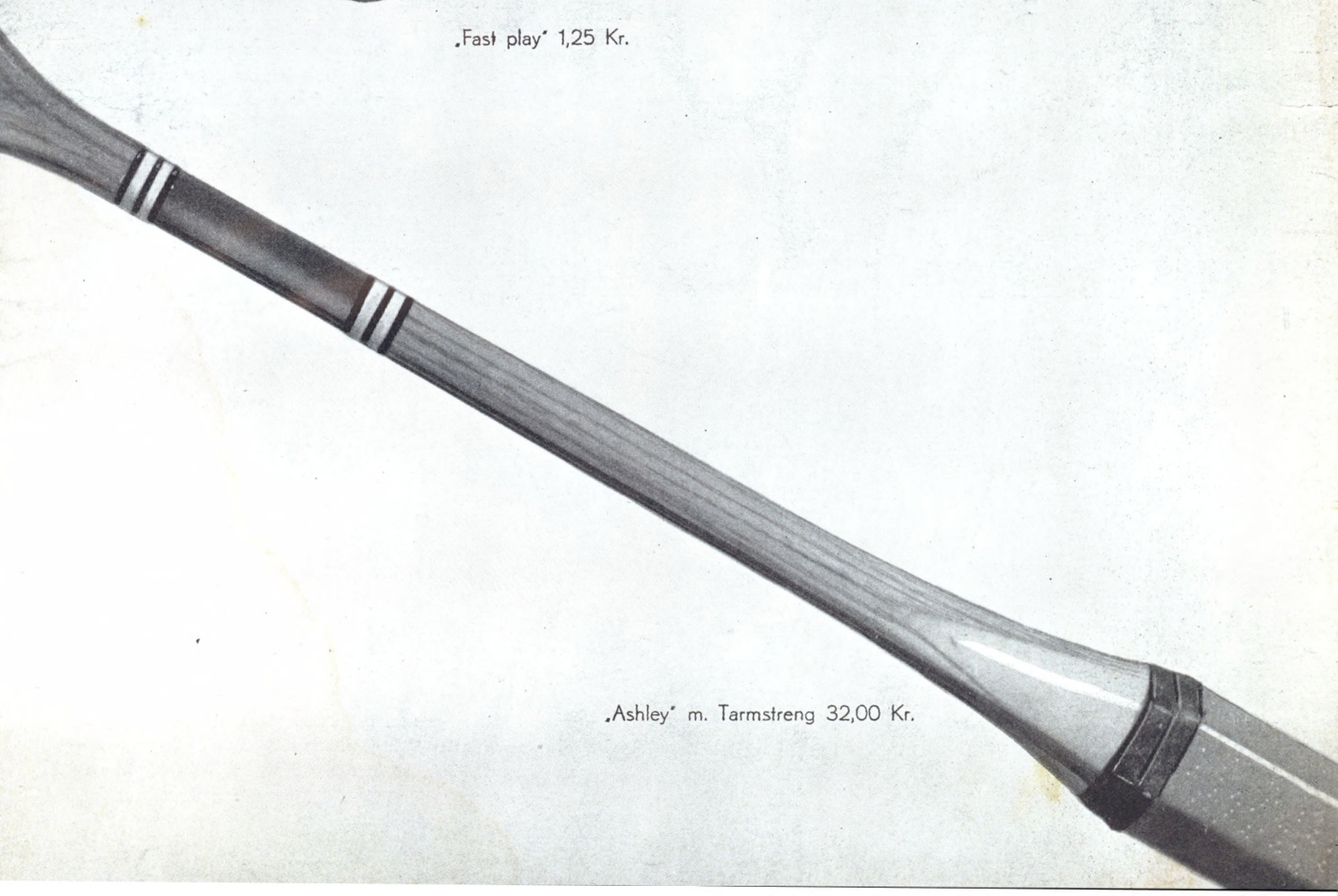

„Ashley" m. Tarmstreng 32,00 Kr.

FIRE STUER I EEN

Hos Direktør Carl Petersson paa Taarbæk Strandvej

Foto: JOHN JØRGENSEN

Billederne paa denne Side:
Øverst tv.: Den store Villa, set fra Øresund.
Øverst th.: Pragtfuldt ligger den omgivet af store Plæner og gamle, skyggefulde Træer.
Midten: Den ene Ende af det vældige Rum med Krokodillen foran det gamle Egeskrivebord.
Nederst: Den intime lille Spisestue med de haandbroderede Sæder paa de antike Stole.

Billederne paa næste Side:
Øverst: Midterpartiet af det 17 Meter store Rum.
Nederst: Pejsekrogen med Elsdyret og Isbjørnen.

UDE paa Taarbæk Strandvej er Direktør Carl Petersson flyttet ind i en pragtfuld, gammel Herskabsvilla, der nu ombygget og moderniseret er et gæstfrit Centrum for Klampenborg-Sommerens glade Kunstnere.

Paa en vældig Grund, der gaar fra Strandvejen lige ned til Øresund med store Plæner, gamle Træer og en henrivende Pavillon, ligger Villaen, der har slaaet alle Stueetagens fire Værelser sammen til eet Kæmperum, hvis to ekstra Udbygninger danner en intim Spisestue for tolv Gæster og en stor lys Glaskarnap ud mod Strandvejen og Vestensolen.

17 Meter maaler det vældige Rum, hvis Parketgulve næsten er dækket med kostbare persiske Tæpper, og hvis Vægge er prydet med moderne Malerier og gamle Vaaben. Dimensionerne er store, et Koncertflygel af en anselig Størrelse forsvinder ganske mellem de vældige læderbetrukne Møbler og de gamle Egebord. Paa et lille Boullebord staar gamle Sølvting under et stort Maleri af Husets Frue og Søn, mens et andet stort Maleri af den muntre Direktør i Ridedragt hænger i Stuens mere maskuline Afdeling.

Fru Lily Petersson har præget det store Hjem med sine mange Broderier, virkelig gediegne Arbejder paa store Barokstole og i Spisestuen paa de ti smaa Stole og de to Armstole, Kopier fra Cluny Musæet i Paris. Rundt om paa Flygelet og Smaabordene staar Fotografier med Dedikationer fra det gæstfri Hus' Kunstnervenner: Brisson, Gustav Wally og mange flere. I Hjørnet over Direktør Carl Peterssons Arbejdsbord hænger i kronet Ramme et Maleri af Hans Majestæt Kongen.

Paa Gulvet foran Kaminen ligger et hvidt Isbjørnetæppe og foran Skrivebordet en Kæmpekrokodille, mens Hovedet af et Elsdyr smykker Kaminen med de gamle Bronzestager og det franske Bronzeur.

Ombygningen har staaet paa i over et halvt Aar; men nu er Villaen helt færdig, parat til at aabne sine gæstfri Døre for de mange Venner af det muntre Direktørpar.

Jette.

Utzon-Frank

Foto: **ELLA HAAHR**

DET er i disse Dage 25 Aar siden, at Einar Utzon-Frank valgtes til Professor ved Kunstakademiets Billedhuggerskole, og i den Anledning har en Festkomité, der bestaar af Billedhuggerne Arne Bang, Mogens Bøggild, Johannes Hansen, Henry Luckow-Nielsen og Direktør Chr. Grauballe arrangeret en storstilet Udstilling paa Charlottenborg, ikke alene af Professorens egne Arbejder, men især, som Udstillingens Titel »Utzon-Frank og hans Elever« angiver, ogsaa af Elevarbejder.

Her er repræsenteret ikke alene de mange kendte Navne indenfor Utzon-Franks talløse Elevskare, men ogsaa Arbejder af nuværende purunge Talenter. En festlig og opmuntrende Udstilling, hvis mange vidtforskellige Arbejder paa den bedst tænkelige Maade er samlet til et harmonisk Hele i en dekorativ Ramme af Efteraarets skønneste, mest farvestraalende Blomster og Frugter.

Det vil gaa altfor vidt at nævne de mange fremragende Elever om den populære Professor, om hvem Arne Bang, der er Udstillingskatalogets Redaktør, siger, at han forbinder sin store Viden om Kunst med usædvanlige Evner som Pædagog. Utzon-Frank har evnet at skabe det samme Forhold mellem sig og de Unge, som var mellem Renaissancens Mestre og Lærlinge. Hans Dør har altid staaet aaben for Vejledning og Raad, og selv som Elev tilføjer han, at for alle blev Skolen eet stort Værksted — for nogle næsten et Hjem.

Udstillingen er tænkt som en Hyldest fra Eleverne til deres Professor i Erkendelse af, hvor meget hver især skylder ham som Kunstner og Lærer, og Eleverne udtrykker det Haab, at den vil give Offentligheden et smukt Indtryk af den Skole, der ligger bag — en kunstnerisk Oplevelse — og Løfter om kommende Udvikling i Billedhuggerkunsten herhjemme.

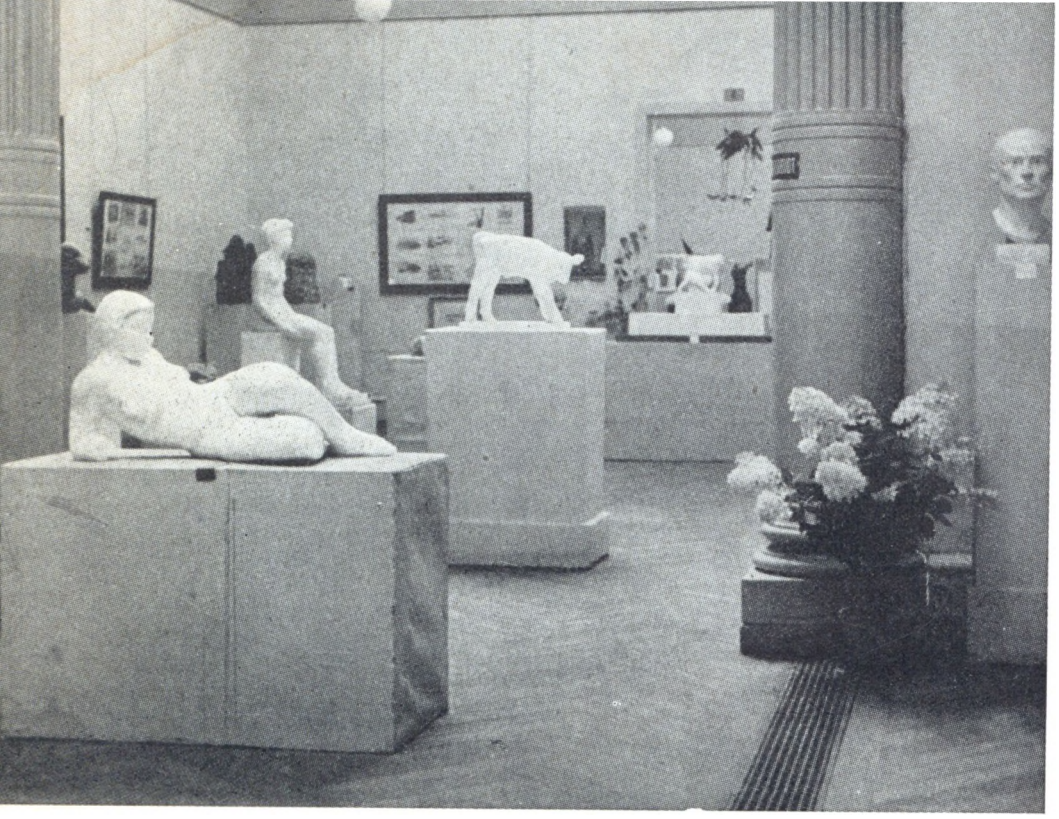

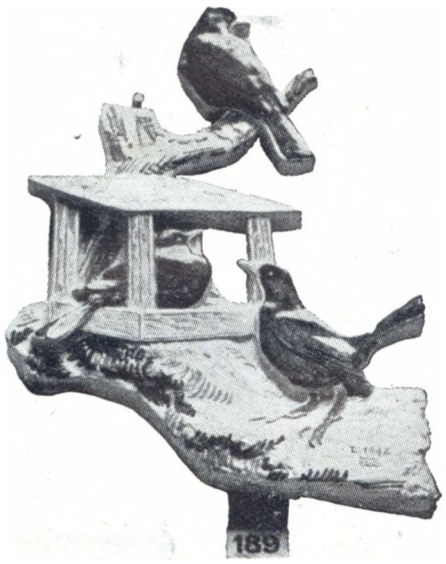

Øverst: Kik ind gennem Midtersalene paa Professor Einar Utzon-Franks Jubilæumsudstilling.

Midten tv.: Professorens egen lille Buste i Bronze. »Nan« hedder den og solgtes paa Aabningsdagen til Kunstmusæet.

Midten th.: Therese Lucheschitz Jensens Solsorte i farvet Fajance, lige til at hænge op paa en hvidkalket Væg i en Spisestue.

Nederst tv.: Inge Finsens lille Gruppe, hvis Original tilhører National Galleri i Oslo. — Nederst i Midten: Helen Schous dejlige springende Mynde i mørk Bronze. — Nederst th.: Emma Matthiassen fra Skenkelsø ved Ølstykke udstiller foruden Gipsstatuetten »Poula« den lille Bronzestatuette.

og hans kvindelige Elever

Der er ikke Tvivl om, at baade Utzon-Frank og hans Elever vil faa Glæde af deres pragtfulde Udstilling. Desværre kan vi ikke her nævne alle de udstillende eller vise ret mange af de næsten 400 forskellige Arbejder, der er udstillet. Vi vælger derfor naturligt at fortælle om de kvindelige Elever, der indtager en fin Plads paa den store Udstilling.

Der er Inge Finsens »Mor og Barn«, som Ny Carlsberg Fondet har købt, og hendes smukke Portræt af sin Mor. Inger Gabrielsen fra Slagelse har udstillet en lille Kalvegruppe i Keramik, mens Christine Nicolai Hansen viser sine talentfulde Tegninger. Der er Mary Hansens tre Piger og Martha Hastedts Bretagnepige og Danserindehoved, og Kamma Hedins siddende Kvinde i Kunststen.

Bizzie Høyers smukke Tegninger og Therese Lucheschitz Jensen med en meget omfangsrig Afdeling. Inger Marie Jørgensen, der i Cottasandsten har modelleret sin Fader, og Eva Langkaus henrivende Katte og Hvalpe. Gudrun Lauesen, der ogsaa har modelleret Kalve og Føl, og nu afdøde Henny Lauritsens Studier efter gammel peruviansk Kunst.

Asta Lilbæk, som foruden Busten af Pusse udstiller en Akvarel, og Edith Ludvigsens Tegninger. Man husker Bodil West Ludvigsens tunghøre Gips Dreng, og Elisa Tetens Lunds lille suttende Dreng. Emma Matthiassens lille Statuette, som Dansk Skulpturforening købte paa Aabningsdagen.

Billedhuggerinden Helen Schous ideelige Dyr, den springende Mynde, Hesten, der overfaldes af en Slange, og den

(Fortsættes Side 33).

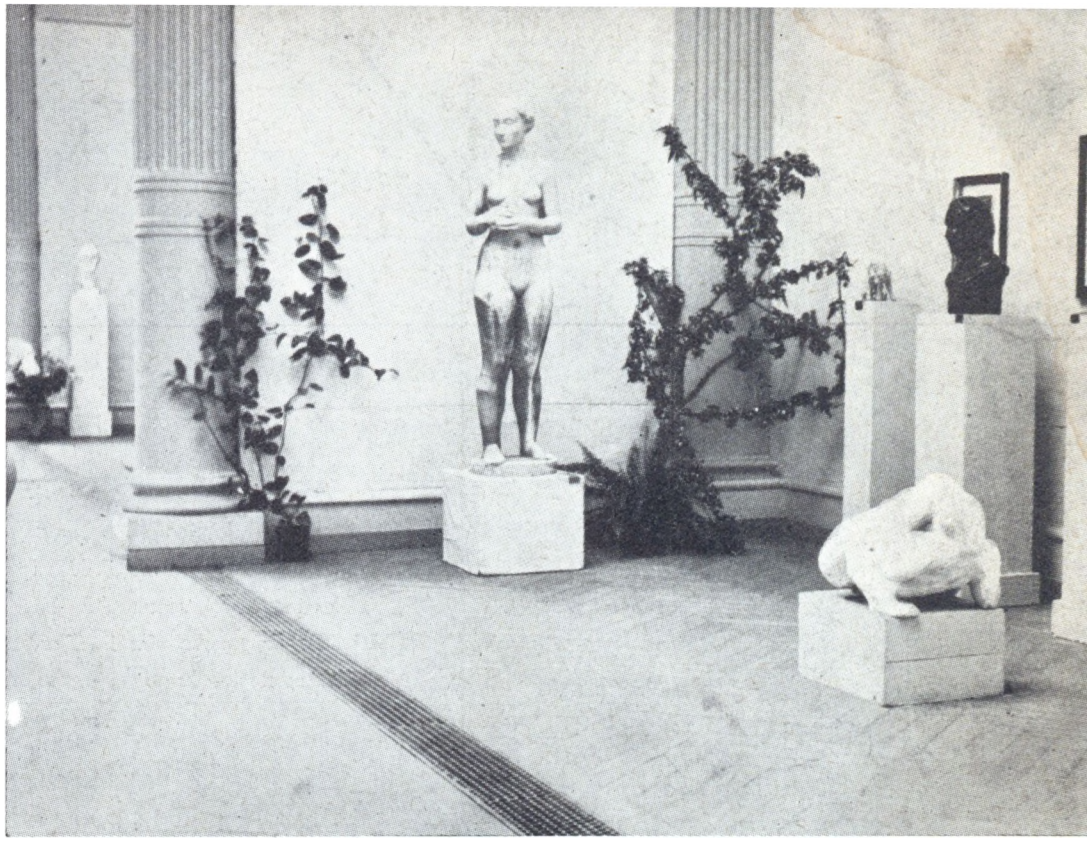

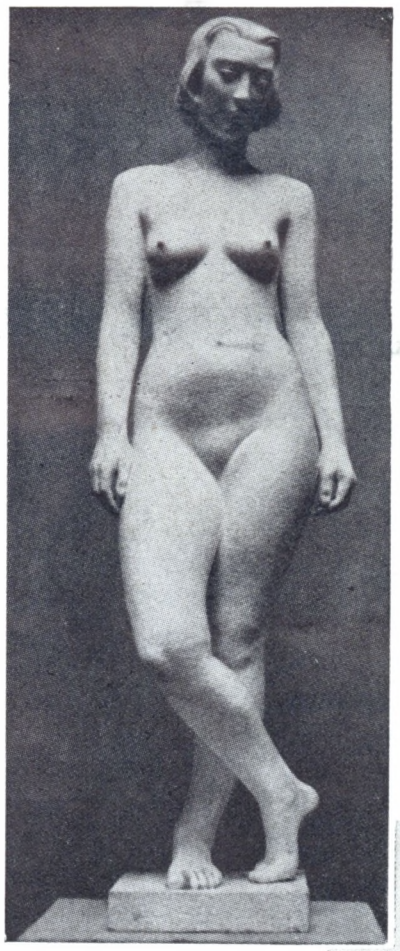

Øverst: Tove Olafsson har faaet sin staaende Cement-Kvinde dekorativt anbragt med en overdaadig Gren med Paradisæbler som Baggrund. Til højre for Grenen staar Gudrun Lauesens Jerseykalv i Stentøj.

Midten tv.: Stor Kvindefigur i Gips, udført af en nuværende ganske ung Elev, Grethe Bülow-Møller.

Midten th.: Therese Lucheschitz Jensens Drengebarn, som Den kgl. Porcelænsfabrik har fremstillet.

Nederst tv.: Igen et Arbejde af en nuværende Elev, Agnethe Jørgensen, der kalder den »Liggende Pige«.

Nederst th.: Og endelig et Udsnit af Agnethe Varmings righoldige Udstilling. Forrest det smukke Mosaikbord, som tilhører Kunstindustrimusæet, og ovenover de smaa Akvareller et Oliemaleri af Fru Jensen Klint.

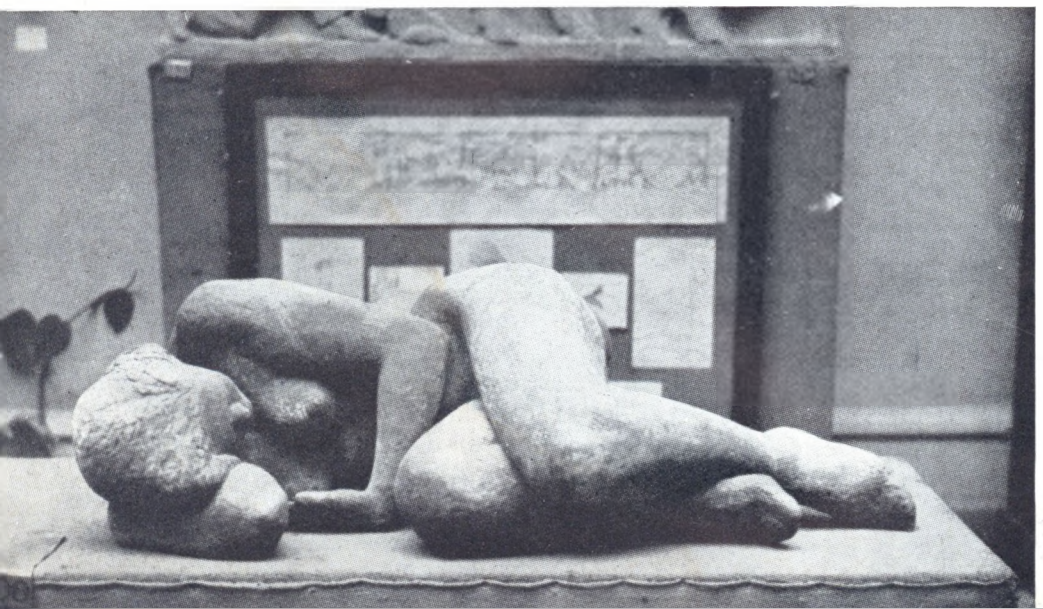

Fortryllende er Birmas sortøjede Døtre.

Birma er Kvindernes

Birmeserinderne er

DER maa nu alligevel være noget om det, Kipling fortæller i sit berømte Digt om Vejen til Mandalay, hvor han skildrer den hjemvendte Englænders Lede ved de skidne Fortovssten og den fæle London-Taage og hans Længsel efter Birma. Palmesuset hvisker, og Templets Klokker kalder, og ved den graa Mulmein Pagode sidder en Birma Pige med gult Skørt og grøn Hue og ryger paa en hvid Cerut en halv Meter lang. Og i Erindringen om denne Birma-Pige skubber han sine halvthundrede Piger fra Chelsea til Strand foragteligt til Side.

— — —

Ingen Overraskelse kan være større end den, der møder En, naar man kommer fra Forindien til Bagindien. Det er ikke Landet, der er anderledes, heller ikke Klimaet, men Menneskene staar til hinanden som Nat til Dag!

Da jeg, efter at have levet nogle Aar i Forindien, kom til Bagindien for at overtage en Stilling i Birmas største og rigeste (og en af Verdens betydeligste) Sølv- og Blyminer, blev jeg meget forbavset over Forskellen mellem Hinduerne og Birmeserne.

Det var mærkeligt, at to Tropefolk, der levede under nogenlunde de samme fysiske og klimatiske Forhold, kunde være saa forskellige: Inderne alvorlige, spekulative, vanskelige at komme ind paa Livet af. Birmeserne glade, lyse, altid smilende og venligt indladende Solskinsmennesker. Men allermest ubegribeligt var Forskellen mellem Forindiens trælbundne, tilslørede, sørgmodige Kvinder og de frejdige, fri og fortryllende Kvinder i Birma. Her var Kvinden ikke blot Mandens Ligemand, men i mange Henseender hans Overmand.

Religionerne præger Orientens Folk.

Den bengalske Havbugt og utilgængelige Bjerge, hvor det endnu ikke var lykkedes at faa gennemført Jernbaner eller ordentlige Veje, ligger ganske vist imellem For- og Bagindien, men det kunde ikke alene være det,

Ung Kachinpige, pyntet med talrige Sølvsmykker, har været ombord i Basarbaaden for at handle.

der begrundede Forskellen. Det maatte være noget dybere, noget sjæleligt.

Gransker man Forholdene nærmere, kommer man til det Resultat, at de Folks Religion maa have haft en afgørende Indflydelse paa dette Forhold. Brahmaismen med dens Mystik, dens indviklede Filosofi, dens Kastevæsen og Mandens ubetingede Overherredømme har gjort Inderen tænksom, tillukket og respektløs overfor Kvinden, medens Buddhismen — der findes i sin reneste Form netop i Birma og Siam — med sin milde Erkendelseslære, sin Mangel paa Overtro og sin Værdsættelse af Kvinden, har skabt Bagindiens glade og muntre Mennesker.

Ingen, der — selv paa et flygtigt Besøg — kommer til Birma, kan undgaa at bemærke, at dette Land er et Kvindernes Paradis. Vistnok intet andet Sted i Verden har Kvinderne en saa vidtstrakt Frihed til at leve deres Liv, som det behager dem; i faa Lande er de saa æret og tilbedt af Manden; og de er ikke blot som oftest den raadende og ledende Kraft indenfor Hjemmets Mure, men dominerer ogsaa indenfor Handel, ja selv i det offentlige Liv tager de Del, og mange Gange har Landets Ve og Vel ligget i Birmeserindens Haand. Det var saaledes Birmas sidste Dronning, Supaya-lat og ikke hendes Gemal, Kong Thibaw, iøvrigt en grimme Karl, der lod Hovederne kappe af 70—80 Prinser og Prinsesser, der var Aspiranter og stod i Vejen for de to.

Jordens yndigste Kvinder.

Men Kvinderne i Birma er ikke blot dygtige og flittige og fri, de er ogsaa saa fortryllende, at de af mange Mænd med Verdenserfaring regnes for Jordens sødeste. Deres ualmindelige personlige Properhed og deres nydelige og pikante Dragt fortærker dette Indtryk.

Dragten bestaar af en Ingi, Silkebluse, og en Lungi, Silkeskørt. Ingien er som oftest ensfarvet og løsthængende, Lungien, der bestaar af 3—4 Meter langt Silkestof, som vikles fast om Hofterne og naar lige til Tæerne, er derimod af lyse, smuktfarvede Silkestoffer. Selv Folkets jævne Døtre ofrer meget paa deres Dragt, og hos velhavende Damer — og det er tit uhyre Rigdomme, de gamle, fornemme Birma- og Shan-Slægter har samlet sig — er Ingien af musegraat Stof med Rubin-Knapper, og Lungien af den tykkeste og kostbareste Silke af lysere Farver, som oftest rosa.

Birmeserinden gaar saa lidt som de fleste andre orientalske Kvinder med Hat, men de har altid stukket en Blomst i deres smukke, blanke, kulsorte og altid nydeligt friserede Haar. I den ene Haand bærer de en Parasol, i den anden en stor Cigar. Birmeserinderne er nemlig lidenskabelige Rygere, og de birmesiske Cigarer — eller rettere Cerutter, for de er meget sjældent rullet med Spids — er aldeles fortræffelige, omend temmelig sikkert meget for stærke efter europæiske Kvinders Smag.

Som sagt er det som Regel Kvinder, der, foruden at bestyre Huset, passer den Forretning, Familien lever af. Hun er en straalende Handelsmand baade hvad Evner og Udseendet angaar. Det er slet ikke ualmindeligt, at selv

Paradis...

maaske de frieste Kvinder i Verden

Af

EJNAR JØLMARK

en velhavende Mands Datter eller Hustru hver Morgen tager til sin Forretning, hvor hun, klædt i sin henrivende Dragt og med friske Blomster i Haaret, smilende og koket ekspederer Kunderne. Hvad hun tjener er lovformeligt hendes og kan ikke røres af Faderen eller Manden uden hendes Tilladelse.

Fødte Kurtisaner.

Birmeserinden opdrages til at kunne læse og skrive, at gøre sig tiltrækkende og at være godhjertet og religiøs. At gøre sig attraaværdig er dog hendes fornemste Opgave, og at dette lykkes over al Maade, er den Beundring hun vækker ikke blot hos sine Landsmænd, men ogsaa hos Europæerne, et straalende Bevis for.

Det paastaas, at hun ikke viger tilbage for at bruge »Kærlighedsdraaber« og lignende hemmelighedsfulde Midler for at lokke og drage den, hun gerne vil have. Men det tør jeg nu ingen Mening have om.

Naar en Pige er ved at forlade Barnealderen og blive en Kvinde — det sker ved 12 Aars Alderen — gennemgaar hun en Ceremoni, der er ens for høj og lav, rig og fattig. Hun faar stukket Hul i sine Ører.

Paa en særlig Dag indbydes Slægt og Venner til Højtideligheden. Den unge Pige iklædes sin fineste Stads. En Munk i Buddhas gule Gevandt stikker med en Guldnaal Hul i Pigens Øreflipper, medens et Orkester spiller for at overdøve Pigens Klagehyl. I den følgende Tid udvides Hullerne, idet et Elefantgræsstraa hver Dag bliver trukket igennem dem, og senere sættes en Stift, der stadig gøres større og større, ind i Hullet. Stiften er til at begynde med af Glas, senere af Sølv og til sidst af Guld.

Ægteskabets Aag er let.

En skønne Dag træffer den unge Kvinde af egen fri Vilje sit Valg af Livsledsager. Med den udkaarne møder hun hos sine Forældre, der har indbudt Slægt og Venner til at tage Manden i Øjesyn.

Der er stor Fest med Musik og Dans og »Pwe«, en lille Komedie handlende om Kærlighedens Herlighed, Brud og Brudgom spiser af den samme Risskaal. Brudgommen forærer Bruden en Pakke The, som hun giver ham tilbage, saa forkynder Brudens Fader, at hans Datter er den unge Mands Hustru, og dermed er den ægteskabelige Knude bundet saa fast, som Birmeserne nu synes er nødvendigt.

Indtil de unge kan forsørge sig selv, bor de i Brudens Hjem, og skulde de opdage, at de ikke passer sammen, ophæves Giftermaalet med samme Lethed, som det blev indgaaet.

Hvis Parterne bliver enige om at gaa fra hinanden, er Ægteskabet opløst. Mere behøves ikke. — Manden beholder Drengene, Hustruen Pigerne. Og hvad de ejer deles.

— — —

Men i det store og hele er Kvindernes Rettigheder til at opgive et forfejlet Ægteskab større end Mandens.

Intet Under, at Birmeserinden altid smiler og synger.

At se hende komme slentrende med denne yndefulde, æggende Gang, som kommer af, at hun altid gaar paa bare Fødder eller højst med en Tøffel dinglende paa den yderste Taa, er en Skønhedsaabenbaring, hvad enten man ser hende gaa til sin Forretning i den tidlige Morgenstund eller til Templet med sine Offergaver paa en straalende rød Lakbakke; svulmende Oranger eller Mandariner, Blomster eller Ris, eller smaa Haandarbejder, som hun ogsaa er Mester i at frembringe.

— — —

Har man en Gang set hende, glemmer man hende aldrig.

Birmas Smil.

Ogsaa Handelen sorterer i Birma under Kvinden. Her sælges Landets Produkter paa Torvet. I Midten Bundter af de store Cerutter, som alle birmesiske Kvinder ryger, men som vist er for stærke for europæiske Damer.

ØRNENS FLUGT

ROMAN AF ETHEL M. DELL

RESUMÉ:

I et Bjergfort i Nordindien er General Roscoe med Datteren Muriel og tre hvide Officerer indesluttet af oprørske Bander. Da de er omtrent udsultede, tilbyder Kaptajn Nick Ratcliffe at føre Muriel trelst tilbage til Civilisationen. Muriel ønsker ikke at følges med Nick, men hun bedøves, og forklædt som Inder bærer Nick hende ud af Fortet. Efter mange Strabadser ankommer de til den engelske Station Simla, hvor Muriel kommer i Huset hos Guvernørfruen Lady Bassett. Nick opsøger hende og beder hende gifte sig med ham, og da hun er uden Midler og ikke kan lide Lady Bassett, siger hun Ja. En Eftermiddag lægger Muriel sig til at sove i en Hængekøje i Parken og hører da Lady Bassett og et Par Veninder erklære, at Nick kun har friet til hende for at opfylde sit Løfte til Faderen. Muriel sender Bud efter Nick og afbryder Forlovelsen, hvorefter hun rejser til England med sin og Nicks Veninde, Daisy. Her træffer hun Nicks Halvbroder, Lægen Jim Ratcliffe, og dennes Datter, Olga, der er en stor Beundrer af sin Onkel Nick. Kaptajn Blake Grange, der var den ene af de tre hvide Officerer i Fortet, og som er Daisys gamle Tilbeder, aflægger Besøg, og efter et længere Ophold forlover Muriel sig med Blake. Daisys lille Søn bliver syg og dør. Blake tilbyder Muriel at tage sin Afsked og blive i England. Nick, der er saaret i Indien, kommer til England paa Rekreation. Olga faar Skarlagensfeber og beder Nick tilkalde Muriel. Nick ser Blake og Daisy i en intim Situation og tvinger Blake til at bryde med Muriel.

OLGA modtog Meddelelsen med utilsløret Henrykkelse. »Det har jeg heller aldrig tænkt mig,« sagde hun tilfreds. »Det glæder mig, at du endelig er kommet til Fornuft.«

»Men Olga dog!« udbrød Muriel med et lille Smil. »Jeg vidste ikke, at du havde saa meget imod Blake.«

»Det har jeg heller ikke,« sagde Olga. »Men han er ikke halvt saa flot som Nick — og heller ikke saa tapper, skønt han har Victoriakorset. Ak, Muriel, hvorfor vil du dog ikke gifte dig med Nick? Det vilde være saa himmelsk!«

Muriel rødmede dybt. »Kære Olga,« sagde hun med den enogtyveaariges Overlegenhed overfor den fjortenaarige, »det har du ingen Forstand paa.«

Olga tav; men hun kneb Læberne sammen og saa bedrevidende ud.

KAPITEL XXX

Daisy havde haft travlt med at pakke hele Eftermiddagen, da hun pludseligt saa Nick komme vandrende op ad Stien. Hendes første Tanke var at løbe sin Vej for at undgaa at træffe ham; men saa indsaa hun det latterlige i at knibe ud. Hun og Nick havde jo altid været gode Venner, og det var dumt af hende at føle sig bange og skyldbevidst overfor ham.

Hun løb ned for at tage imod ham i den lille Dagligstue. »Det var pænt af dig at komme, Nick,« sagde hun lidt forceret. »Jeg har saa lynende travlt med at pakke; ellers var jeg pænt kommet paa Afskedsvisit paa Redlands.«

Nick saa usædvanligt alvorlig ud, da han tog hendes Haand.

»Daisy,« sagde han, »jeg har noget at sige dig; men det er saa pinligt, at jeg næsten ikke kan faa det sagt.«

Daisy rankede sig og saa ham ind i Øjnene uden at blinke. »Hvad er det da, du har at sige mig, Nick,« spurgte hun roligt.

»Daisy,« begyndte Nick igen med en Slags Fortvivlelsens Mod, »vi har jo altid været Venner, og det er vort gamle Venskab, der nu giver mig en Slags Ret til at blande mig i Anliggender, som strengt taget ikke vedkommer mig. Daisy, jeg maa spørge dig rent ud: hvad agter du nu at foretage dig?«

Daisys første Indskydesle var at lægge alle Kortene paa Bordet; men trods alt svigtede Modet hende.

»Jeg er ikke rigtigt klar over, hvad du mener,« sagde hun. »Lige i Øjeblikket er det min Hensigt at rejse til London. Efter den Tid er mine Planer ikke helt fastlagt endnu.«

»Daisy,« sagde han beslutsomt, »jeg føler det, som om jeg stod her som Stedfortræder for Will. Jeg er hans bedste Ven, og ingen ved bedre end jeg, hvad han maa lide og døje derude paa de indiske Sletter for at skabe dig en bedre Fremtid. Kan du ikke snart blive færdig til at rejse tilbage til ham? Du ved jo, hvor han længes efter dig, og naar Sandheden skal siges, er der jo ikke mere nogen Grund for dig til at blive i England, naar Efteraaret kommer.«

Daisy kæmpede tappert for ikke at slaa Øjnene ned for hans ransagende Blik. Men nu vidste hun, at hun maatte tale rent ud.

»Nick,« sagde hun. »Jeg har taget min Beslutning. Jeg vender aldrig tilbage til Will.«

»Daisy! Det kan du ikke mene,« brast det ud af Nick. »Hvordan skal Will kunne bære det?«

Daisy gjorde en træt Bevægelse. »Jeg ved godt, at jeg behandler Will daarligt,« sagde hun; »men det, jeg nu gør, er ikke det værste. Jeg burde aldrig have giftet mig med ham — det er det hele.«

»Men nu *er* du altsaa gift med ham,« sagde Nick og skød sin stædige Hage frem. »Det maa være overmaade vægtige Grunde, der har faaet dig til at tage en saadan Beslutning.«

»Ja,« sagde Daisy, »der er netop en vægtig Grund. Jeg elsker en anden Mand, og jeg tror, at du ved, hvem det er.«

Nick blegnede lidt. »Ja,« sagde han, »det ved jeg, og jeg begynder at tro, at jeg ikke er helt uden Skyld i dette. Hvis ikke jeg havde formaaet Grange til at hæve sin Forlovelse med Muriel, havde *den* dog været en yderligere Hindring.«

»Næppe,« sagde Daisy. »Jeg har aldrig bifaldet den Forlovelse, og det var ikke alene af Skinsyge; det gjorde mig ogsaa ondt for Muriel. Jeg har selv engang giftet mig uden Kærlighed, og jeg ved, at et Ægteskab uden Kærlighed fra begge Sider er det ulykkeligste, der er til. Men du maa ikke tro, at Blakes Forlovelse vilde have været os nogen Hindring — lige saa lidt som mit Ægteskab.«

»Daisy,« sagde Nick med halvkvalt Stemme. »Du ved, hvor meget jeg holder af dig; men i dette Tilfælde er det, som om mit Hjerte blev slidt i to Dele. Jeg vilde saa gerne se baade dig og Will lykkelige. Men tror du virkelig, at du vilde blive lykkelig med Blake, Daisy? Tror du, at du vil kunne glemme, at du har knust en Mands Hjerte, en Mand, der aarevis har slidt og slæbt for dig? Tror du, at du vil kunne glemme den Mand, der er Far til dit døde Barn?«

Der fo'r en Skælven gennem Daisy. Hun var meget bleg; men hun rystede paa Hovedet som for at sige, at Nicks Overtalelser var frugtesløse.

»Saa er der en anden Ting,« sagde Nick. »Hvis du rejser med Grange nu, kan det ikke undgaas, at Folk faar det at vide. Man dømmer ganske vist ikke saa strengt i vore Dage; men ikke desto mindre maa I være forberedt paa Ubehageligheder ... især saa længe Skilsmisseforhandlingerne staar paa. Will vil selvfølgelig opføre sig som en Gentleman overfor dig; men du ved godt, at den Slags Sager selv i bedste Fald er afskyelige. Det vil blive svært baade for dig og Grange.«

»Jeg er ikke bange,« sagde Daisy; men hendes Stemme lød lidt usikker. »Vi har tænkt os at rejse til Amerika — i hvert Fald i den første Tid.«

»Ja, det er naturligvis en Udvej,« indrømmede Nick. »Men jeg bønfalder dig for sidste Gang, Daisy, tænk paa Will! Jeg ved godt, at det ikke er let at give Afkald paa den, man elsker, det er som at rive Hjertet ud af Brystet. Men husk paa, at vi alle har et vist Ansvar for vore Handlinger, og jeg kan ikke komme bort fra, at du har dit Ansvar overfor Will. Jeg tør slet ikke tænke paa, hvad der skal blive af ham, hvis du svigter ham.«

»Du mener, at han maaske vilde tage Livet af sig,« hviskede Daisy med blege Læber.

»Det har jeg aldrig sagt,« sagde Nick vemodigt. »Will er ikke af den Type. Jeg tror ikke, han vil begaa Selvmord; han vil snarere arbejde sig ihjel. Det er en langsommere Maade, men sikkert ikke mindre effektiv.«

»Tror du ikke, jeg ved det,« udbrød Daisy heftigt. »Men vi kan aldrig blive lykkelige, Will og jeg. Aah, jeg har forsøgt; men der kommer ikke noget ud af det.«

»Det er, fordi det aldrig er lykkedes dig at uddrive den gamle Kærlighed af dit Hjerte,« sagde Nick sagte. »I Grunden tror jeg, at Will har været klar over det. Han sagde til mig, sidst jeg var hos ham, at du aldrig vilde komme tilbage til ham. Det var det, han sørgede mest over, da han fik at vide, at Drengen var død.«

Daisy tog sig til Hovedet. »Aah, Nick,« bad hun, »gør det dog ikke saa svært for mig. Jeg har grublet og grublet, og nu kan jeg ikke mere. Jeg ved bare, at jeg dør, hvis jeg skal rejse tilbage til Indien, til Heden og Ensformigheden.«

»Men, Daisy,« sagde Nick mildt, »vil du alligevel ikke love at tænke dig om en Gang til? Jeg beder dig om det, lige saa meget for din egen som for Wills Skyld. Lov mig det nu, Daisy.«

Han rakte Haanden ud imod hende, og lidt tøvende lagde Daisy sin Haand i hans. Hun var blevet meget bleg, og hendes Øjne var trætte og forpinte. Nick bøjede sig ned og kyssede hendes Haand.

»Tak, lille Daisy,« sagde han. »Du ved, at hvad du end beslutter dig til, saa staar jeg ved din Side.«

»Er det dit Alvor?« spurgte Daisy hurtigt.

»Ja,« sagde Nick. »Det er mit Alvor. Jeg ved, hvad det vil sige at elske. Maaske havde jeg i dit Sted handlet ligesom du.«

Forsidebilledet til Nr. 37 er efter Maleri af Theodor Wegener: Dronning Dagmars Ankomst til Ribe. (Fragment).
Fra Kunstnerforeningen af 18. Novembers Jubilæumsudstilling.
Tilhører Fru Oberstinde C. Suhr-Hansen.

»Tak,« sagde Daisy med et lille Suk. »Og Lykke til, Nick.«

»Tak,« sagde han vemodigt.

Lidt efter forlod han den lille Villa. Det var næsten mørkt, da han kom tilbage til Redlands, og i dybe Tanker gik han hen til Vinduet og stirrede ud over Havet. Han havde paa Følelsen, at han havde vundet en Sejr for Will; men han vidste knapt nok, om han skulde glæde sig over den. Var det egentlig saa meget værd at prøve paa at holde sammen paa Stumperne af et Ægteskab, som nu engang var gaaet saa grundigt i Stykker? Hvis bare det ikke havde været saa grænseløst Synd for Will...

Nede i den lille Villa sad Daisy længe ubevægelig ved Vinduet. Saa rejste hun sig, tog en Frakke paa og gik ud i Mørket.

KAPITEL XXXI

»Jeg syntes, jeg hørte et Skud i Nat,« bemærkede Mrs. Ratcliffe ved Frokosten den næste Morgen.

»Det er meget muligt,« sagde Doktor Jim. »Jeg hørte i Gaar, at der var strandet et Skib udenfor Calister. Redningsbaaden led Havari, da de skulde ud til det. Men i Dag lader det til, at Vinden har lagt sig lidt. Kører du med en Tur, Muriel?«

Muriel tog med Glæde imod Tilbudet. Hun var altid glad for at køre med Doktor Jim ud paa Sygebesøg, og nu var det maaske sidste Gang. Om to Dage skulde hun rejse til London. Lady Bassetts Søster, Mrs. Langdale, havde for længe siden inviteret hende, og hun havde modtaget Indbydelsen. Nu var det dog ikke for at købe Udstyr, men for at se sig om efter et passende Arbejde.

Hun havde ikke yderligere diskuteret sin Fremtid med Doktor Jim, men havde indskrænket sig til i al Korthed at meddele ham og Mrs. Ratcliffe, at hendes Forlovelse var hævet. Mrs. Ratcliffe havde været saa sød og forstaaende, og Doktor Jim havde paa sin mutte Façon givet sit Bifald til Kende.

Men han havde set lidt betænkelig ud, da hun havde fortalt ham, at hun agtede sig til London for at forsøge at bryde sig en Bane. Han var paa sin Vis lige saa ufremkommelig, som Olga — de havde aabenbart begge sat sig i Hovedet at gøre et Parti ud af hende og Nick. Hvorfor forstod hun ikke rigtigt, for det var jo oplagt, at Nick ikke brød sig Spor om hende. Siden hun forlod Redlands, havde han kun en eneste Gang besøgt dem, og Muriel sagde til sig selv, at jo mindre hun tænkte paa ham, desto bedre for hende selv.

Da de havde rejst sig fra Frokostbordet, gik hun med Doktor Jim ind i Konsultationsværelset og satte sig til at vente paa ham. Han havde et Par Smaating at ordne, inden han tog af Sted. Det var en klar Morgen, og det blæste ikke ret meget mere. Hun gik hen til Vinduet og saa paa de visne Blade, der hvirvlede hen ad Gangene i det skarpe Solskin.

Pludseligt kom en Bil i rasende Fart op ad Indkørslen, og hun genkendte Nicks lille Sportsbil. Næsten inden den holdt, var Nick ude af den og oppe ad Trappen. Doktor Jim, der ogsaa havde set ham, kom løbende forbi Muriel ude i Hallen.

»Hvad er der paa Færde, Nick?« raabte han.

»Det var godt, du ikke var kommet af Sted,« sagde Nick. »Grange er druknet tidligt i Morges, og... og jeg tror, at det har dræbt Daisy. Du maa komme med det samme... Wilson kører for os.«

Muriel stod som forstenet. Hendes Hjerte hamrede saa voldsomt, at hun følte sig helt svimmel og maatte gribe fat i Vinduskarmen, for at støtte sig. »Kom indenfor et Øjeblik,« lød Doktor Jims rolige Stemme. »Jeg skal være færdig om tre Minuter. Det var jo forfærdeligt. Hvordan gik det til?«

De kom begge to ind i Konsultationsværelset, og Muriel gik Nick i Møde. »Jeg har allerede hørt det,« sagde hun med en Stemme, der lød helt fremmed i hendes egne Ører.

»Tidligt i Morges opdagede Fiskerne et Vrag, der var drevet ind paa Klipperne udenfor Havnen. Redningsbaaden var saa stærkt havareret, at den var ubrugelig, saa de maatte tage ud i en Fiskerbaad i Stedet for. Jeg ved ikke rigtigt, hvordan Grange er kommet med; men han boede jo paa Kroen, saa han har vel meldt sig frivilligt, da han hørte om Forliset. Det lykkedes dem at naa ud til Vraget; men da det viste sig, at der var flere Mand ombord, end de havde regnet med, kunde de ikke have dem alle paa een Gang. Grange og en ung Fisker tilbød saa at blive paa Vraget, mens de andre roede i Land. De troede, det kunde holde et Stykke Tid endnu, saa Baaden kunde naa ud igen og hente dem. Men næppe var Baaden naaet i Land, før der lød et Brag derude fra. En Kæmpebølge havde knust Vraget. De kunde se Grange og Fiskeren kæmpe med Bølgerne derude; men inden man naaede ud til dem, var de begge forsvundet.«

Nick tav bevæget og tog den Opstrammer, som Doktor Jim havde blandet til ham. Muriel stod stiv som en Støtte, fuldstændigt overvældet af den forfærdelige Tragedie. Pludseligt saa Nick op, og deres Blikke mødtes.

»Det er ondt ikke at kunne gøre noget,« sagde Nick med en svag Skælven i Stemmen. »Jeg kom ned til Stranden, lige idet Fiskerbaaden lagde til, og Grange og den anden var forsvundet i Bølgerne. Jeg vilde have været ude at søge efter dem, og maaske havde jeg haft Lykken med mig. Jeg har før sejret i en tilsyneladende ulige Kamp. Men Mandskabet afslog paa det bestemteste at tage mig med.«

En iskold Rædsel greb Muriel ved Tanken om, at Nick ogsaa kunde være omkommet. Hvis nu det havde været Nick i Stedet for Blake... nej, hun kunde ikke tænke den Tanke til Ende.

»Nick,« mumlede hun, »jeg... jeg er saa glad over...« Hun tav forvirret; men der lyste et Glimt af Glæde i Nicks Øjne.

»Saa er jeg klar,« sagde Doktor Jim og kom hen til dem.

»Maa jeg ikke komme med?« bad Muriel ivrigt. »Jeg vil saa forfærdelig gerne gøre noget for Daisy, hvis jeg kan.«

De to Herrer vekslede et hurtigt Blik, og det slog Muriel, at der laa mere bagved denne Tragedie, end hun havde anet.

»Jeg tror, det bliver for meget for dig, min Pige,« sagde Doktor Jim mildt, og det nyttede ikke, at Muriel trængte ind paa ham.

»Nick, tag mig med,« sagde hun; men Nick var lige saa urokkelig som Doktor Jim.

»Jeg ved, hvad det vil sige ikke at kunne gøre noget,« sagde Nick, og hans Stemme var blidere, end hun nogen Sinde før havde hørt den. »Jeg følte det selv i Nat. Men alligevel tror jeg, det er bedst, du bliver her, Muriel. Hvis Daisy spørger efter dig, skal jeg sende Bud efter dig. Det lover jeg.«

De tog af Sted i Nicks Bil, og Muriel og Mrs. Ratcliffe havde ikke andet at gøre end at vente. Et Par Timer senere ringede Nick til dem fra Redlands. Daisy laa med høj Feber, som hun havde faaet af Shock'et, og Nick lagde ikke Skjul paa, at Doktor Jim var meget betænkelig ved hendes Tilstand. De havde engageret to Sygeplejersker, og Doktor Jim havde bestemt sig til at blive paa Villaen de første Dage. Han havde allerede arrangeret sig med en af Nabolægerne om at passe hans Praksis saa længe. Baade Muriel og Mrs. Ratcliffe tilbød at tage til Brethaven og hjælpe til med at pleje Daisy; men Nick erklærede, at det ikke vilde være nogen Nytte til.

»Hun taler næsten hele Tiden i Vildelse,« sagde han, »og jeg tror ikke, hun kender nogen.«

Med tungt Hjerte sagde Muriel Farvel til ham. Naar hun ikke kunde hjælpe Daisy, var der ikke nogen Grund til at blive længere hos Ratcliffes eller opsætte Afrejsen. Hun følte det, som om hun paany havde taget Afsked med et Afsnit af sit Liv. Hvordan vilde det næste blive?

Den sidste Dag paa Weir tilbragte hun med at pakke. Om Aftenen, da hun næsten var færdig, stødte hun tilfældigvis paa en lille Æske, som hun ikke havde aabnet, siden hun kom fra Indien. Med bankende Hjerte aabnede hun den. Den røde Rubin funklede hende i Møde som hin Dag i Simla, da hun for første Gang havde betragtet den nede i Lady Bassetts fyrreduftende Have. Næsten andægtig drejede hun den lidt og læste Inskriptionen: »Amor vincit omnia«. Kærligheden overvinder alt, mumlede hun for sig selv. Hvorfor havde Nick givet hende den Ring, naar han lige saa godt kunde have købt en almindelig Forlovelsesring til hende? Og hvorfor havde han ikke villet have, at hun gav ham den tilbage? Gaader og atter Gaader!

Med Taarer i Øjnene bøjede Muriel sig ned og kyssede Ringen. Hun vidste nu, at hendes Kamp havde været forgæves. Det havde staaet hende klart dernede i Dag, da Nick havde fortalt hende om Blakes Død. Hun elskede ham, og det stod nu for hende, som om hun havde elsket ham hele Tiden — lige fra den første Gang, hun havde set hans mørke, stolte Ansigt dernede i Fort Wara.

Hun saa nu klarere end nogensinde, at det var hendes Kærlighed, der havde drevet hende til at handle, som hun havde gjort. Netop fordi hun elskede Nick, havde den Sladder, hun havde hørt i Simla, gjort hende saa ubeskriveligt ondt, og fordi hun elskede Nick og var bange for, at han skulde opdage det, havde hun forlovet sig med Blake.

Blake, ja. Han var jo egentlig ogsaa en Gaade. Men i den sidste Tid var Sandheden dog begyndt at gaa op for hende. Blakes lange Fraværelse, Daisys Kølighed overfor hende i den senere Tid — mon ikke de to Ting stod i Forbindelse med hinanden? Og saa Blakes sidste Brev til hende, hvori han havde hævet Forlovelsen. Aah, den arme Daisy!

Hun tænkte paa, om Nick mon vidste noget; men det gjorde han sikkert. Han kendte jo Daisy saa godt, og hvis han ikke havde gjort det før, maatte han da have forstaaet nu, efter Tragedien. Havde han virkelig kun spillet Tilskuerens Rolle i den Historie? Og hvorfor havde han haft imod hendes Forlovelse med Blake? For det havde han — det vidste hun. Var det kun almindelig saaret Mandfbolkeforfængelighed — eller var det noget andet?

Hvor meget hun end grublede, kunde hun ikke finde nogen anden Løsning paa Gaaden, end at Nick havde moret sig med at lege med hende. Han havde forlovet sig med hende af en Grund, som han selv bedst maatte kende, og af lutter Krænkelse over, at hun havde vraget ham, havde han forsøgt at vinde hende, som han havde vundet saa mange andre Kvinder. Men for ham havde det aldrig været Alvor.

(Fortsættes).

Huslige Problemer

Tekst: BETTINA

Tegninger:
GEORGIA FLENSBORG

Den første havde »stofrøde« Negle og stank af »soir de paris«.

KENDER De det — man vender hjem fra Ferie, udhvilet og veloplagt — lige parat til en dundrende Hovedrengøring, og saa er Ens Husfé tvær og mut, ikke til at flaa ud af en underlig arbejdssky Feriestemning?

Saadan er det gaaet mig hvert Aar, siden den Engel til Mette forlod os for at ægte sin Bager.

Altsaa Mette — ja, hendes Dyder kunde der skrives Bøger om. Hendes eneste Fejl var som sagt denne hendes Svaghed for Bagerstanden.

Aldrig har jeg været saa nær ved at gøre Skandale, som da der blev lyst for hende i Marcuskirken og Pastor Petersen sa': »Dersom nogen har noget lovligt at indvende imod denne Forbindelse...« Jeg maatte anvende al min Takt for ikke at rejse mig og svare Pastoren, at det havde saa sandelig jeg. For hvem i Alverden skulde nu gi' mig min hemmelige Morgente paa Sengen. Den, jeg aldrig vilde være ved, at jeg fik. Og hvem skulde bage de Franskbrødshorn og røre den fine Fars, som havde gjort mig berømt i hele min Omgangskreds? Og hvem skulde hjælpe Ria med Hjemmeregning, naar jeg var til Eftermiddagsbridge? Og hvem skulde svare Georg og le paa de rigtige Steder, naar han om Morgenen gik og barberede sig og i sit irriterende Morgenhumør drysse allehaande vandede Vittigheder ud over sin sagesløse Familie. Mig blev det i hvert Fald ikke, for jeg er hver eneste Morgen mindst en halv Time om at komme mig efter det Shock, som Vækkeuret bereder mit sarte Nervesystem.

Og hvem skulde? — Næh, Mettes Giftermaal var nærmest en Katastrofe.

Men Mette fik sin Bager med Myrter og hele Pibetøjet, og jeg ofrede 30 Kr. paa Annoncer, før der indfandt sig det imponerende Tal af to.

Den første Morgen serverede hun mig min Morgente med en Cigaret nonchalant dinglende i Mundvigen.

Den første havde »stofrøde« Negle og stank af »soir de paris«.

Neglene kunde jeg endda forsone mig med, jeg selv gaar ikke af Vejen for lidt Fingerkulør, men den specielle Pariserduft har altid givet mig Søsyge-Symptomer.

»Hvor stor er Lønnen?« var det første hun spurgte om. »I min forrige Plads fik jeg 90 Kr. — Og er der Radio paa Værelset?«

Jeg sa', at vi var vant til at gi' 70, og der var ingen Radio, men hun var da velkommen til at sidde inde hos os, hvis der var noget, hun gerne vilde høre.

Hertil svarede hun impertinent, at hun brød sig ikke om at faa sit og Herskabets Privatliv blandet ind i hinanden, og at hun forøvrigt ikke kunde klare sig under 90 Kr. maanedlig.

Da vi var naaet saa langt i Samtalen, var jeg halvt bedøvet af Parfumen, saa jeg vaklede hen og smækkede et Vindu op og foretog et Par dybe Indaandinger. Da jeg med forfriskede Lunger vendte tilbage, var Damen med Privatlivet forsvundet. Men det tog mig flere Timer at faa hendes »Atmosfære« ud af Dagligstuen.

Den næste duftede af Cigaretter, nærmere betegnet »North State«. Det er et Par Aar siden, saa det vakte ingen Misundelse til Live i min Barm. Dengang var jeg saa fin, at jeg kun røg Abdulla og Phillip Morris. Tænke sig, at man engang har været saa krukket! Nu har jeg det nærmest saadan, at de Ting, jeg ikke vil gøre for en enkelt blaa North State, kan staa bag paa et 5 Øres Frimærke.

Men tilbage til Husassistenten.

Jeg forhørte mig venligt og forsigtigt om, hvad hun kunde. Det viste sig, at det hun bedst kunde var at vaske op, eftersom hun havde tilbragt tre Aar i Wivex's Køkken med denne ædle Beskæftigelse. Det Skind — naar jeg tæn-

ker paa, hvilken Medlidenhed jeg altid havde med mig selv, naar jeg paa Mettes Fridag iførte mig Gummihandsker og gik paa Hovedet i Opvaskerbaljen.

Vi talte lidt frem og tilbage om Løn og Frihed. Fra Wivex var hun jo vant til, at Natten i hvert Fald var hendes egen. Til sidst blev vi dog enige om hver Søndag og fire Aftener om Ugen og 75 Kroner.

»Naa, fik du nogen?« spurgte min Mand, da han kom hjem om Aftenen. Han var efterhaanden blevet led og ked af mit evige Pigesludder. Selvfølgelig b u r d e man holde den Slags huslige Affærer for sig selv, men ærlig talt kan jeg slet ikke indse, hvad man har en Mand til, hvis man ikke skulde læsse sine Smaabekymringer over paa ham.

Georg har en lidt anden Opfattelse af denne Ting. I Begyndelsen af vort Ægteskab hørte han pænt paa mine Beklagelser over alt det, der var gaaet mig imod i Dagens Løb, men efterhaanden, som Tiden gik, blev jeg af hans Ansigtsudtryk klar over, at han blandt andet havde giftet sig for at faa en spirituel og yndefuld Veninde, der hver Aften med sin Charme og morsomme Replikbehandling kunde dysse alle juridiske Tanker til Ro.

Altsaa forsøgte jeg, som den tro Hustru jeg er, at leve op til dette hans Ideal, lige til jeg opdagede, at han ikke betænkte sig et Minut paa at tvære alle sine uinteressante Skilsmissesager ud over mit uskyldige Hoved.

Saa lod jeg Idealet svæve bort.

— — —

Vi havde Dusine i tre Maaneder. Tro ikke, at dette underfulde Navn er en daarlig Vittighed fra min Side. Hun h e d faktisk Dusine, fordi hun var det tolvte Barn, som Storken velsignede den lille Nørrebrofamilie med.

Hvis der kunde skrives Bøger om Vidunder-Mette, saa kunde der bestemt ogsaa skrives bindstærke Romaner om Dusines Gæstespil hos os.

At hun røg Cigaretter fra Morgen til Aften, vil jeg endda ikke hefte mig særligt ved, selv om jeg jo nok fik et lille Shock, da hun den første Morgen serverede mig min Morgente med en Cigaret nonchalant dinglende i Mundvigen. De ca. ti Telefonopringninger, der var til hende daglig, vil jeg ligeledes se bort fra. Det vilde ogsaa være smaaligt at hænge sig i Bagateller som, at hun k o g t e mit dyrebare Uldtøj — knaldede min fineste Krystalskaal ved at hælde koghed Æblegrød i den og ødelagde Parketgulvet ved at vaske det i varmt Sæbevand.

Alt det er Smaating, man ikke kan vente anderledes fra et Menneske, hvis hele Liv har bestaaet i at omdanne fedtede Tallerkner til rene.

Men hendes drævende: »Hva' ve' De?« hver Gang jeg kaldte paa hende, virkede jo lidt nedstemmende efter Mettes høflige: »Fruen kaldte.« — Og dog — dette var intet, lige til Episoden med Sofaen indtraf.

Dengang Tante Amalie flyttede ind i en mindre Lejlighed, delte hun nogle af sine Møbler ud blandt os, der tror vi skal arve hende. V i fik Christian den Ottende Sofaen og ofrede et vanvittig dyrt Betræk af lysegult Javastof. Jeg har puslet og hæget om det Betræk i alle disse Aar, og Mette var en Skat til at behandle det. Hun forstod med hvilken Nænsomhed en Børste dyppet i fortyndet Salmiakspiritus skulde føres hen over salig ottende Christian.

Nok er det, at Georg en Morgen kom ind til mig med samme Udtryk, som han plejer at hente frem, naar en kær Slægtning er meget syg. Han satte sig paa min Sengekant og klappede min Haand. Jeg blev med et lysvaagen ved denne hans usædvanlige Deltagelse.

»Hvad er der?« spurgte jeg skarpt. »Er der nogen død?«

»Nej, nej,« sagde han beroligende. »Det er slet ikke noget, der betyder noget — det er bare Dusine, der, mens vi var væk i Gaar...«

»Sofaen!« skreg jeg og sprang op og greb min Kimono.

»Rolig,« sa' Georg og holdt mig blidt for Øjnene, indtil vi stod foran Christian.

Jeg plejer ikke væsentligt at lide af Ordmangel, men ved dette Syn blev jeg stum. Det halve af Sofaen var stadig gul, mens Resten var grønmeleret med store Mugpletter spredt ud over det hele.

Da jeg atter fik Stemmens Brug, skreg jeg »Dusine!« saa det bestemt kunde høres over hele Ejendommen.

H v a d jeg sa', da hun endelig med sin Cigaret og sit: »Hva' ve' De?« stod i Stuen, skal jeg skaane Dem for. Resultatet af Samtalen var, at hun pakkede og var ude af Døren inden Frokost.

— — —

Nogen Tid efter kom Tante Amalie paa Besøg. Georg og jeg var lidt ængstelige ved Mødet mellem hende og Arvestykket. Og saa gik det endda h e l t anderledes, end vi ventede.

Ved Synet af Betrækket gav det ganske vist et Sæt i Tante, men saa vendte hun sig rørt fra Georg til mig: »I to kære Børn,« sa' hun mildt, »at I e n d e l i g har fjernet det grimme moderne Stof. Nu har Sofaen jo igen den dejlige grønne Farve, den havde i salig Christians Tid. — I er nu noget af det sødeste at forære noget, saadan som I altid indretter jer efter mine Ønsker. I s k a l rigtignok ikke blive glemt i mit Testamente.«

Og der stod vi og anede ikke, hvor vi skulde se hen.

Og saa nikkede hun mildt og satte sig i Sofaens gule Halvdel og stirrede vemodsfyldt paa den grønne, der mindede hende om hendes hensovne Frederik.

Men h v o r l e d e s Dusine havde baaret sig ad med at mane det grønne Betræk frem blev aldrig opklaret, og det kostede Farveriet adskilligt Hovedbrud, før den gule Halvdel blev et med den grønne.

Det halve af Sofaen var stadig gul, mens Resten var grønmeleret med store Mugpletter spredt ud over det hele.

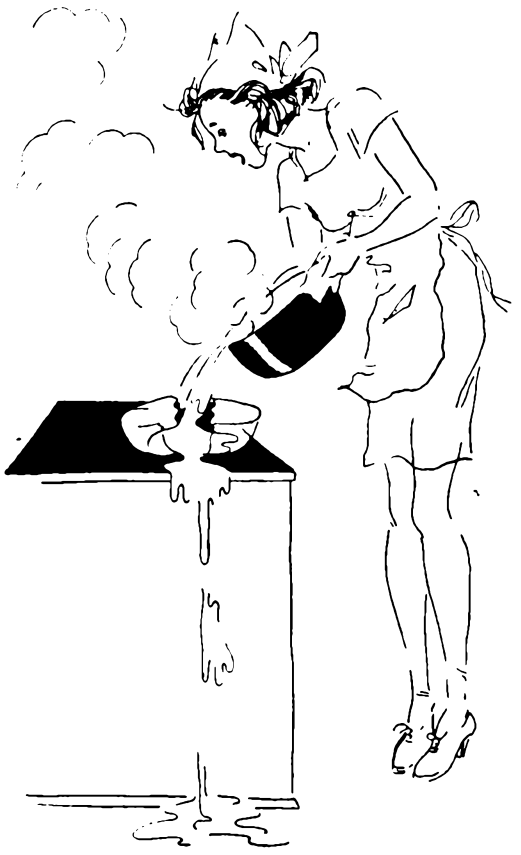

Hun knaldede min fineste Krystalskaal ved at hælde koghed Æblegrød i den.

Og siden har der været: Anna — Frøken Jensen — Grethe — Frøken Olsen — Gerda og mange andre. Men det har jeg ogsaa sagt til Georg, at naar Ebba, som vi har nu, gifter sig, saa prøver jeg med en mandlig Husassistent. For det k a n ikke blive værre; men Georg svarede temmelig frækt, at han troede nu hellere, han vilde prøve med en ny Kone, for det k u n d e jo være det i Virkeligheden var m i g, der var noget i Vejen med.

Saadan en Uforskammethed!

Som om j e g var vanskelig!

Aften-

i to

Aftenkjole med Skød i sort Taft.

Diskret Kjole i sort og grønt Crêpe.

DET lader til, at Moden stadig tillader os at klæde os efter vor egen Type, og det er derfor heldigt, at to meget forskellige Linjer er moderne. Den struttende Stilkjole med megen Vidde i Nederdelen er festlig og pompøs, og den vises her i forskellige Varianter fra den søde »gammeldags« Tendens med et Korsetliv med Albueærmer og mange smaa Knapper foran under en beskeden V-Udskæirng. Livet slutter i et rundskaaret Skød over en meget vid Nederdel i Bredden. Materialet er sort Taft, og Kjolen kunde ligesaa godt være Oldemors fineste Kjole.

I sort, mat Crêpe er der skabt en klædelig Linjekjole, hvis nye Detaille er et grønt Stykke Stof, der paa hver Skulder slutter det aabne Kimonoærme og danner en Vesteeffekt i Taillen, hvortil Nederdelens Vidde er rynket.

Handskerne er selvfølgelig i den samme grønne Farve som Garnituret paa Kjolen.

Endnu mere raffineret virker den anden sorte Model, hvis Drapering trækker Skikkelsens Konturer op. Den har en dybt udringet Bertha i hvid Spachtel og en Rose placeret i den spidse Udskæring foran.

En pudsig Kontrast til den dybe Udskæring danner de lange, rynkede Ærmer.

De to smukke Kjoler paa det store Billede viser et Par muntre Dansekjoler til glad Ungdom.

Kjoler

Typer

Raffineret Linjekjole i sort med bred Bertha i Spachtel.

Ungdommelige Kjoler, den ene i blomstret og den anden i stribet Taft.

Der er flygtende Sommer over den storblomstrede Taftkjole med flotte Buketter paa højblaa Bund og et Par blaa Fløjlsbaand som Skulderstropper.

Meget koket er den anden Model sat sammen af sort ensfarvet og stribet hvidt og sort Taft.

Det lille Liv holdes paa Plads ved indsyede Fjedre indvendigt, da det er ganske uden Skulderstropper. Nederdelen har en uhyre stor Vidde, der virker meget pompøst, og der er en bred Bræmme af sort indsat forneden. En stor Skulderblomst dækker lidt af den dristige Udskæring og giver Kjolen en feminin Charme.

Det er nu meget godt at vise disse stærkt nedringede Kjoler inden Vinteren for Alvor tager fat, for nu kan vi dog gaa med dem uden at risikere Lungebetændelse.

Madame Tildi.

ALLE VEGNE RUNDT

Aage Rasmussen.

En syngende Trækfugl.

EFTER syv Aars Tavshed kommer Forfatteren *Aage Rasmussen* i næste Maaned med en Digtsamling »Sang i Mørket«. Maaske undrer det Dem, at den anerkendte Digter og Forfatter saa sjældent lader høre fra sig, og jeg kan forsikre Dem om, at det ikke er Mangel paa Lyst til at arbejde. Det kommer simpelthen af, at Aage Rasmussen i sit borgerlige Erhverv som Toldassistent har saa meget at gøre og tumler saadan rundt paa Landkortet, at det er højst begrænset, hvor megen Tid han kan skrabe sammen til sin Muse. Han er en syngende Trækfugl, men han maa have lidt Ro paa sin Kvist for at kunne skrive. Han er Fynbo, det er jo sket før, at store Kunstnere er rundet af den frodige fynske Muld. Hjemme paa den fædrene Gaard i Holte mellem Glamsbjerg og Assens gik hans Barndoms Interesser i Retning af Naturen og Blomsterne. Køerne og Svinene ænsede han ikke. Han kom til at gaa i Skole i Nyborg, og allerede i Skoletiden viste han en udpræget psykologisk Sans. Da han havde taget Realeksamen, vilde han egentlig gerne have studeret. Han overvejede, om Teologien eller Juraen — eller maaske allersnarest Lægevidenskaben bedst vilde give ham Lejlighed til at hjælpe Mennesker, saa han kunde bruge sine psykologiske Evner til Gavn for sine Medmennesker. Men Forholdene gjorde det umuligt for ham at bruge de mange Aar til Studier. Han blev Toldelev i Stedet for, først i Assens, saa i Svendborg og Assistent i Herning i 29. Stadigvæk skrev han Digte i sin Fritid og gemte dem i sin Skuffe. Fortællinger tumlede han ogsaa med; men først i 29 fik han sin første Digtsamling ud, det var »Sorte Roser«. Han flyttede til Marstal og derfra til Odense, og han var begyndt paa en Roman eller maaske to, men savnede Ro til at udarbejde sit Stof. Hans anden Digtsamling »Tusmørketoner« kom nu, inden han flyttede til Faaborg, hvor han selv mener, han havde sin bedste Arbejdstid. I 35 fik han »Nattens Fugl« ud, og i 36 kom saa hans store Roman »Paa Havsens Bund«, som han fik H. C. Andersen Medaillen for. Vi kan jo nok høre paa Titlerne af hans Arbejder, at det mest er efter Mørkets Frembrud, han har haft Tid til at skrive. Han drog igen til Nyborg og derfra til Gilleleje, hvor han nu bor, spændt paa, hvor han næste Gang skal flyttes hen.

Galante Pindsvin.

MAN siger jo ganske vist, at i Krig og Kærlighed gælder alle Kneb, men jeg synes nu alligevel nok, at man kan komme for langt ud. Jeg ved ikke, om De vil give mig Ret? Nu skal De høre: Et ungt Ægtepar i min fjerneste Bekendtskabskreds var kommet ind i en Dødvandsperiode. Det syntes hun i hvert Fald, og en Dag tog hun Bladet fra Munden og sagde rent ud til sin Mand, at hun virkelig syntes, at han forsømte hende fuldkommen. Der var ikke Tale om, at han mere kom med Blomster eller Gaver til hende, som han gjorde det i deres første Ægteskabsaar. Og hun vilde virkelig sige ham, at hvis det var fordi han var blevet ked af hende, saa var der andre Mænd i Verden! De kender Rummelen, ikke sandt? Det er den Slags Vendinger, som faar os til at ønske, at vi absolut ikke hørte til det svage Køn.

Han stillede sig temmelig uforstaaende an, og hun gik saa vidt, at hun bad ham om at lægge Mærke til, hvor interesseret andre Mænd var i hendes nydelige lille Person. Da han stadig udviste en koldblodig Skepsis, udfordrede hun ham yderligere og bad ham gaa med en Tur i Tivoli. »Saa skal du selv se — bare gaa i en tilbørlig Afstand bag ved mig og se, om andre Mænd ikke er interesseret!«

Som sagt saa gjort. Hun klædte sig i sin stiveste Puds og gjorde sig saa dejlig, som Nutidens Hjælpemidler overhovedet kunde, og saa tog de i Tivoli. — Der stak hun saa i Forvejen, og han fulgte let maabende efter hende. For han maatte jo indrømme, at alle Mænd saa langt efter hende — nogen vendte sig ligefrem om og fulgte lidt tøvende efter hende, men opgav saa Forfølgelsen i sidste Øjeblik. Da hun havde gaaet en Triumf-

runde i Haven, slog hun sig sammen med den forbløffede Ægtemage ned over et Stykke med Rejer. Han var blevet klar over, at han ikke havde været vaagen nok. Selvfølgelig elskede han sin lille Kone; men naar nu de var gift, regnede han faktisk med, at saa var den Sag i Orden. Det var pludselig gaaet op for ham, at en Kvinde skal vindes igen hver Gang, man ser hende, og han var igen det galante Pindsvin, som havde erobret hende i første Omgang.

Den snedige lille Slange fortalte slet ikke ham til Gengæld, at hun demonstrativt havde gaaet og rakt Tunge af alle de pæne Herrer, hun mødte i Tivoli den Aften, hvor de allesammen havde betragtet hende saa interesseret. Maaske havde de overvejet, om de ikke burde melde hende til den nærmeste Lægevagt. Synes *De* nu ogsaa, at saadan et Kneb gælder, naar De skal være rigtig ærlig?

Kattenes Patronesse.

HVOR maa det være dejligt for *Baronesse Lilly v. Bach* at se sin nystartede Klub allerede nu kun tre Maaneder efter Starten gaa saa godt. I Juni Maaned meldte nogle Medlemmer sig ud af Dansk Race-Katteklub og begyndte for sig selv med Racekatten, og nu paa den store Repræsentationsudstilling, der blev afholdt i Charlottenlund, var der 70 Medlemmer, og der kommer stadig flere. Lilly v. Bach var vel nok primus motor i det store Arbejde med at tilrettelægge det hele, og det var et Arbejde, der morede hende. De havde faaet samlet alle de bedste og fineste Katte — baade voksne og yndige smaa Killinger, som man aldeles ikke kunde staa for; og de, der ikke var saa heldige at vinde en i Tombolaen eller paa Kataloget, kunde næsten ikke modstaa Fristelsen til at købe en. Lilly v. Bach havde selv syv Dyr med paa Udstillingen — og hendes store crème Han »Peter Gyldenlund«, det er Fruens Opdrætternavn, gav hende nogle alvorlige Forskrækkelser. Den var ikke saadan vant til at sidde i Bur, næh Tak, om Dagen vandrer den ellers rundt paa de stille Villaveje og gaar Tur, saa da den skulde ud og luftes, overvældede Eventyrtrangen den igen, og den smuttede ud af et Hul i Hækken lige ned paa Banelinien. Heldigvis standsede den i Grøften og blev i Triumf baaret tilbage til sit Bur. Det var mest Chinchilla Katte, Crème-, Siam- og Angorakatte, der var repræsenteret. Alle de fineste Angorakatte sidder i denne Klub, og dens energiske Bestyrelse er allerede i

Baronesse Lilly v. Bach med »Tordenskjold Gyldenlund«, der kun er 15 Maaneder.

Gang med nye Planer. Hvis man kan finde et Lokale, skal der afholdes en stor Udstilling inde i København her i Vinter; men der skal være Dommere med, saa Dyrene virkelig kan blive bedømt af Sagkyndige, og saa er det Meningen hvert Aar at afholde en Repræsentationsudstilling i Villabyerne, — og Publikum skal nok komme. Tænk, alene paa de tre Dage, Udstillingen havde aabent nu, kom der 2000 Gæster, og der kommer sikkert flere Medlemmer, inden Dørene næste Gang slaas op igen. Nu maa man ikke haabe, at Baronessens Katte helt optager hendes Tid her i Vinter — de har ellers deres egen lille Lejlighed paa to Værelser nede i Kælderen, saa der er mere end nok at gøre med at passe dem — for her i de lange Maaneder plejer Fruen at være en ivrig Deltager i Bridge-Tourneringerne, og der er vist mange, der ogsaa nødig vil undvære hende ved det grønne Klæde.

Saa er hun her igen.

HAR De ikke ogsaa lagt Mærke til, at den unge *Lizzi Rye* i de sidste Par Aar har holdt sig væk fra Tribunerne og kun en enkelt Gang indsunget en Grammofonplade? Men nu tager hun fat igen. Hele September og Oktober Maaned skal hun rejse Danmark igennem paa Kryds og tværs sammen med Preils Ensemble, Kiss Gregers og Kay Abrahams, og hun lægger ikke Skjul paa, at hun glæder sig.

Lizzi Rye har aldrig faaet sin Stemme uddannet, det hele kom dumpende ganske af sig selv, da hun en Dag for nogle Aar siden spiste Middag inde paa Nimb sammen med nogle Venner. Pludseligt fik hun Lyst til at synge, og med sit sødeste Smil spurgte Lizzi Philipson — saadan hed hun dengang — om hun ikke maatte synge »Dis moi je t'aime« — og hvem kunde staa for det? Ikke Jens Warny. Hun fik Lov og Gæsterne var begejstrede. Mindre glade var hendes Forældre; men nu var Stenen begyndt at rulle, og det varede ikke længe, inden hun havde faaet sat sin Vilje igennem. Hun sang baade hos Winstrup-Olesen og Jens Warny, og hvis De i 39 havde haft Deres Radio indstillet paa Frankrig, kunde De have høre Lizzi Rye synge fra Paris sammen med Sid Merrimanns Orkester; han havde faaet en Opfordring om at spille dansk Dansemusik i tre Uger, og der syntes han ikke, han kunde undvære Lizzi Rye til at repræsentere Sangen. Den svenske Radio har ogsaa haft Bud efter hende flere Gange, og i de sidste Par Aar har hun ogsaa nogle Gange været ude i Rosenørns Allé. Nu skal hun staa foran et rigtigt levende Publikum igen — men hun er parat til at tage fat med friske Kræfter. Hele Sommeren har hun været paa Bornholm — to dejlige Maaneder, hvor man næsten troede, man ejede Øen selv — og her benyttede Mogens Hertz Lejligheden til at male hende, De faar sikkert Billedet at se paa Efteraarsudstillingen; og selv om hun maatte sige nej Tak til en dejlig Ridetur til Mols, der skulde vare fire Dage — Ridning er nemlig hendes store Passion — saa vilde hun hellere tage fat igen, selv om hun indrømmer, at det for hende mere er en Hobby. Om det saa kun bliver ved Tourneen, eller hun tager imod nogle af de Tilbud,

MED ECCOLA

Lizzi Rye.

der ligger hjemme paa Skrivebordet, er jo ikke let at sige; der ligger et Brev fra Stockholm, saa maaske faar Københavnerne hende slet ikke at høre i denne Omgang.

Hvis Lizzi Rye faar Tid for Tourneen, kan det jo være, at De ogsaa kan komme til at læse nogle af hendes Noveller — det skriver hun nemlig ogsaa, men det er udelukkende Hobby, saa det bliver nok alligevel hendes Sangstemme, De mest kommer til at høre.

Kammeroperaens Forkæmper.

TEATERCHEFEN maa da være glad for al den Sukces, hans unge Kunstnere har haft udenfor de ærværdige Mure her i Sommer. Nu sidst var det Operafolkene, der ganske lagde Publikum for deres Fødder med Mozarts henrivende »Teaterdirektøren«. Ideen til det hele skyldes den unge — De ved, som Sanger er man ung, til man er 50 — Sanger *Holger Boland*, der allerede i 38 syntes, at de yngre Kræfter ikke fik Opgaver nok at tumle med. Det var helt galt, mente han, og saa gav han sig i Lag med at finde en Opera, de selv kunde indstudere — og det blev Weyses »Sovedrikken«, som i mange Aar ikke havde været opført herhjemme. Sammen med Komponisten Otto Mortensen begyndte de paa Prøverne, og da det hele var fikst og færdigt, gik de til Radioen og snakkede med Gram. Han var begejstret for Ideen og gav dem en Forestilling i Radioens Folkekoncerter, hvor de selv kom med det hele. Kor, Solister, Orkester, ja selv Dirigenten var deres egen — det var Otto Mortensen, der stod paa Podiet. Det var for Resten denne lille Opera, der gav Stødet til, at Weyse-Filmen saa Dagens Lys, og Publikum blev saa begejstrede for Mødet med de unge Operafolk, at Radioen nu hvert Aar har givet dem en Forestilling.

Opførelsen i Odd Fellow Palæets store Sal var den første de havde med Kostumer, og Holger Boland lægger ikke Skjul paa, at naar han har saa travlt med at oversætte Kammeroperaerne fra Wien, saa er det fordi han er fuldt og fast overbevist om, at denne intime Form for Opera ligger Danskernes Naturel meget nærmere, saa de kunde faa et meget større Publikum.

Holger Boland.

I sine ganske unge Dage drømte Holger Boland slet ikke om en Karrière ved Scenen — han sad i Post- og Telegrafvæsenet sammen med en anden ung Mand, der hed Ejnar Nørby; de vidste godt begge to, at den anden sang, men derfor havde de ikke troet, de nogle Aar senere skulde mødes paa Teatret. Det var først, da der blev Tale om, at Boland skulde forflyttes, at det gik op for ham, at han hang alt for meget ved Sangen, og saa begyndte han for Alvor at tage Undervisning hos Kammersanger Bruusgaard og Operasanger Lemche. I 33 kom han ind paa Operaskolen, de to sidste Aar inden Optagelsen havde han studeret i Italien, og saa er han blevet hængende paa Kongens Nytorv lige siden. Han havde en Bunke Energi, saa han syntes det var bedst at tage den dramatiske Skole med — det er jo kun en Fordel, at en Sanger ogsaa kan sige en Replik, saa det er ikke udelukkende i Arier, De kan se hans Talent. For Øjeblikket prøver han paa Soyas »To Traade«, hvor han spiller Lægen, og her for ganske nylig fik han at vide, at hans Oversættelse af Donnizettis verdensberømte Opera »Don Pasquale« — der mærkelig nok aldrig har været opført herhjemme — havde fundet Naade for de strenge Øjne og var blevet antaget. Det har givet ham Blod paa Tanden, Holger Boland leder for Øjeblikket efter flere Operaer, der ikke har set Dagens Lys paa det Kongelige — og Sproget kniber det ikke med efter hans mange Studieophold.

De Børn, de Børn.

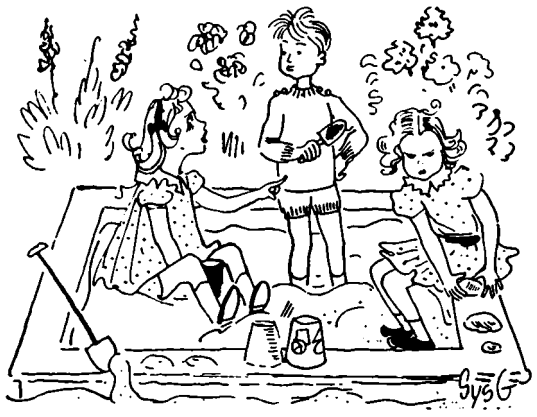

JA, vel er Børn yndige; men sommetider er jeg nu glad for, at jeg ingen har, for naar jeg ser min Veninde og de Problemer, der taarner sig op om hende paa Grund af hendes to henrivende Smaapiger, er jeg ikke helt sikker paa, at de er saa yndige. Den ældste af Ungerne er lige begyndt at gaa i Skole, og indtil nu har hun tyranniseret sin mindre Søster — især har hun været ivrig til at revse hende. Selvfølgelig har Forældrene forbudt hende det; men hun var nu ganske sikker paa, at det klarede hun meget bedre, og selvfølgelig har hun faaet at vide, at hun ikke maa slaa den lille. Men hun ordner det endda. En Dag, da de sad sammen med en lille Ven og legede ude i Sandkassen, hørte man pludselig hendes klare Barnestemme skære igennem Luften: »Du, Ole, tag og slaa Lille-Søster. Jeg maa ikke!«

Eventyret banker paa.

MAN kan vist roligt sige, at det var Eventyret i Impressario Fru Margolinskys Skikkelse, der ringede til den unge *Elvira Henriksen* og spurgte, om hun havde Lyst til en Rejse til Spanien. Selvfølgelig havde hun det — naar man har rejst fra man var Barn, kan man alligevel ikke rigtig falde til Ro et Sted, selv om man sommetider længes efter det, naar man er ude.

Elvira Henriksen blev ringet op i Slutningen af Maj, og hele Juni Maaned havde hun saa travlt med Prøverne sammen med Margot og Harald Lander, at hun slet ikke havde Tid til at tænke paa, hvad det egentlig var, hun skulde ud til. Ganske vist er hun født paa en Gennemrejse i Europa — saa det farende Liv maa i nogen Grad ligge hende i Blodet — og indtil Krigen afbrød det, rejste hun sammen med sine Forældre og sin Søster med et

Elvira Henriksen.

Concertina-Ensemble, der kaldte sig Mac Tortle; men de havde aldrig været i Spanien, det var temmelig svært før Krigen, saa det hele var nyt.

Trioen rejste derned over Berlin, Paris, Irun — og det var kun Harald Lander, der havde haft Tid til at lære nogle spanske Brokker, de to andre vilde trygt stole paa ham. Heldigvis fik de ingen Besværligheder, for de var saa heldige at træffe en forfærdelig sød dansk Dame, der hjalp dem med alt. Rationeringen mærkede de ikke meget til; de havde faaet at vide, at Olien var rationeret, men efter danske Begreber svømmede Maden alligevel, og de eneste Mærker, de skulde holde Orden paa, var Brødmærker, saa det kunde jo nok gaa.

Elvira Henriksen er blevet saa begejstret for Spanien og dets Musik, at hun stikker derned igen, naar Grænserne aabnes, for at lære det rigtigt at kende; foreløbig maa hun nøjes med at øve sig paa en Suite og en Sonatine, som den Komponist, der ogsaa lavede Musiken til Landers Ballet, tilegnede hende — og det maa da være en Lækkerbidsken for Radioen at faa fat i. De havde alle tre glædet sig til at ligge i Solen og blive rigtig brune — men det blev der ikke noget af. Naar der er 50 Grader i Skyggen, er man mest tilbøjelig til at flygte saa langt væk som muligt fra Straalerne, og desuden havde de alle tre travlt med at studere. Margot og Harald Lander gik til Dans — ja, det lyder paradoksalt — hos den berømte spanske Danserinde La Quica, og Elvira Henriksen kunde ikke høre nok Musik. Hvert Menneske spillede og sang dernede, hvis de ellers ikke slog deres Kastagnetter, saa der var mere end nok at se og høre for en musiktørstende Sjæl. De kan sikkert huske, at de optraadte ude paa et gammelt Slot, der skulde indvies til Hotel, og hvor hele Madrids Aristokrati var samlet; det skal have været et Eventyr. Slottet laa i et vildt Bjerglandskab, og Arrangørerne havde ikke nøjedes med at lave en Scene til vore Dansere, der var lavet den mest romantiske Forhøjning til Flyglet, og saadan var det paa alle Leder og Kanter. Man kunde ikke forkæle sine Gæster nok. Ellers optraadte de mest i San Sebastian, hvor man kunde se sig helt syg paa alle de lækre Ting, der laa i Vinduerne. Alle de Ting vi kan huske fra Vogue, var udstillet — men de var dyre, saa var det billigere at spise Bananer, som de næsten svømmede i.

De mange Indtryk har slet ikke faaet Tid til at bundfælde sig endnu hos Elvira Henriksen, og desuden er hun allerede fuld af nye Planer. Hun havde haabet, at hun kunde have naaet at give en Koncert i Tivoli i Aar, men det kan jo af gode Grunde ikke gøres — men derfor er der meget andet, der skal passes. Hun har spillet Klaver fra hun var ganske lille, og da Krigen kom og satte en Stopper for Familiens Ensemble, tog hun fat paa det for Alvor. Elvira Henriksen er Elev af Alexander Stoffregen, og han regner meget bestemt med, at hun skal give en Koncert her i Vinter, og hendes Hjerne svirrer med spanske Toner, som hun haaber hendes Kompositionslærer Svend Erik Tarp vil hjælpe hende med at faa rigtigt Hold paa. Nu bliver det spændende at se Landers Ballet med den dejlige Musik til, og hvem ved, om Elvira Henriksen ikke faar en Finger med i Spillet der — i alt Fald vilde hun meget gerne, for rent bortset fra Rejseindtrykkene, saa har hun haft et vældigt kunstnerisk Udbytte af Turen, og efterhaanden er hun ikke helt sikker paa, om hun ikke svigter Familien og slaar sig helt paa Flyglet. Hendes Familie vil nok ikke være saa glade, men saa maa de trøste sig med, at vi er mange, der glæder os til at høre Elvira Henriksens spanske Toner.

Til

Høstgilde

paa

Julemosegaard

Tekst og Foto: ELLA HAAHR

FORLEDEN fejrede Direktør Thrige Wille paa Julemosegaard den gode Høst med et animeret Høstgilde, der begyndte med, at Gæsterne fik serveret Champagne og Æbleskiver i Haven, da de kom. Middagen var rigtig landlig: Flæskesteg, Ribbensteg, Medisterpølse, Ost og Æblekage for at slutte med forloren Skildpadde som Natmad. Som man vil se af Billederne var det en ualmindelig munter Fest.

1) Fra Cocktailen ved Hølæsset. Fra venstre: Massøse Fru Jespersen, Godsejer

Thorkild Dahl, Fru G
Vekselerer Wegener. N
for: Hr. Larsen, Fru
tør Werner, Hr. Thrige
Frk. Danlev, Konsul
Thomsen, Vekselerer
Gerling, Civilingeniør
Wille og Direktør Wern

2) Fru Erna Dam, D
tør Holken og Konsu
Lykke Thomsen.

3) Direktør Thrige
og bagved Vekselerer W
ner, Grosserer Albert La
Fru Gerling, Godseje
Roug, Konsul Lykke T
sen, Dir. Werner og
Jespersen.

4) Henrik og Peter
Jørgensen.

5) Fru Direktør W
Dir. Holken, Fru Erna
Vekselerer Mogens Weg
Fru Gerling, Direktør T
Wille.

6) Det overdaadige
der var pyntet med G
kar, Agurker, Gulerø
Porrer, Rønnebær, Rød
Hvidkaal, Persilletoppe
alle Efteraarets øvrige G
sager mellem Snese af
rende Kerter.

7) Fk. Astrid Danoev.

rige Wille, Godsejer Thor-
d Dahl og Fru Gerling.
8) Godsejer Thorkild Dahl.
9) I den smukke Have.

10) Fru Erna Dam.
11) I Hestestalden.
12) Fra Ballet.

Til Middag paa Lørdag Klokken seks

Novelle af Ella Fallenius

KATE næsten løb hen ad Strandpromenaden. En ung Pige, der er paa Vej for at møde sin Elskede, udmærker sig som Regel ved at have særlig travlt, men der var det paafaldende ved denne unge Pige, at hun smaahulkede, mens hun løb, og ofte maatte standse for at pudse Næse.

Paa den første Bænk bag ved Badehuset sad Stig og ventede paa Besked — hendes vidunderlige, elskede, flotte Stig.

»Naa,« sagde han kun; men Kate kunde høre, hvor spændt han var.

Hun kunde kun ryste paa Hovedet, og Stig saa sin vel tilrettelagte Fremtid i Grus for sine Fødder.

»Men hvorfor?« Han tog hende lidt haardt i Armen.

»Fordi Far ikke synes om dig. Fordi du ikke arbejder. Han vil ikke have en Svigersøn, som hverken er noget eller har noget,« sagde han.«

Stig slyngede hendes Arm fra sig. »Saadan en Spidsborger,« udbrød han hæst. »Men sagde du ikke, at du ikke kunde leve uden mig?«

»Jo, det sagde jeg.«

»Naa?«

Kate fik en Klump i Halsen. »Han — han tilbød mig en ny Pels i Stedet for.«

»En ny Pels?« Stig kunde næppe tale for Harme. »En ussel Pels? I Stedet for *mig*? Det er det mest uforskammede ...«

»Naa, ja, ussel,« sagde Kate lidt stødt. »Det var en meget flot Pels. En Platinræv.«

Stig knyttede Hænderne og trak Vejret dybt. Han var lige ved at faa et Raserianfald.

»Ved du hvad,« sagde Kate ivrigt. »Du tager en Plads, og jeg forsøger paa at faa Arbejde i en Butik eller som Mannequin eller noget andet, og saa flytter vi sammen. Simpelt hen flytter sammen. Vi kan bo i dit Værelse, og saa kan han se, at vi mener det alvorligt.«

Stig skjulte med Besvær sin Afsky ved den blotte Tanke om noget saa eventyrligt og ubekvemt.

»Det er meget fikst udtænkt; men jeg tager ikke imod noget Offer.«

»Men det er ikke noget Offer. Jeg synes, det vilde være vidunderligt at arbejde haardt og sulte sammen med dig,« udbrød Kate begejstret.

»Du ved ikke, hvad du taler om,« sagde han sandfærdigt nok.

»Men hvad skal vi da gøre,« udbrød Kate, og Taarerne steg hende op i Øjnene.

»Lad være med at tude,« bad han utaalmodigt. »Det bliver det minsandten ikke bedre af. Hvad vi skal gøre? Jo, det er ganske lige til. Vi gør det forbi.«

»Men Stig, det mener du ikke,« raabte Kate skrækslagen og klamrede sig til ham.

De knuste Forhaabninger havde gjort ham kold, og han gjorde sig ublidt fri af hende. »Behersk dig! Ser du ikke, at der kommer nogen. Det er bedst, du gaar hjem; jeg skal følge dig til Laagen. Det er allerede sent.«

Blændet af Taarer sneg Kate sig lidt efter op paa sit Værelse, og i Forbifarten kastede hun et forbitret Blik paa Faderens lukkede Dør. Dette vilde hun aldrig tilgive ham, aldrig saa længe hun levede.

Hun krøb hurtigt i Seng fast besluttet paa at tilbringe Natten med at græde Hovedpuden vaad og tænke paa Stig. Hun trak Dynen op under Hagen, lukkede Øjnene og ...

Da hun aabnede dem igen, var det højlys Dag, og Husassistenten stod ved hendes Seng med Teen. Naar Ens sidste bevidste Tanke har været, at Fortvivlelse for det første vil give En en søvnløs Nat og dernæst gøre En vanvittig, saa bliver man unægtelig lidt slukøret, naar Urets Viser peger hen imod tolv. Men Te og friskbagte Boller plejer at gøre god Virkning, naar det drejer sig om at genoprette den sjælelige Balance. Da hun havde tømt Tekanden til sidste Draabe, følte hun Kræfterne vende tilbage, og hun blev grebet af en grænseløs Længsel efter at gense Stig.

Ti Minutter senere skyndte hun sig afsted til Stigs Bolig; men Stig var ikke hjemme. Hans Værtinde fastholdt, til Trods for et nærgaaende Krydsforhør, at han til sædvanlig Tid var gaaet ned til Stranden med Badetøj over Armen.

Tvivlende satte Kate Kursen mod deres sædvanlige Badested. Paa lang Afstand fik hendes Venner Øje paa hende og raabte hende an; men Kates Øjne søgte kun Stig. Og hun fandt ham — ganske unødvendigt tæt til Brita Sparling, Pigebarnet med Strandens mest minimale Badedragt og smukkeste Ben.

Kates Hjerte gav sig til at banke heftigt, og en skinsyg Mistanke dukkede op i hendes Sind. Var det ikke Britas Far, der havde modtaget en eller anden Udmærkelse som Følge af en taabelig Gave i velgørende Øjemed? Hun erindrede nu sin Fars Ord: »Han er ude efter en Pige med Penge.«

Hun forsøgte ængsteligt at fange Stigs Blik, men den unge Mand hørte ingenlunde til dem, der frivilligt stak Hovedet i Løvens Gab. Han lukkede Øjnene af Forsigtigheds Hensyn for at udelukke baade Brita og Kate.

»Jeg gaar ind for at klæde mig om,« mumlede Kate og vendte dem Ryggen, taknemmelig for et Paaskud til ikke at vise sit Ansigt.

I Badehuset sank hun næsten grædefærdig sammen. Kunde det være muligt, at Stig allerede havde trøstet sig og allerede var i Gang med en ny Kærlighedshistorie? Hun maatte se Stig, tale med ham og faa Rede paa Sagen. Det maatte være en Misforstaaelse.

Da hun lidt senere kom ud fra Badehuset, saa hun imidlertid, at de andre allerede var gaaet i Vandet. Britas ildrøde Badehætte lyste op ude mellem Bølgerne, og lige ved Siden af hende bemærkede hun et mørkt Hoved. Var det Stig?

Nu havde de naaet Skæret, og en spændstig Mandsskikkelse klatrede op paa det, rakte sin Haand til Brita og trak hende op til sig. Et Øjeblik stod de ved Siden af hinanden og saa ud over Havet; han med Armen om hendes Skuldre. Derefter satte han sig og drog hende ned til sig.

Det var Stig. Der var ikke andre, der var saa solbrændt. Kate blev grebet af en navnløs Fortvivlelse. Ingen paa Jorden var saa ulykkelig som hun; først svigtet af sin Far og saa af sin Elskede. Livet var ubarmhjertigt; hun kunde simpelthen ikke holde det ud.

Svimmel, og uden et Øjeblik at tænke sig om, rejste hun sig og gik ned til Stranden. Vandet lukkede sig omkring hendes Krop som en venlig Favn, og hun strakte sig ud i et langt sugende Svømmetag. Svømme til Havs saa længe hun havde Kræfter, og saa vilde hun blunde og lade sig synke.

Men Kate var en udholdende Svømmerske, og Udmattelsen lod vente paa sig. Lydene fra Stranden hørte hun ikke mere; men hun arbejdede sig stadig længere og længere ud. Paa Afstand saa hun nogle hvide Sejl aftegne sig imod den lyseblaa Himmel, og en Motorbaads Larm forstyrrede Stilheden.

Pludseligt blev hun overfaldet af Træthed, og hun fik svært ved at trække Vejret. Da hun var en stædig, ung Dame, hilste hun disse Tegn paa aftagende Styrke med Tilfredshed; men mærkeligt nok gjorde hun sig stadig store Anstrengelser for at klare Søerne, og hun blev nærmest rasende, naar det ikke lykkedes hende.

Nu hørte hun pludselig en uventet Stemme lige i Nærheden, som raabte:

»Hallo, unge Dame! Hvor skal De i Grunden hen? Strandrestaurenten ligger i en helt anden Retning.«

Kate kunde ikke svare, hun hostede og spyttede og forsvandt pludseligt under Vandet, netop som en lang Arm fik et sikkert Greb om hendes Haandled. Næsten i samme Øjeblik laa hun halvt bevidstløs i Bunden af Motorbaaden, mens dens Ejermand med stor Færdighed tømte flere Liter Vand ud af hende. Saa anbragte han et Bæger mod hendes Læber og befalede hende at drikke. Kate mærkede en ubehagelig Lugt af Cognak, som hun ikke kunde fordrage, og hun pressede Læberne sammen.

»Drik, sagde jeg,« gentog Manden og rystede hende lidt, hvilket hun fandt meget uvenligt.

Kate saa forbløffet op. Jo, hans Udtryk var ogsaa uvenligt, et mørkt, smukt Ansigt, men afgjort uvenligt. Hun adlød imidlertid og tog en forsvarlig Slurk, som gik gennem Marv og Ben og fik hende til at tænke med Længsel paa alt det Vand, hun havde slugt.

»Hvordan kan man være saa topmaalt Idiot og svømme saa langt ud? De bilder Dem vel ikke ind, at De kan svømme tilbage igen?«

Kate vendte Ansigtet bort uden at svare.

»Jeg tror sandelig, at Pigebarnet havde haft i Sinde at drukne sig! Hvis det var det, der var Hensigten, saa beder jeg om Forladelse. Vær saa artig at hoppe i igen, hvis det behager Dem.«

Kate blev blussende rød af Ærgrelse. »De er da det modbydeligste Menneske, jeg nogensinde ...« begyndte hun.

»Den næst modbydeligste mener De sikkert,« afbrød han hende i en haanende Tone. »Den værste er vel nok den skammelige Fyr, der har knust Deres Hjerte?«

»Hvor ved De ...« begyndte Kate i en kamplysten Tone; men hun stoppede op og bed sig i Læben.

»Hvordan jeg ved det? Aah, det er da ikke svært at regne ud. Naa, hvad bliver det saa til? Agter De at springe ud igen?«

»Nej,« svarede Kate i en saa overlegen Tone, som Omstændighederne tillod. Lysten til at drukne sig var sporløst forsvundet. »I Betragtning af, at De har blandet Dem i Ting, som ikke angaar Dem,« fortsatte hun, »vil De maaske være saa venlig at sejle mig ind til Stranden. De skal blive betalt for Deres Ulejlighed.« De sidste Ord var hun meget tilfreds med. De ligesom genoprettede Balancen.

»Det er desværre umuligt,« sagde Manden kort og satte Farten op. »De har allerede forsinket mig, og De maa følge med.«

»Det kan jeg absolut ikke. Jeg fryser ihjel i min vaade Badedragt.«

»Naa, ja, men det har De vel ikke noget imod,« svarede han i en spydig og ubehagelig Tone, og Kate blev blodrød i Hovedet.

»Naa, det har De altsaa ikke Lyst til,« fortsatte han. »Godt, saa har jeg noget Tøj nede i Kahytten, som De kan laane.«

Kate krøb hurtigt ned i Kahytten, glad over et Øjeblik at komme uden for Skudvidde. Paa Køjen laa der virkelig en Bylt, som ved nærmere Eftersyn viste sig at indeholde et Par Bukser og en langærmet Sweater. Med et ængsteligt Blik rettet imod Lugen tog hun sin vaade Badedragt af og krøb i Bukserne, som, efter Snittet at dømme, syntes at have været med, da Skuden løb af Stabelen. Sweateren var mørkeblaa og tyk, men den var i det mindste varm. Kate saa sig forgæves omkring efter et Spejl i lykkelig Uvidenhed om, at Skæbnen, i det mindste i dette Tilfælde, var barmhjertig imod hende.

Manden ved Roret gjorde sig ikke den Ulejlighed at skjule, hvor komisk han syntes, hun saa ud i de snævre Bukser og i den altfor store Sweater, og Blodet fo'r hende til Hovedet. Der var nu ingen Tvivl om, at hendes spirende Antipati imod den Mand, som havde reddet hende, var overgaaet til et glødende Had.

»Jeg ser, at De morer Dem over Deres egen Garderobe,« sagde hun bidende, »og det er vel i saa Fald første Gang, at den har beredt Dem nogen Glæde, for noget værre Kluns ...«

»Hvor trist, at De ikke synes om mine Bukser,« sagde han og paatog sig en yderst sørgmodig Mine.

Kate sendte ham et tilintetgørende Blik og vendte ham Ryggen. Hun stirrede ud over Havet og spekulerede paa, hvor de mon sejlede hen. Men hellere dø end spørge.

Pludseligt hørte hun ham rumstere med noget; hun forstod, at det drejede sig om Mad, og en glubende Sult overvældede hende. Meget skulde være ham tilgivet, hvis han kunde fremtrylle et Stykke Mad. Et stort Stykke med en tyk Skive Ost.

»Hvordan er det? Bliver man ikke sulten af at drikke Saltvand? I saa Fald kan jeg maaske servere Dem lidt Frokost i al Tarvelighed.«

Hans spydige Tonefald ødelagde totalt hendes Appetit. »Nej, Tak,« bed hun ham af.

»Javel, nu skal det altsaa være Hungersnød. De veksler med Fornøjelserne.«

Kate vendte sig imod ham med lynende Øjne. »De er et ualmindelig ondskabsfuldt Menneske, og kun for at De ikke skal faa det altsammen selv, vil jeg spise et Stykke Mad. Udelukkende derfor.«

De spiste i Tavshed, en Tavshed som Kate for sit Vedkommende søgte at gøre saa effektfuld som muligt. Med hver Fiber gjorde hun sit bedste for at udstraale den mest intensive Afsky for den Grobrian, der sad lige overfor hende, mens hun samtidigt med god Appetit konsumerede Halvdelen af hans ikke altfor rigelige Maaltid.

Efter saaledes at have styrket sig, besluttede hun at bryde Tavsheden. Aldeles ikke for at gøre nogen Tilnærmelse, men kun af Nysgerrighed efter at faa at vide, hvor de begav sig hen.

»Hvor sejler vi hen,« spurgte hun kort og højtideligt.

Han lod, som om han ikke hørte, hvad hun sagde.

»Jeg vil vide, hvor De fører mig hen.« Kates Øjne lynede.

Han stirrede stift paa hende med sine smalle Øjne, og Kate havde svært ved at møde hans Blik.

»Hør nu, lille Frøken,« sagde han venlig. »Det vilde være klædeligt, om Deres Tone var lidt høfligere. I hvert Fald vilde det virke bedre, naar man ønsker at faa noget at vide.«

Kate bed sig i Læben, og imod sin Vilje følte hun sig skamfuld; da hun atter talte, var hun mere ydmyg i Stemmen. »Jeg vil virkelig meget gerne vide, hvor vi sejler hen.«

Han nikkede tilfreds. »Se det var noget helt andet. Og hvis De øver Dem lidt, kan De efterhaanden lære at optræde som en Dame.«

Kate knyttede Hænderne, og hun hadede ham saa intensivt, at hun fik Taarer i Øjnene. Aldrig havde noget Menneske behandlet hende saa uforskammet. Det var en ny og ualmindelig ubehagelig Erfaring.

Han smilede lidt og fortsatte: »Jeg maa vel tilfredsstille Deres Nysgerrighed. Jeg er Læge og skal paa et Sygebesøg paa Listerø Fyr.«

Kate vendte sit Blik imod Fyret, som nu aftegnede sig i skarp Silhouet imod den klare Himmel. Da de var kommet lidt nærmere, saa hun nogle Mennesker paa Broen, der aabenbart ventede paa deres Baad.

Efter kort Tids Forløb lagde de til, og man hjalp ivrigt Doktoren op paa Broen. Ingen lagde Mærke til Kate, før Doktoren havde hilst paa dem alle og havde vendt sig imod hende.

»Vil De vente i Baaden eller maaske gaa i Land og se Dem lidt omkring?«

Kate tøvede, og en ældre Kvinde afgjorde Sagen.

»Hvis Frøkenen vil gaa med mig, kan jeg byde paa en lille Taar Kaffe, mens Doktoren ser paa Bedstefar.«

»Mange Tak, men jeg har lige drukket Kaffe, saa De maa endelig ikke gøre Dem nogen Ulejlighed.«

Kvinden lo. »Som om det skulde være nogen Ulejlighed, og Kaffe kan man da altid drikke.«

Kate forstod, at hun maatte modtage Invitationen for ikke at saare hende og klatrede med Besvær op paa den høje Bro. Ingen gjorde Mine til at hjælpe hende. Doktoren var allerede paa Vej op i Land sammen med nogle Mænd og tre halvvoksne Ynglinge, der gik med Hænderne fastgroede i Bukselommerne.

De stilede alle hen imod en lille Klynge Huse, som laa tæt ind til Fyret. Et Par Baade laa optrukket paa Land og nogle Net flagrede for Vinden; men ellers var der kun den haarde, graa Klippegrund.

Kvinden bemærkede, at Kate saa sig omkring. »Ja, her er ikke meget at se paa, lille Frøken, men oppe ved Gaarden har vi baade Blomster og Grønsager. I Dag blæser det ikke saa meget, saa vi kan godt sidde udenfor og drikke Kaffe. Men Frøkenen vil maaske først op i Fyret og se Udsigten?«

De klatrede op ad en uendelig lang Trappe, som snoede sig i en Spiral inden i Fyrtaarnet, og lidt efter stod de paa en Balkon, som løb hele Vejen rundt under de store Vinduer, der udstraalede Lyset til de sørarende.

Her oppe fra saa Øen saa ynkeligt lille ud, og det glubske Hav syntes at have slugt den Stykke for Stykke. Kun Klippen, hvorpaa Fyret stod, hævede sig ukueligt over Vandet.

»Hvor er her frygtelig koldt,« udbrød Kate. »Ikke en Busk, ikke et grønt Straa blidgører den kolde, graa Klippe.«

»Aah, men kan Frøkenen ikke se vor fine Have,« spurgte Kvinden smilende og pegede paa en lille, grøn Trekant mellem to Husgavle. »Den er vi saa stolte af, maa Frøkenen vide. Hver en Smule Jord har Bedstefar hentet herover fra Fastlandet. Han var vant til fra sin Ungdom at have grønt omkring sig, og han gav ikke op. Gang paa Gang skyllede Havet det bort, inden Buskene slog Rod i Jorden.«

»Kan Havet stige saa højt,« udbrød Kate forskrækket. »Hvor forfærdeligt.«

»Ja, man gaar ikke ud, medmindre det er nødvendigt. Frøkenen lagde maaske ikke Mærke til Jernrækværket fra Broen op til Fyret? Et saadant Rækværk findes overalt, hvor det er nødvendigt, for at man i Storm kan holde sig fast.«

Kate gjorde store Øjne, mens hun forsøgte paa at sætte sig ind i Betydningen af disse Ord.

»Men hvordan kan De dog udholde det,« udbrød hun.

Kvinden lo. »Nuomstunder har det ingen Nød; nu passer Fyret næsten sig selv. Værre var det i Bedstefars Tid. Da kunde det ske, at Fyret gik ud, naar Stormen var paa sit højeste, og saa var det ikke morsomt at faa det tændt igen.«

»Hvor mange Familier bor her?«

»Kun to. Der er os og saa min Mands Medhjælpere.«

»Men er det ikke frygtelig ensomt?« Kate blev ganske kold ved Tanken om, hvordan det vilde være at leve paa den Maade Aar ud og Aar ind. Hele Livet.

»Da jeg var ung og kom hertil fra Fastlandet, var det mange Gange lidt svært. Men saa fik jeg Barnet, og jeg vænnede mig hurtigt til Forholdene. For Resten har vi Radio. Men nu skal vi gaa ned og faa den Taar Kaffe. Det blæser koldt heroppe, og De ser ud, som om De fryser.«

Nogle Minutter senere var de nede i den lille Have, og mens Fru Eliassen gik ind for at sørge for Kaffen, anbragte Kate sig i en Havestol, der næsten opfyldte det lille Areal. Hun betragtede et Par magre Bærbuske og nogle gule Blomster, og hun tænkte paa, at det antagelig var det eneste Skønhedsindtryk, disse Mennesker fik. To Bærbuske, nogle faa gule Blomster og lidt magert Græs, mens hun selv med begge Hænder øste Skønhed, Glæde og Fornøjelser.

Hun blev afbrudt i sine Betragtninger af Fru Eliassen, der kom ud med Kaffebakken, som hun anbragte paa Bordet.

»Nu vil jeg gaa ind og hente Anna. Det er Gustafsens Kone. Hun trænger til at se Mennesker.« Hun sænkede Stemmen. »Hun mistede sin lille Pige sidste Efteraar, og siden den Tid har hun været lidt underlig.«

»Hvor sørgeligt,« sagde Kate venligt. »Hvordan gik det til?«

Fru Eliassens rynkede Ansigt blev straks alvorligt. »Hun kastede op og havde ondt i Maven, og vi troede allesammen, at det var Blindtarmen. Man hører jo saa meget om, hvor hurtigt det kan komme paa. Det var under den haarde Storm, vi havde i Efteraaret. Der var intet at gøre. En Baad vilde blive knust imod Klipperne, saa vi kunde kun sidde hos hende, til hun døde, den lille Stakkel. Fra det Øjeblik blev Anna saa mærkelig, og hun er ligesom kommet til at hade Havet.«

Fru Eliassen nikkede og gik ind i en lille Hytte lidt længere borte, og kom et Øjeblik efter tilbage med en ung Kvinde, som kun modstræbende lod sig føre med. Hun var uredt og tarvelig klædt, og hendes Ansigt gav Kate et Shock. Hvordan kunde et levende Ansigt virke saa dødt?

Fru Eliassen talte venligt til hende og lempede hende moderligt ned i en Stol. Kate følte pludseligt, at hun syntes umaadelig godt om Fru Eliassen.

»Jeg tænker næsten, at Doktoren snart vil være færdig med Bedstefar, saa Doktoren ogsaa kan faa sig en Kop Kaffe. Ja se, der kommer han jo med Far.«

Da Doktoren var kommet, svandt Interessen for Kate ganske pludseligt. Alles Øjne hang ved hans Læber, og Kate var taknemmelig for at kunne sidde stille og ubemærket. Hans Tilstedeværelse fik hende til at føle en Underlegenhed, som hun aldrig før havde kendt. Hun fik den Fornemmelse, at hun ikke kunde undgaa at sige noget taabeligt, hvis hun aabnede Munden, hvad der vilde gøre hende endnu mere umulig i hans Øjne.

Pludseligt følte hun, at der var intet hun hellere ønskede end at blive respekteret af denne Doktor med det haanlige Smil. Anna, f. Eks., som sad der fuldstændig apatisk og næppe svarede, behandlede han med en særlig Interesse og Varme.

Kate glemte sig selv for at iagttage Anna. Hun blev grebet af et Ønske om at gøre noget for hende i hendes Fortvivlelse. Maaske kunde Anna blive rask, hvis hun kunde rejse bort et Par Maaneder. Hvor vilde det være dejligt at kunne bekoste det. For første Gang forstod Kate den Glæde, som ligger i at kunne gøre noget for andre. Hun følte det, som om hun paa en eller anden Maade var blevet et andet og mere værdifuldt Menneske. Hun rettede sig ubevidst, og hendes graa Øjne skinnede.

Da de lidt senere sad i Baden for at sejle hjem, var Kate stille og tankefuld. Hun grundede over, hvordan hun bedst kunde fremkomme med sit Forslag. Saa snart de havde forladt Øen, var Doktoren den samme som før. Hans Øjne var kolde, og Kate følte sig undseelig og vidste ikke, hvordan hun skulde faa begyndt.

»De er vel dødsens træt, lille Stakkel?« spurgte han i en let Tone. »Det var hensynsløst af mig at tvinge Dem til at tage med. Jeg troede, det var værre fat med den gamle. Jeg kunde udmærket have bragt Dem hjem først.«

»Jeg er glad for, at De ikke gjorde det,« sagde Kate hæst.

»Glad? Hvorfor det?«

»Fordi . . .« hun stammede lidt. Hans Blik holdt hende fast, og hun rødmede dybt.

»De synes sikkert, at jeg er en Taabe, men Sagen er den, at jeg aldrig før har gjort mig klart, at der fandtes Mennesker, der lever som de Mennesker derude. Naturligvis har jeg hørt om det; men det har ikke før været Virkelighed for mig. At Livet kan være saa haardt og glædeløst. Og at man alligevel kan være som Fru Eliassen.«

»Fru Eliassen er storartet, og det glæder mig, at det er gaaet op for Dem, at et Menneskes Værdi ikke bestemmes efter det Samfundslag, det tilhører.«

Han nikkede venligt til hende, og Kate blev varm af Glæde. Hun sad stille, mens han med stort Besvær fik tændt sin Pibe. Han saa paa hendes slanke Ryg og bemærkede, at hun ikke mere holdt den saa trodsigt rank. Hun havde sikkert ikke nogen daarlig Karakter; hun var kun forkælet og tankeløs. Pludseligt fik han en uimodstaaelig Lyst til at være noget for denne unge Pige, som han havde fisket op af Havet. Han vilde forsøge at gøre sin Indflydelse gældende og lede hende paa rette Spor.

Kate vendte sig ivrigt og spændt imod ham.

»Kunde Anna blive rask, hvis hun kom nogen Tid bort fra Øen? Jeg mener, hvis hun kom under andre Forhold.«

»Det er muligt.«

»Jeg vilde saa gerne bekoste det.«

Han saa overrasket paa hende. »Vilde De? Men det vil koste mere, end De tror. Det er nemlig umuligt at sige, hvor lang Tid det vil tage. To, maaske tre Maaneder.« (Fortsættes Side 33).

PARIS — bag

Folies Bergères Portal straaler i broget Neonlys.

RUE RICHER aabner sig som et glødende Svælg, da min Ven Teaterkritikeren Jean d'O. og jeg drejer om Hjørnet fra den smalle Rue Saulnier. Den parisiske Aftenhimmel blusser rødt og blegviolet i Skæret fra Neonlysene paa Folies Bergères Façade. Vi kommer fra Café des Artistes, hvor vi har faaet en Drink ved *zink'en* i et summende Virvar af rygende, drikkende, snakkende og leende Skuespillere, Artister, Kordamer og Maskinfolk, der alle er søgt herind for at faa en sidste Opstrammer inden Klokken bliver halvotte og de skal være »au boulot« — paa Arbejde paa »Fornøjelsesfabriken«, som Jean d'O. meget træffende kalder Folies.

For et Par Aftener siden saa vi den ny. store, pragtfulde Revy fra Parkettet, men i Aften skal vi se Bagsiden af Medaljen; vi har faaet Lov til at trænge ind *bag Kulisserne*. Ad en Sidedør, »Entré aux artistes«, staar der paa et Messingskilt, kommer vi forbi en Portnerloge, hvor Jean d'O. foreviser Direktørens *laisser-passer*, og marcherer ad stejle, smalle Jerntrapper op i Huset.

Den kunstneriske Direktør tager imod os i sit Kontor, der ligger i Niveau med Scenegulvet og hvorfra han gennem et Rude kan følge det travle Liv mellem Kulisserne og paa Scenen.

»Ja, De har fuldkommen Ret, *cher Monsieur*, dette her *er* en Fabrik og en stor Fabrik! Med langt over fire Hundrede »Arbejdere«, hvoraf omtrent Halvdelen Damer: 16 Skuespillerinder og Sangerinder, 16 Kordamer, 12 Danserinder, 30 Mannequiner, 42 Statister. Herrerne er repræsenterede af 13 Skuespillere, Artister og Sangere, 25 Statister, 5 Dansere, 30 Musikere i Orkestret og 16 paa Scenen. Endvidere 60 Maskinmænd og Scenearbejdere, 17 Elektrikere, 16 Rekvisitører, 24 Paaklædersker, 12 Syersker, 7 Paaklædere, 10 Garderobedamer, 28 *ouvreuser* (det er dem, der anviser Pladser og sælger Pogrammer — fikse unge Damer!), Kontrollører, Inspektører, Kontorister, Kasserere, tre Tolke — foruden Nattevagter, Reklamechefen med Stab, Dekoratører, Rengøringskoner, Bibliotekaren, Lægen og mange flere: Direktionen iberegnet og Regissørerne ikke at forglemme. De kan tro, der er noget at holde sammen paa. Kig engang ud af min Observationsrude her, sikke et Virvar, men kun et tilsyneladende Virvar. Alt er afhængigt af Klokkeslet, Signaler, Stikord, klimende Klokker og rødt, blaat og gult blinkende Pærer. Det hele er et Urværk, hvor alle er trukket op. En Kæmperevy skal gaa med Præcision, og den kræver, at alle disse mange Mennesker kender deres Metier og er paa Pletten ... Der er aldrig Ro i dette Hus, her er altid nogen, der arbejder uden

Mon Tæppet snart gaar?

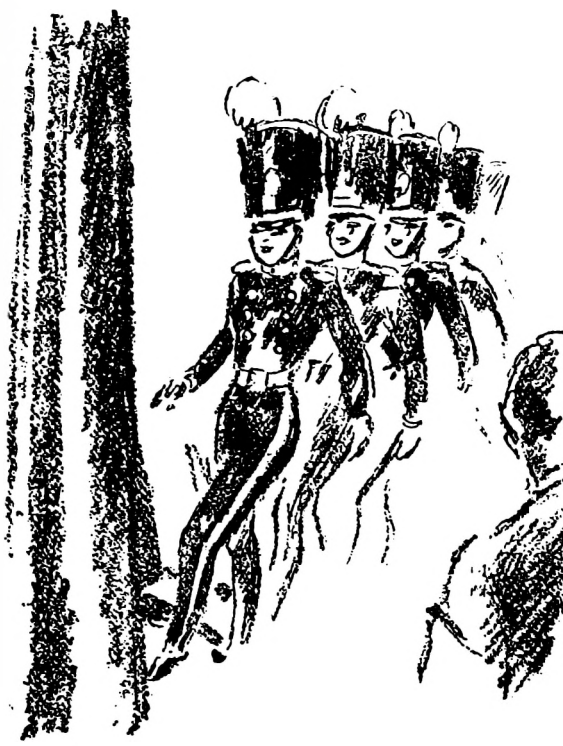

Stikordet gives, en, to, tre — taktfast, men elastisk ind paa Scenen.

Hensyn til Klokkeslettet. Det er jo ikke blot under selve Forestillingen her sker noget. Tænk paa alle Forberedelserne. Ja, der skal gode Nerver til at være her Aar ud og Aar ind, og helt uudholdeligt var det faktisk ogsaa, hvis Menneskene ikke allesammen var *saa søde!*« Direktørens sidste Ord er sagt med let kendelig Ironi og et lille bittersødt Smil, men iøvrigt gør han ikke Indtryk af at være et nervøst Sammenbrud nær. »Værsaagod, her er Aftenens Program og her to Legitimationskort. Huset er Deres, men lad nu være med at komme til Skade!«

Vi kaster os ud i Virvaret udenfor Kontoret. En blandet Duft af Pudder, Sminke og Parfume, Maling og Kulissestøv slaar os i Møde fra Kulisserne, en hvid og en sort Kat, Huset Mascot'er, galoperer foran os, hjemmevante og huskendte. Der hamres og bankes, hejses og fires, paa Minuter skal det hele være i Orden. Fra Orkestergraven høres kakofonisk Musik, Instrumenterne stemmes, og fra Tilskuerpladsen lyder Klapren af Stolesæder og to Tusind fremmede og franske Tilskueres Stemmesummen. En Klokke kimer vedholdende rytmisk adskilte Signaler. Røde Pærer blinker.

Der lyder Klapren af mange høje Hæle ned ad Jerntrappetrinene, og 20 blonde, slanke Pigebørn bevæbnede med Vifter, men ellers i det traditionelle »ingenting heftet op med Roser« kommer farende ned og stiller sig op mellem Kulisserne i Rad og Række, snakkende, leende og pludrende. Maskinfolk, Brandmænd og Elektrikere med Sixpencer paa ser uberørt til — og maaske er Jean d'O. og jeg de eneste, der ikke kan lade være med at syne de unge Damers upaaklagelige Legemspragt. Alle her er Kammerater, og enhver Form for Erotik er udelukket, husk, man er paa Arbejde, det her er en Fabrik. Nu gaar to Døre op og ind træder »Guldfuglen«, en Danserinde i et pragtfuldt, gyldent glitrende og glimrende, paillette-flimrende Kostume med mægtige gule Fjer, der kræver to Døre at komme ind ad. En Paaklæderske følger hende, retter lidt paa Kostumet, bøjer en Fjer her og der og giver hendes Kinder og Arme lidt ekstra Guldpudder ... Elektrikerne, dirigeret af Belysningsmestrene, anbringer Jupiterlamperne, et Klokkeklemt, og det hele flammer op i blændende kulørt Elektricitet, der gør Guldfuglen til et Eventyrdyr og de halvnøgne Korpiger og Statister til Fantasivæsener. Og saa gaar Tæppet. Fanfarer og Jazzmusik og Haandklap lyder ude fra Teatret. Fornøjelsesfabriken producerer for fuldt Drøn.

Man føler Tempoet og den hektiske Hast her bag Kulisserne, og Travlheden behersker hele Huset, da vi forlader vor Post og under Ledsagelse af en Direktionssekretær gaar paa Tourné i hele Virksomheden. Der kaldes og raabes paa Trapper og Gange, fra Paaklædningsværelser og Garderober. Paaklædersker farer afsted med luftige Gevandter og brogede Uniformer, Artister kommer slæbende med deres Akrobatremedier. Paa en Gang staar lange Rækker af Instrumentkasser, tomme Kister, som Musikerne har ladt tilbage der. En Rekvisitør kommer løbende ned ad en Trappe med et stort Bundt Hellebarder med sølverne Træøkser. Et Kor af engelske og franske *boys* stormer ud af en Garderobe, halvnøgne, sminkede, med Blomsterkranse om Hoveder og Hofter, affekterede, feminine, prægede af deres dansende Metier som mandlige Korpiger! Otte Danserinder i brusende Balletskørter og med Vinger paa Skuldrene tripper op ad Jerntrappen til ny Afklædning og ny Paaklædning — den femte i Aften! Sveden løber gennem Sminken og efterlader en duftende

Kulisserne . . .

Af C. E. HANSEN

Sidder det godt bagpaa?

Staaende Souper serveres i Pausen — bag Kulisserne.

En lille Stjerne skriver i Maskinmandens Autografbog.

Nu gaar Tæppet ned.

Em paa Trappen. En Brandmand gaar sin Ronde fra Kælder til Kvist — tænk, hvis hele Fabriken flammede op . . .

Sekretæren lukker Døren op til et Paaklædningsværelse, naturligvis efter høflig Banken, der lyder Hvin derindefra og en Paaklæderske protesterer med megen parisisk Tungefærdighed mod vor Indtrængen, men efter et Par Minuters Venten faar vi dog Lov til at komme ind. Her sidder tolv unge kvindelige Statister i meget lidt paaklædt Tilstand, men altsaa alligevel i Kostume, foran Spejlet, travlt pudrende og sminkende sig. De ler og pludrer om alt muligt, om Kærlighed og Pensionater, om Toiletter og Frisurer, om Primaballerinaens nye Flirt og om Sangeren Jacques F.s ny Kone. Der sludres og sladres til Paaklæderskens paaskyndende Tilraab. »Lad mig faa en Naal til at hefte denne her Blomst med!« raaber en. En anden skal pudres ekstra paa Ryggen, fordi hun er solbrændt. En tredie har ondt i Foden og aftaler med en Veninde om at bytte Plads i Rækken. Saa lyder Klokkekimen: »*Alors! mes enfants!*« raaber Paaklædersken og hele Flokken stormer ud og ned ad de stejle Trapper, to Etager ned.

I den store Pause bliver vi inviteret til staaende Souper i Kunstnerkantinen i Kælderen, hvor der serveres godt belagte Sandwiches og et Glas Sherry. Her hilser vi paa Skuespillere, Sangere og Danserinder, der hurtigt har gjort sig i Stand til næste Sketch for at faa en tiltrængt Opstrammer. Et fantastisk Skue af Uniformer, Kjole og hvidt, brogede Kostumer i dette lavloftede Kælderrum. Man synes, man er langt borte fra hele Fabriken, end ikke Musiken kan høres hernede. Men pludselig lyder den ubønhørlige Klokke ogsaa her. Man skynder sig at tygge af Munden, laaner en Pudderkvast og saa afsted til Scenen. Tilbage bliver kun Jean d'O. og jeg og en henrivende, ung Skuespillerinde Edith Méra, der har haft sin første store Sukces i denne Revy. Hun er overstrømmende i sin barnlige Lykke over at være slaaet igennem og takker ogsaa Jean d'O. for hans Kritik. Nu skal hun være her i Folies til Klokken elleve, saa skal hun møde sin gode Ven, og i Morgen tidligt ud til Billancourt og filme, derefter til Prove her i Huset igen, saa til Konference med sin Impresario og til Cocktailparty i St. Cloud. Hun har nok at gøre, paastaar hun — »og tænk, for to Aar siden var jeg kun Statist. Bare jeg ikke dør af — Glæde!« Der bankes haardt paa Døren — det er Paaklædersken, nu er det Edith Méras Tur.

Hele Husets Atmosfære, Livet og Tempoet magtstjæler En. Jean d'O., der dog er en gammel Teaterrotte, er heller ikke uberørt af det hele. Vi kunde blive ved med at ture rundt her i Timevis. Men Aftenen hælder. Om en halv Time fyldes Scenen til det store Slutningstableau, og Tusinder strømmer ud af den festlige Hall og ud i den parisiske Nat, maaske ud til nye Fornøjelser. Og Fornøjelsesfabriken Folies Bergère tømmes for Sangerinder og Maskinmænd, smaa Danserinder og Statistdamer, der er saa trætte i Benene, at de er lige ved at segne, og de skynder sig at naa Metroen til Greville eller Belleville for at sove ud til i Morgen i deres beskedne Pensionater, hvor Folies *petites femmes*, der flot kalder sig *artistes lyriques*, ofte bor to og tre sammen — for det er ingen lukrativ Metier at være i Koret paa Folies.

»*L'Enfer du Music-hall*«, Revy-Teatrets Helvede, hedder en Bog, som en af Jean d'O.s socialt interesserede Venner har skrevet om de mørke Sider ved Fornøjelsesindustrien; men det er en anden Historie. Og Jean d'O. og jeg forlader Folies med en broget og festlig, morsom Aftens mange Indtryk flimrende i Hjerne og Øjne, og dog ikke mere trætte, end at vi tager paa Montmartre for at nyde Resten af denne Parisernat . . .

Da vi skal til at sejle hjem, er det blevet lyst, og Havet er næsten stille. Det er vidunderligt Vejr. —

Skibsdreng

Paa Tur med »Viking« af Tejn

Af

Gudrun Hedegaard

DET blæser allerhelvedes den Dag, jeg aftaler med Fisker *Eskild Thorsen,* Skipper for M-S »Viking« af Tejn, at han skal tage mig med paa Turen næste Dag. Han ser lidt skeptisk paa mig og siger, at det godt kan blive lidt drøjt, hvis Søen er haard, men er ellers af faa Ord og mener sikkert, at jeg nok skal skal faa min Lyst styret.

Saa gaar jeg hjem og be'r Vejrguderne om muligt være mig en Smule naadige og dulme Vejr og Bølger.

Tilsyneladende kan Vejret ikke være bedre, da jeg næste Eftermiddag gaar ned til Tejns Havn, forsynet med tykke Sweaters, Regnfrakke, Madpakke samt godt med Cigaretter. Det sidste ikke saa meget til mig selv som til Fiskerne. De har stor Tobakshunger, for de faar kun 10 Stk. hver 3. Uge, saa jeg har 10 med til Skipper og 3—4 til hver af Mandskabet, som jeg skal dele ondt og godt med det næste mere end halve Døgn. 14 Timer ombord paa en lille Fiskerkutter med en diminutiv Kahyt skjult bag to smaa grønne Laager. Vi skal være fem i Baaden: Skipperen *Eskild Thorsen,* Partneren *Valdemar Kjøller* og de to Medhjælpere *Karl Pedersen* og *Georg Jensen* — samt mig selv.

Karl sidder og ordner Garn, da jeg hopper ombord, efter at et vagtsomt Medlem af det meget elskværdige bornholmske Kystpoliti har kontrolleret min Sejltilladelse. Han putter min Byldt med Tæppe og Sweaters ned i Kahytten, men betragter ellers min Tilstedeværelse som en Selvfølge, og heller ikke Eskild, Valdemar og Georg synes at finde noget mærkeligt i, at der i Dag sidder en Pige i Overall og rødt Tørklæde paa Rælingen. Uden Kommentarer af nogen Art kommer de ombord og træffer Forberedelser til at sejle. Motoren begynder at dunke — og i varm Eftermiddagssol staar vi ud af Tejns Havn, en af Hovedcentralerne for bornholmsk Sildefiskeri.

Det er Søsygevejr.

Eskild styrer Baaden. Han er lang og mager som Gary Cooper, men han har Fisker-, ikke Cowboy-Præg. Hans Øjne glimter skarpe og klare, naar han stikker Hovedet ud af Førerhuset med en Cigaret i Mundvigen. Karl og Georg er solide Fyre med store Arbejdsnæver, brune af Sol og sorte af de tjærede Net, de begynder at bringe i Orden. Valdemar er spinkel og sort med et Par muntre, brune Øjne. Jeg tror, han er Yngstemand, men faar senere at vide, at han selv er Skipper og i Partnerskab med Eskild. Idet vi fra Havnen gaar ud paa aabent Vand, siger han optimistisk til mig:

»Ja-e, det er Søsygevejr i Dag.«

D. v. s., saadan siger han ikke. Han synger noget ud paa Bornholmsk, som jeg tyder. Vandet og Vejret ser ellers saa pænt rolige ud — men han har Ret. Der gaar store Dønninger, som konstant faar »Viking« til at vippe som de smaa Baade i Karusselen i Tivoli. Det kan være sjovt, saa længe en Tur til 25 Øre varer — men tænk Dem det i 14 Timer. En Gang imellem er jeg til Mændenes Morskab ved at tabe Balancen paa min Bunke Fiskenet, naar vi gi'r et særlig voldsomt Dyk.

Det er en vidunderlig Sejltur langs Kysten ned mod *Svaneke.* Vi passerer *Helligdomsklippen* ved *Rø,* hvor Skipper fortæller mig, at en norsk Damper engang strandede og gik lige midt over, fordi Kaptajnen tog fejl af Fyret ved Gudhjem og Sandvigs Fyr og troede, han skulde runde Pynten i Stedet for at staa lige ud. Videre *Gudhjem, Listed,* hvor saa mange af vore Malere slaar sig ned om Sommeren, og naar omtrent Svaneke. Saa drejer vi og staar ud mod Christiansø. Vi prajer en Kollega, som er begyndt at sætte sine Net i Havet, faar en Besked og fortsætter udad. En halv Snes andre Baade kan vi følge som hvide Pletter rundt om os. De er ude i samme Ærinde som vi.

Blot vi nu kan finde det rigtige Sted at anbringe Nettene, saa vi kan opleve et Sildeeventyr. Jeg ønsker det særlig inderligt og be'r stille til Sildeguden — for saa vil de tro, jeg er en Lykke-Mascot, og det var ikke saa daarligt.

Skipper Eskild kommer frem med en Flaske i et langt, langt Reb. Det sænkes ned i Havet og hales lidt efter op igen, hvorefter han med et Termometer maaler det ophentede Vands Temperatur for at se, om Stedet har netop de Varmegrader, Sildene kan li'. Det var ikke helt tilfredsstillende, saa vi sejler et lille Stykke til, grader igen, bliver enige om, at det vist er godt, og bliver liggende. Jeg gætter paa, at Dybden er en 40—45 Meter — og saa er den 100 — det er Østersøens dybeste Sted her under Christiansø.

Vi arbejder.

Saa begynder Fiskerne at sætte Nettene i Vandet, mens vi langsomt tøffer afsted. De har i ordnede Dynger ligget paa Dækket under Turen. Eskild sidder og binder Sten i Kanten for at holde dem nede. Sten efter Sten knyttes uløseligt fast til Nettets Kant af barkede Næver, som man ikke skulde tiltro Evnen til at træde en Synaal. Karl, Valdemar og Georg hjælpes ad med Nettene. Et Reb ligger i en Kæmperulle paa Dækket. Det løber hele Tiden med Nettene og skal bruges til at faa fat i dem med igen. Med Mellemrum holdes de oppe af nogle lange Træstykker, som Valdemar kyler ud i Vandet. Det kan godt være, det teknisk hedder noget meget mere kompliceret.

Hov, jeg har helt glemt at fortælle, at vi stadig gynger. De *kan* stole paa, vi gynger. Det har vi efterhaanden gjort i 5½ Time, og nu begynder det at suge lidt underligt indeni mig. Nej, det er ikke Sult. Jeg har ganske vist kun spist den ene af de Ostemad'er, jeg har med, men Sult er det ikke. Alt spiseligt er mig fjernt, baade bogstaveligt og i Tankerne. Næh, jeg bli'r nok snart søsyg — saa jeg maa finde noget at bestille. Det Reb, jeg talte om, viser Tegn til at gaa i Uorden, og med en stille Banden skiftes Mændene til at gaa hen og bringe det i Orden. Standser dets Løb, standser samtidig hele Arbejdet. Det maa jeg kunne passe. Saa det gør jeg. Fyrene kigger lidt paa mig en Gang imellem, men da de ser, det gaar fint, skøtter de deres eget og betragter mig som hørende til i Fiskeriet. Jeg er stolt. —

Men hov, h-o-v . . . nu bli'r det for hurtigt for mig. Der er en stor, uredt Knude midt i det hele, og mine bløde Fingre kan sandelig ikke faa det stive, tjærede Garn op i en Fart. H-o-o-v, Hjælp! . . . Valdemar kommer over i et Spring og klarer den for mig, uden at Rebets Løb standses. Saa gaar det godt igen. Mine Hænder er efterhaanden begbrune; jeg gad vide, om jeg ikke ogsaa er sort paa Næse og Pande — men jeg tør sørme ikke ta' et Spejl op og se paa mig selv. De kunde let tro, jeg var forfængelig. Det gaar ikke for en Skibsdreng. Uha. Jeg har heller ikke Tid for mit Arbejde. Vi fortsætter og fortsætter — gynger og gynger. Jeg har fundet mig en Plads paa Toppen af en Forhøjning midt paa Skibet. Der hvor Maskinen er underneden. Der sidder jeg godt og er ved at trille ned en Gang imellem. Kvarter efter Kvarter glider Meter efter Meter af Reb forbi mig.

»Saadan noget Reb koster 5 Kr. Kiloet nu,« fortæller Eskild. »Det er dyrt, men skidt med det, hvis det bare var stærkt — det er det bare ikke. Før kostede det 90 Øre, og saa var det 1. Klasses.« Saadan faar jeg lidt Oplysninger ind imellem, mens vi arbejder. Fortsat vippende i Dønningerne som de før nævnte Tivolibaade bliver vi færdige med at sætte Nettene i Havet. Da har 3000 Meter Reb, godt og vel,

i 14 Timer

Med bornholmske Fiskere paa Sildefangst under Christiansø

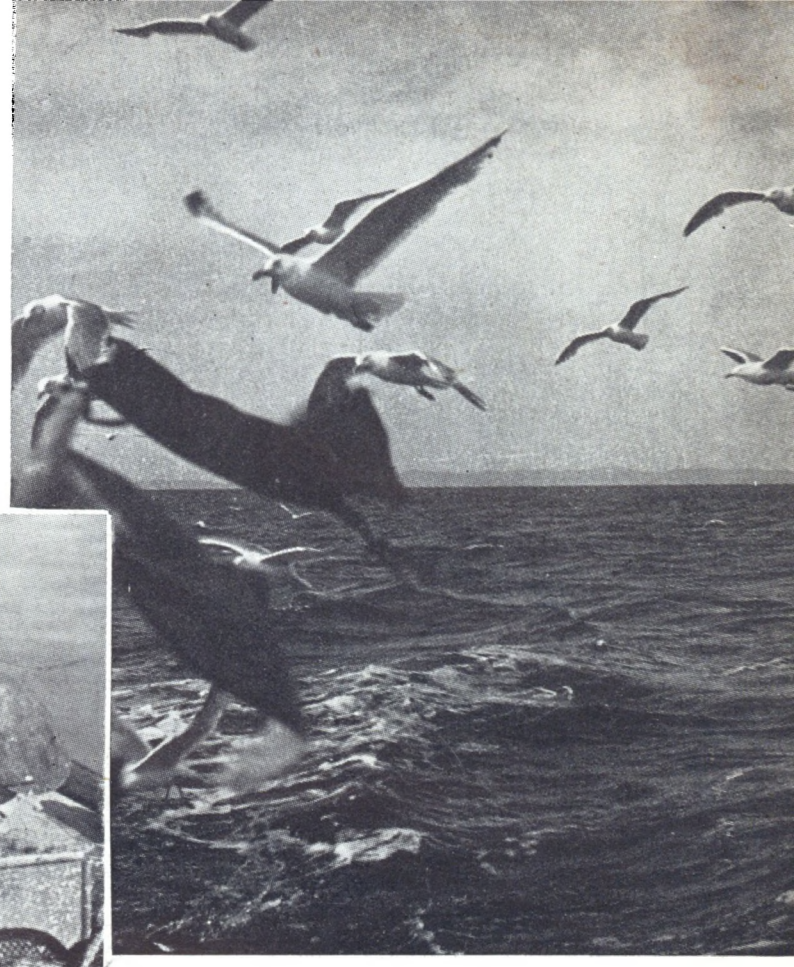

Ikke saa faa Sild gaar i de skrigende Maagers Maver.

passeret mine Byfingre, hvis daglige Arbejde eller er Hoppen paa Skrivemaskinens Tangenter. — Og saa kan jeg ikke klare den længere. Uden at de fire Søhelte ser det, sniger jeg mig om bag Førerhuset — hvorefter jeg kun kan sætte en Række Prikker ..... Lidt efter kommer jeg ret vel tilmode frem igen — de har vist ikke set noget. Naar jeg en enkelt Gang har været søsyg, har det heldigvis været akut — 5—10 Minuter, saa er jeg klar igen.

Nu skal Eskild og Valdemar, Karl og Georg ned og ha' noget at spise og sove lidt. Klokken er 11, og Nettene skal de begynde at tage op igen Kl. 1. De vil ha' mig med ned i Kahytten, hvor der er varmere — men den gaar jeg ikke med til. Nok gaar det helt godt — men alligevel: Olielugt og Gyngen, Mad og Tobakslugt, 5 Mennesker paa 2—3 Kvadratmeter! Næ — næ Tak — næ, jeg vil helst blive heroppe... pludselig kommer den akute Søsyge en Gang til og faar mig til at fare bort. Saa forstaar de mig og nøder mig ikke mere.

Indrullet i mit store Lejrtæppe ligger jeg paa en Bænk i Agterstavnen med Hovedet paa en Rulle Reb. 7 Timer har jeg nu studeret Sildefiskernes Liv — og 7 Timer har jeg tilbage. Vejret, Himlen og Stjernerne er dejlige. Jeg har helt glemt at fortælle, at Solen gik ned Kl. 21,25. Det saa meget smukt ud. De andre saa vist ikke paa den. De er vant til, at Solen gaar op og ned, og vi havde travlt allesammen...

Sølvstimer ombord.

D-r-r-r-r-r... Vækkeur. Hvad Pokker er det! Har jeg ikke Sommerferie? Fiskerne bliver ringet op til Sildene. Jeg bli'r pludselig lysvaagen og ser en Række regelmæssige Stjerner i Horisonten. Drømmer jeg alligevel? — Nej, det er bare Lanternerne fra Masten paa alle de andre Fiskerbaade, der ligger omkring os. Iført lange Gummistøvler og -forklæder begynder mine Kolleger at hale Nettene ind i Hold paa vel en halv Snes Meter. Sildene dingler som Sølvstads paa et Juletræ fra Maskerne og giver ganske fine Piv som smaabitte Kattekillinger. Hver enkelt Sild siger ikke Piv-Piv, men sammenlagt lyder der en fin, klinger Lyd fra de mange Hundreder. Sikken Masse Sild — det skulde københavnske Husmødre bare se. Jeg føler Trang til at blive Gl. Strand-Fiskerkone med Avis paa Hovedet og Lasten her i min Bod. »4 Sild, Frue, jo, det kan De da sagtens faa. Vil De ikke hellere ha' 12? Ja, værs'go, her er nok af dem. Fine friske Sild.« Eller skulde jeg hellere vente, til de er blevet gyldne og røgede i Stedet for forsølvede og ferske? Jeg tror, det er en hel Rekordfangst, og saa ryster Mændene paa Ho'derne og siger: »lidt under Middel.«

Et Par Timer gaar med at trække Nettene ombord med de skrigende Maager efter os. Hvor maa de blive mætte. Det er mange Sild, der i de to Timer falder af under Optrækningen og gaar i Maagemaver.

Efter at Fiskerne har faaet sig gjort tørre og rene, tager de et Overblik over Fangsten, mens de faar en Cigaret. Trætte varmer de sig paa en Kop Termoflaske-Kaffe, og saa prøver de atter paa at faa lidt velfortjent Søvn. Kun Karl bliver oppe. Han skal sejle »Viking« hjem til Tejn. Eskild opfordrer mig atter til at gaa ned i Varmen, han er bange for, jeg skal fryse. Men næh — lad mig blive oppe i den friske Morgen og den rødmende Himmels Lys. Jeg har det varmt og godt i enhver Retning. *Og saa er det holdt op med at gynge.* Vi har haft saa travlt med Sildefangsten, at jeg helt har glemt Dønningerne.

Nu drejer Baaden indad, og hjem gaar det — direkte i skraa Linje mod Tejn med Christiansø's sorte Skygge bag os. Sikken en lille Klat at bo paa Aaret rundt. Saa ensomt midt i det store Hav.

Hvormange mon der er denne Gang? Silde s k æ l er der i hvert Fald Masser af — se bare paa Overall'en.

Karl stikker ud og sidder paa Rælingen og snakker med mig, naar Motoren kan passe sig selv lidt.

Saadan paa Tomandshaand gaar det bedre med Forstaaelsen. Han fortæller om store Mænd, der har ligget bag Motorhuset i Bagstavnen fra man gik ud, til man kom hjem, søsyge hele Tiden. Det gi'r mig lidt Rejsning i Ryggen. Solen er staaet op i Purpur og Guld og varmer mig allerede —

Vi er først hjemme Kl. 6½, og Havnen er forlængst vaagnet. Der er fuldt af Fiskere og Koner, der har Arbejde ved Silderøgerierne. En ny, vagtsom Betjent mangler heller ikke til at modtage mig og faa mit Sejlpas, som kun gjaldt for den ene Nat, udfyldt omhyggeligt med Navn, Adresse, Fødested, Fiskerens Navn o. s. v. Mine Kammerater fra Natten dukker søvnige op. Eskild roser mig og siger, jeg har klaret den flot.

Med en Morgencigaret til dem hver tager jeg Afsked og cykler hjem til Sandkaas i en soltindrende, dugfrisk Morgen — hjem til Morgenkaffen og Sengen — ah!

Naar Baadene er kommet i Havn, skal Fiskerne til at pille alle Sildene af Nettene, veje dem m. m.

Joan Crawford lærer at spille Polo og har selve Spencer Tracy til Lærer. De spillede sammen i »Mannequin«, og en Dag Joan Crawford tog en Ridetur ud over Markerne ved sit Brentwood Hjem, saa hun Spencer Tracy, der er en glimrende Polospiller, i fuld Galop. Nu er hun selv en udmærket Polospiller.

Den dansende

Af Joan Crawford

NAA, men endelig fik jeg virkelig min allerførste lille Filmrolle. Constance Bennett, Sally O'Neill og jeg spilede i *Sally, Irene og Mary*. Det var den første Film, hvor Navnet Joan Crawford stod i Forteksterne. Constance Bennett var Filmens Stjerne, og jeg var meget bange for hende. Senere blev Connie og jeg meget gode Venner. Edmund Goulding var en taalmodig Instruktør. Han saa, hvor unaturlig jeg var og prøvede at hjælpe mig. Jeg overdrev hver eneste Bevægelse og havde svært ved at holde mig indenfor Kameraets Rækkevidde. Det var virkelig Synd for Goulding.

I alle mine første Film gjorde jeg forøvrigt samme Fejl — jeg over-agerede, og jeg fotograferede som en Karikatur. Og til Trods for, at jeg lærte en Del, var jeg selv klar over, at jeg ikke kom nogen Vegne. Jeg var kun med i Film, som skulde laves hurtigt og billigt. Var blot en Slags Baggrund for den mandlige Modspiller, der lancerede med Fynd og Klem.

Men jeg havde en lille Tilfredsstillelse. Lønnen steg til 400 Kroner, saa jeg flyttede fra Hotellet og lejede den lille Bungalow, som jeg har fortalt om. Og jeg fik en Bil. I Begyndelsen var jeg fuldkommen lykkelig over Bungalowen, de 400 Kroner og Bilen; men det varede ikke længe, før jeg blev rastløs og ensom. Og da Sneglens Fart aldrig har været noget Tempo for mig, tyede jeg til samme Middel som før — jeg begyndte at danse.

Charleston var paa den Tid højeste Mode. Aften efter Aften gik jeg med en flink Fyr paa Cocoanut Grove eller en anden Natklub, og vi vandt 1. Præmie i alle Konkurrencer. Til sidst havde jeg et helt Værelse fyldt med Pokaler. Jeg havde det virkelig morsomt, men desværre opdagede Reklameafdelingen det og spredte det ud i Pressen. Og hver Gang jeg vandt, forlovede man mig med min Partner. Saa det var intet Under, at jeg fik et kvikt Rygte for min Ustadighed. Heldigvis var det kun paa Tryksværte, den eksisterede. Aviserne elskede Billeder, hvor jeg stod Arm i Arm med en livsglad ung Mand, med Pokalen i Haanden, knækort Kjole og Ben, der viste det sidste Dansetrin. Dengang skyede man intet Middel for at fortælle alt om Hollywoods celebre Beboere. Nu gaar Reklamen i modsat Retning. Firmaerne er bange for at fortælle noget.

Men dengang gik Rygterne som Lyn over en klar Himmel. Saa var mit Helbred ødelagt af en livsfarlig Diæt for Afmagring. Eller jeg havde medvirket i pornografiske Film. Firmaets Sagfører kunde fremlægge klare Beviser for, at det var grebet ud af Luften eller udspredt af Personer, som vilde mig til Livs. Min eneste Trøst var, at jeg gennem disse kedelige Processer blev saa kendt, at Selskabet begyndte at give mig Roller i A-Film. Det var Slut med Wild West- og andre B-Film. Jeg kom til at spille med Stjerner som John Gilbert, Lon Chaney, William Haines og Ramon Novarro. Min Dansekarrière var forbi.

Engang i 1928 saa jeg Douglas Fairbanks jr. i Filmen *Young Woodley*. Jeg havde truffet ham i et Selskab nogle Uger før og syntes, han virkede storsnudet. Mennesker, som er usikre, virker ofte saadan. Men den Aften greb hans følelsesfulde Fortolkning af Rollen mig, og efter Forestillingen gik Paul Bern og jeg ind for at takke ham. Doug var dengang en alvorlig ung Mand med et poetisk Sind. Han havde læst meget og havde faaet den bedste Uddannelse. Han havde alle de Egenskaber, jeg beundrede — og misundte ham. Intet Under, at Joan Crawford, som for ikke saa længe siden havde været Dansepigen Lucille Le Sueur, blev forelsket i ham. Det varede ikke længe, før Doug og jeg traf hinanden igen. Jeg holdt alvorligt af ham, det skulde snart gaa op for mig. Vi havde en vidunderlig Tid sammen. Vi opførte os som Børn, men vi var ogsaa alvorlige. Han læste Poesi for mig, og vi diskuterede Literatur. Studerede Shaw, Ibsen, Proust og Nietzsche. Vi var unge og ærgerrige og havde samme Arbejde.

Der kom ogsaa mere Gang i min Karrière. Jeg fik Hovedrollen i *Dancing Daughter*, som vist ikke gik i Skandinavien, men som blev Vendepunktet for mig. En Film om en moderne Hverdagspige og hendes Problemer. Kritiken var fin, og et Par Dage efter Premièren blev jeg kaldt ind til Mr. Mayer: »Fra og med Lørdag kan De hæve 2000 om Ugen,« sagde han. »Vi er meget glade for Dem, Miss Crawford.«

Jeg tror aldrig, jeg har været saa lykkelig. Lo og græd og vidste ikke, hvordan jeg skulde takke ham. Saa ringede jeg til Douglas, telegraferede til min Barndomsven Ray. Gik ud og købte en Hund og besluttede at købe en Villa. Jeg købte Huset, inden Doug og jeg blev gift. Der var 7 Værelser, og jeg tror, det var meget smagfuldt. Livet smilte til os det Foraar i 1929, men vi havde ogsaa Besværligheder. Blandt andet den voldsomme Publicity omkring vort Ægteskab. Og saa Dougs Familie.

Douglas Fairbanks sen. og Mary Pickford var Hollywoods Kongepar. *Pickfair* var det Sted, hvor Hollywoods Society og Kunstnere kom sammen med Gæster, hvis Kufferter bar Krone. Saa Sladderen gik, at Kongefamilien misbilligede Kronprinsens Forlovelse med en forhenværende Balletpige, der havde tilbragt Størstedelen af sit Liv med at vinde Dansepokaler paa Natklubber. Efter vort Bryllup i 1929 opkastede en Avis Spørgsmaalet: Bliver Joan Crawford nu modtaget paa Pickfair? Jeg blev det — nøjagtigt et Aar senere. Naturligvis saarede det mig, at Modtagelsen skulde vente saa længe, men i det Tilfælde var jeg ikke uforsonlig.

Maaske kan De forstaa min Rædsel, da jeg skulde gøre min Entré paa Pickfair. Jeg gjorde alt det taabelige, som man kan vente af en lille Balletpige, der staar overfor Kongelige. Men gamle Doug var storartet. Han hjalp mig saa meget, han kunde. Baade dengang og mange Gange senere.

Allerede i 1929 begyndte en lille Ting, der kaldtes Mikrofon at kaste sin Skygge over Hollywood. Det var næsten velgørende at se, hvor lidt jeg nu betød. Producenterne rettede al deres Interesse mod de store Stjerner. Mens alle tænkte: »Hvad skal der ske med Garbo, naar hun begynder at tale?« eller »Hvordan mon John Gilberts Stemme lyder i en Mikrofon?«, var der ingen, som havde Tid til at tænke paa Joan Crawford.

Selskabet hentede en Talepædagog fra New York. Han skulde lære Stjernerne Diktion. Man raadede mig til at gaa til ham. Det gjorde jeg; men kun een Gang. Han tvang mig til at tale unaturligt, syntes jeg. I Stedet for arbejdede jeg efter min egen Metode. Min første Lydfilm hed *Vildkatten* med Robert Montgomery og Ernest Torrence. Det var ikke nogen særlig god Film. Men jeg havde en Sang, der ikke var saa daarlig. Jeg sang i *Hollywood Revy 1930*. Saa fulgte endnu en Film, og Talefilmen var ikke længere en Nyhed. Stjerner var faldet, og Stjerner var tændt. Men fordi ingen ivrigt havde ventet paa at høre, hvordan min Stemme lød, befandt jeg mig blandt de overlevende.

Nu vilde jeg gerne tages alvorligt som Skuespillerinde, og Mr. Mayer lod mig faa Chancen i *Indenfor Loven* med Douglas Montgomery. Forsøget gik godt. Kritiken udtrykte en smigrende Forbavselse over, at Balletpigen havde vist sig moden til Opgaven. *Et Drama i Natten* hed næste Film. Clark Gable skulde være min Partner. Han var ganske ukendt. Men jeg var bange. »Han har Erfaring fra Scenen,« tænkte jeg. »Han ved, hvordan Repliker skal siges. Han ler af mig.« Senere fortalte Clark, at han ogsaa havde haft sine bange Anelser. »Hun er Stjerne. Hun kender alle Filmens Kneb. Hun griner af mig.« Filmen blev Clark Gables Gennembrud paa det hvide Lærred. Metro saa, der var Stjernemateriale i ham, og af vor gensidige Angst for hinanden voksede gennem Aarene et fast og stærkt Venskab. Vi spillede i *Laughing Sinners*, en daarlig Film, men tog Revanche i *Hans Elskerinde*, der blev en enestaaende Sukces.

Venus

fortæller om sig selv — IV

Joan Crawford slutter sin aabenhjertige Beretning om sit Liv og Karrière med at fortælle, hvordan hun har det i Hollywood i Dag.

Da jeg fik at vide, at min næste Rolle var i *Grand Hotel,* udelukkende med Stjerner som Greta Garbo og John Barrymore, var jeg naturligvis henrykt. Jeg beundrede Garbo mere end nogen anden Skuespillerinde og syntes, det var en stor Ære at spille i samme Film som hun. Men da jeg læste Manuskriptet, bad jeg om at være fri. Mine bedste Scener var udpræget censurfarlige. Produktionslederen vilde dog intet høre. Filmen blev en stor Sukces, og Garbo var som sædvanlig straalende. Men Størstedelen af mit Arbejde laa, som jeg havde ventet, paa Gulvet i Klipperummet. Efter *Grand Hotel* tog vi *Frie Sjæle* med Nils Asther, og det var atter et stort Spring fremad. Men nu kommer saa et mørkt Kapitel. Jeg var ulykkelig hjemme. Dougs og mit Ægteskab begyndte at vakle, og jeg optog en Film om hele min Karrière. Fiaskoen med *Regn* efter Somerset Maughams berømte Bog er endnu et Mareridt fra samme Tid. I flere Maaneder havde jeg forsøgt at overbevise mig selv om, at Kløften mellem Douglas og mig blot var Indbildning. Nu gik det ikke længere. Jeg tror ikke, jeg her kan udrede de dybere Aarsager, men der var mange Hindringer. En af dem var den fantastiske Reklame. En anden, at da vi traf hinanden, var Douglas et stort Navn og jeg ukendt. Nu var jeg Stjerne, mens han stadig kun var *leading man.* Jeg tror, at 90 pCt. af Hollywoods Ægteskaber strander paa den Klippe. Dybere Aarsager var vor forandrede Udvikling. Den drømmende idealistiske Douglas var blevet Levemand. Han vilde stadig have Huset fuldt af Gæster, Sang og Dans. Alt det var for mig et afsluttet Kapitel. Jeg vilde have Hygge og Ro hjemme, god Musik og god Literatur. Han kunde ikke forstaa, at jeg ikke vilde leve midt i Projektørlyset. Vi gik med andre Ord hver sine Veje. Samme Dag, Skilsmissen traadte i Kraft, satte jeg mig ved Middagsbordet. Ensom og fri. Saadan som jeg vilde have det. Som vi begge vilde have det. Men jeg kunde ikke spise Maden, saadan græd jeg.

Til Arbejdet igen. Vi tog *I Dag lever vi* med Gary Cooper. Paa Rollelisten var en ung Mand fra New York, Franchot Tone. Jeg var ivrig efter, at Filmen skulde være god, og forsøgte ikke paa nogen Maade at overgaa ham i vore Scener sammen. For jeg vidste, at han var en ærgerrig Kunstner, som havde sin første store Rolle paa Film. Men Filmen blev ingen Sukces. Efter de to sidste Fiaskoer skulde der noget drastisk til, hvis jeg skulde reddes. Endnu en Gang kom Mr. Mayer til Hjælp.

»De og Clark Gable var gode sammen i »Hans Elskerinde«. Vi prøver igen.«

Resultatet blev *Den dansende Venus,* der gav mig min Position tilbage. Og saa kom *Sadie McKee,* hvor den storartede Edvard Arnold fik sit Gennembrud. Jeg holder gerne med Kritiken, som sagde, han stjal Filmen fra mig. Saa fulgte fire moderne Glamourfilm, som jeg hadede. Særlig *ikke flere Kvinder,* for jeg var bange for George Cukor, som iscenesatte mig.

Jeg sagde Nej til Ægteskab et helt Aar efter, at Franchot Tone havde bedt mig blive sin Kone. Jeg var bange for Ægteskabet, fordi jeg havde brændt Vingerne. Men Franchot forklarede mig min egoistiske Indstilling. Han havde ikke saa lidt Charme, og jeg var ikke uimodtagelig. Vi giftede os i New Jersey i Oktober 1935. Saa kom vi til at spille sammen i en Film, og Franchot stjal Filmen fra mig. Vi var meget lykkelige, for fra Begyndelsen prøvede vi at undgaa alt, som kunde forstyrre vort Ægteskab. Han fik Bugt med min Egoisme ved at faa mig til at gøre et aktivt Arbejde i *Actors Guild,* Skuespillernes Fagforening. Vi kom meget sammen med Kunstnere, og hver Lørdag gav vi Middag for 8—10 Gæster. Han interesserede mig for Stanislawskis Idéer og for det russiske Teater, og bag vort Hus byggede vi en lille Scene, hvor vi prøvede. Jeg glemmer aldrig, da Franchot og jeg spillede *Dronning Elisabeth* i Radio. Det var første Gang, jeg optraadte for Publikum — 1200 Mennesker. Jeg nægtede simpelthen at gaa ind. Men Franchot hjalp mig.

»Tag nu Tyren ved Hornene,« sagde han. Jeg følte det, som jeg havde Vat i Knæene. Jeg var meget stolt, da der bagefter blev sagt, at Forestillingen havde været ypperlig, og vi spillede senere sammen i flere store Radioforestillinger.

Inden vi blev gift, syntes Selskabet, at vor Romance var et Publikumsnummer, og placerede os sammen i flere Film.

(Fortsættes Side 33).

Joan Crawford og Franchot Tone som nygifte ankommer til en Première, hvor de maa sige noget i Mikrofonen til den titusindtallige Skare Tilbedere udenfor Premièreteatret.

Joan Crawford holder Fødselsdagsselskab for Filmproducenten Lawrence Weingarten i Metros Kantine. Fra venstre: William Powell, Joan Crawford, Robert Montgomery (siddende paa Gulvet foran), Arkitekt Leon Gordon, Weingarten, Ralph Forbes, nu afdøde Instruktør Richard Boleslawski, Aileen Pringle, Frank Morgan, Benita Hume, Nigel Bruce (bag Miss Hume), Jessie Ralph og Phyllis Claire.

Dug med venetiansk Syning. Str. 160 × 250 cm, Servietter 40 × 40 cm.

Skønne italienske Broderier

HVIS De er interesseret i virkeligt udsøgte Haandarbejder, saa skulde De netop nu aflægge *Magasins* Broderiafdeling et Besøg.

Afdelingen har faaet en Sending haandbroderede italienske Duge og Lunchsæt hjem, og der er saa henrivende Ting imellem, at man uden Overdrivelse kan sige, at det er noget af det smukkeste, der er set herhjemme i lange Tider.

Der er Duge, som er ganske tæt overbroderet med venetiansk Broderi omkring syede Kniplingsgrunde eller Motiver i russisk Syning, der er de skønneste Hedeboarbejder, Duge med brede, haandfilerede Mellemværker og Hulsømme, Lunchsæt i Skyggesyning og Sammentrækningssyning, og alle Tingene er forarbejdede med den yderste Akkuratesse og Skønhedssans paa ægte Hørlærred — altsaa næsten uforgængelige.

Nogle af de største Arbejder er naturligvis *Unica;* men der er ogsaa nogle af Lunchsættene, som findes i flere Eksemplarer, baade i naturfarvet og ganske svagt rosa. Til de store Duge hører der Servietter i samme fornemme Haandarbejde.

Som sagt — har De Sans for virkeligt udsøgte Broderier, saa venter Magasins Broderiafdeling paa Deres Besøg.

Magasin du Nord

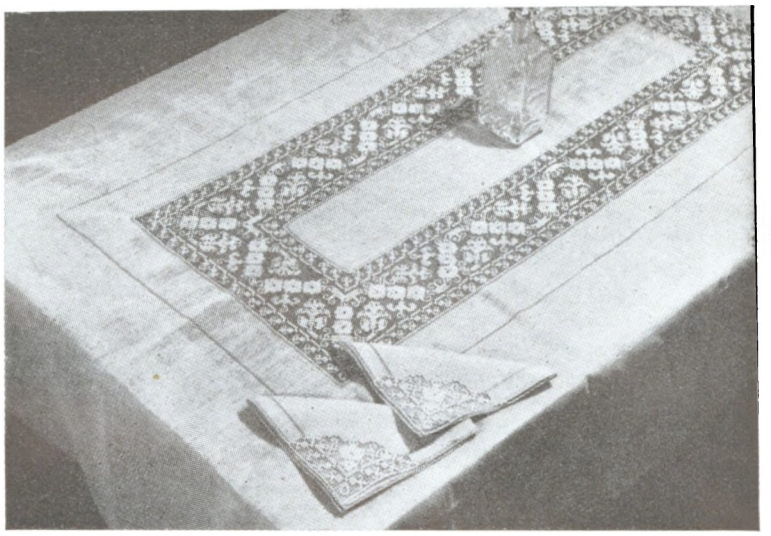

Dug med haandfilerede Mellemværk og Hulsømme. Str. 160 × 230 cm, Servietter 40 × 40 cm.

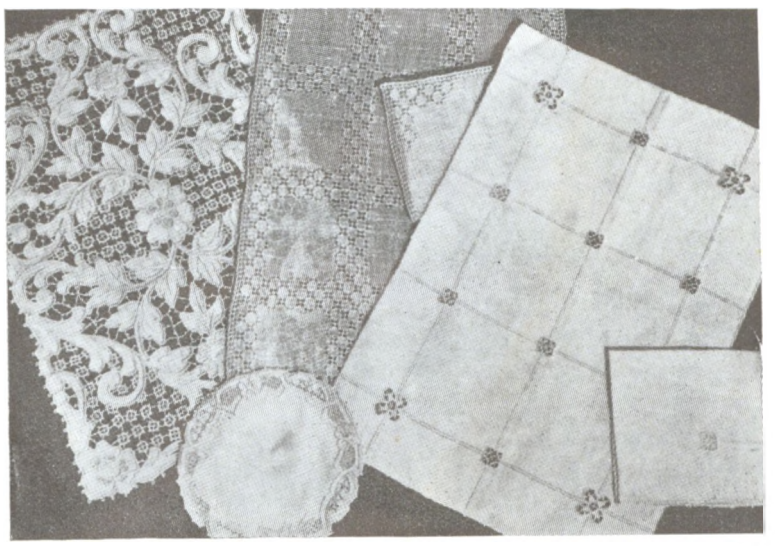

Forskellige Dinérsæt med Mellem- og Spiseservietter.

Flere fordringsfulde og taknemlige Abonnenter har sendt os et langt Brev med forskellige Ønsker og Spørgsmaal. Kan vi ikke faa Navn og Adresse paa en af de elskværige Abonnenter, saa skal vi svare Dem direkte.

Helga Hansen.

De kan godt have den lange, mørke Kjole og Deres Forlovede Kjole og hvidt. De kan godt regne Kl. 14 for Eftermiddagsbryllup — navnlig nu, hvor alting lukker saa tidligt.

Bibi.

Nej, det kan han ikke. Og De kan endnu mindre. Deres Mor burde ikke slippe Dem udenfor en Dør efter Kl. 21, men formodentlig ved hun det ikke.

Rosamunde.

Deres Forespørgsel er ligesaa skabagtig som Deres skrækkelige Brevpapir; men skulde der findes flere af samme Uvidenhed som Dem, skal vi oplyse, at man ikke behøver at have Orkideer paa en Selskabskjole. Vi vil endda tro, at det for Deres Vedkommende er en temmelig overflødig Udgift.

Fru Petra.

Deres Søster har Ret. De skulde naturligt og ligefremt have sagt, at De ikke vilde spille med, da De ikke havde Raad til at risikere at tabe flere Kroner. Men naar De er gaaet ind paa at være med, maa De virkelig ogsaa betale de 18 Kroner. Vi kan godt forstaa, der blev kold Luft omkring Dem, men vi kan ikke forstaa, at unge Fruer, som vil tilbringe nogle Eftermiddagstimer sammen, behøver at spille saa højt. Det er en Taktløshed fra Værtindens Side, at hun ikke straks bestemmer, at der skal spilles saa lavt, at det ikke betyder noget for den enkelte af hendes Gæster at tabe. At De burde være glad over, at en anden tabte noget mere — ialt 32 Kroner — er noget Snak. Det er fuldkommen meningsløst, da de fleste af Damerne formodentlig ikke har saa rigelige Lommepenge, at Spillegælden kan betales deraf, men skal indvindes paa Husholdningspengene.

Kontormusen.

Selv om vi er blevet selverhvervende, hører det dog endnu til almindelig Høflighed, at en mandlig Kontorkammerat holder Døren aaben for Dem — ligesom De naturligvis holder den aaben for ham, hvis De tilfældigvis kommer til at gaa først. Men at Herrerne i den fælles Garderobe ved 17 Tiden skulde hjælpe Damerne Overtøjet paa, vilde være helt latterligt, saa deri har De Uret. Tænk paa et Personale, der maaske har et Par Hundrede unge Damer og fire-fem Herrer. De kunde faa nok at gøre til hen paa Aftenen. Men det vilde naturligvis virke fordelende paa Sporvognstrafiken, hvis det blev almindelig Kotume.

M. K.

De skal ganske simpelt helt naturligt sige til den unge Pige, der har gjort Deres Værelse rent: Det har været en dejlig Week-end, og De har været meget sød til at hjælpe mig. Og saa skal De give hende de Drikkepenge, De nu har Lyst og Raad til, og ikke tænke paa de mere velhavende Gæster, som maaske har gjort megen Uleilighed. For det gaar vi ud fra, at De ikke har, naar De paa Forhaand er klar over, at De ikke indtager en saa glimrende Stilling som de øvrige Gæster, der er blevet inviteret ud til Godset paa Weekend.

Laura.

Nej, jeg kan godt forstaa, at Deres Veninde føler sig stødt. Man kan naturligvis ikke i et privat Hjem tørre Kniv og Gaffel af i Servietten, inden man begynder at spise. Man kan ikke engang gøre det paa en 1. Klasses Restaurant efter vor Mening. Det er at sammenligne med de Damer, der, naar de danser paa et pænt offentligt Sted, danser med deres Haandtaske paa Armen. Den henleder uvilkaarligt Tanken paa, om ikke Vedkommende skulde pleje at danse paa Dyrehavsbakken. Til Gengæld ser det ogsaa skrækkeligt ud, at Deres Veninde først faar serveret for sig selv og saa giver sine Gæster, hvad der bliver tilbage. Men tror De ikke, hun engang har haft et Penstonat, saa hun har været nødt til det for at berolige Gæsterne?

Fire Veninder.

Selvfølgelig kan De sende en stor Buket Blomster og et pænt Brev til vedkommende Kunstner. Altfor sjældent skriver man og takker vore Kunstnere for de store Oplevelser, de ofte bereder os. De fleste Breve, de faar, er desværre overflødige Autografbreve fra Skoleelever, som kun giver de paagældende en Masse Uleilighed og ofte store Udgifter Aaret rundt.

I Deres andet Spørgsmaal er jeg absolut uenig med Dem. Det var ikke uopdragent af den paagældende populære Tenor. Havde De tænkt Dem, at hver Gang han indtog sit Maaltid paa en Restaurant, hvis Orkester spillede et af hans Glansnumre, skulde han staa op og synge gratis for Gæsterne, »der blev ved og ved at klappe«. Det er saamænd galt nok, at Gæster i private Selskaber regner med, at Kunstnerne skal optræde. Det er Toppunktet af Uopdragenhed at bede om det.

EDITH
ZINCK

kreerer...

Moden er mere graciøs end nogen Sinde før, og Fru *Edith Zink* har i sin elegante Hattesalon, *Østergade 1*, formaaet at skabe en Række Modeller, der fuldt ud staar paa Højde med de eksklusive Parisersaloners.

Trods Mangel paa Materialer har den talentfulde unge Creatrice forstaaet at anvende Tyll, Fjer og Stof paa en saadan Maade, at enhver Types specielle Fortrin fremhæves under den kunstnerisk forarbejdede Hovedbeklædning.

Læg for Eksempel Mærke til den afbildede elegante Tamburinhat, henrivende til Aften — eller paaklædt Eftermiddagsbrug, udført i sort Haarfilt med den brede Bræmme overtrukket med sort Velour Chiffon og en ceriserød Fløjlssløjfe, der stift staar lige op i Luften som en Sommerfugl, der letter fra Blomstens Blade. Og dens diametrale Modsætning, den lille ternede Model, syet af en Rest rød- og hvidternet Stof. Den sidder højt paa Hovedet, har en flad Puld og Stoffet draperet blødt ud paa Skyggen. Et tilsvarende udfrynset Tørklæde hører med, og ingen aner, hvor denne muntre Sammensætning ser henrivende ud paa en ensfarvet Tailleur, som den paa det morsomste fornyer.

Moden dikterer ligefra disse Modeller til eksotisk draperede Turbans, der er ideelle til det danske Klima til den diametralt modsatte Yderlighed — de klassisk rene Sportshatte, der understreger den 18-aariges pure Ungdom og faar den lidt ældre Generation til at se lige saa ung ud.

Til Aftenbrug er de store Hatte stadig en vogue, enten en opsmækket Model i sort skinnende Fløjl med en let Bræmme af Strudsfjer paa den brede Skygge eller en kæk Profilhat, der paa det mest kokette fremhæver Ansigtets Træk under en højt draperet Puld.

Priserne er meget rimelige, og har De en Rest Stof, som svarer til Kjole eller Dragt, da lad *Edith Zinck* komponere den Model til Dem, som De er sikker paa fremhæver netop det, De allerhelst vil have man skal lægge Mærke til.

EDITH ZINCK

ØSTERGADE 1 PALÆ 3566

En dansk Mrs. Miniver

Ullas Afrejse.

GERTRUD BERG satte Strygejernet fra sig og betragtede Ullas plisserede Nederdel med et kritisk Blik.

Det var dejligt at faa Barnet over til Farfar og Farmor i Jylland, saa hun kunde glemme den ulykkelige Historie med Kurt. Hun var blevet mager, den lille Stakkel — hun havde nok endnu ikke forvundet Hjertesorgen.

Bengt skulde paa Spejderudflugt med nogle Kammerater, og Gertrud havde givet Maja fri — med andre Ord, hun og Aage skulde opleve deres Hvedebrødsdage.

Nej, nu maatte hun skynde sig. Det var forfærdeligt, saa lang Tid det tog at presse Læg ud. Klokken var over et, og Klokken to gik Ullas Tog. Men nu manglede der ogsaa kun Bagbredden af Nederdelen.

»Du maa komme med den Kjole nu, saa jeg kan faa pakket den ned; Toget gaar om tolv Minutter. Jeg ringer efter en Bil med det samme.«

Ulla stod i Døren med Hat og Frakke paa. Halvt modvillig gav Gertrud Kjolen fra sig.

Naa, nu dukkede Aage ogsaa op paa Arenaen. Gid han dog vilde holde sig borte, naar nogen skulde rejse. Han var altid sikker paa, at de vilde komme for sent — i hvert Fald troede han altid, at hun, Gertrud, gjorde det.

Nu havde hun nær glemt, at Ulla skulde have en Aflægger med til Farmor af den sjældne og vidunderlige Blomst, som hun havde faaet til sin Fødselsdag.

Gertrud styrtede ud i Køkkenet efter en Saks samtidigt med, at Bengt oplod sin Røst. Han stod ved Vinduet og holdt Udkig over Gaden. Bilen holdt dernede.

»Tænk, at den allerede kan være her,« sagde Gertrud til sig selv, mens hun varsomt pakkede den lille Aflægger ind. »Det kan vel aldrig skade, at den venter lidt, for Farfar *skal* nu have det sidste Nummer af Avisens Søndagstillæg. Der staar en Artikel i det, som jeg ved vil interessere ham.«

Gertrud rodede febrilsk i Avisbunken. Gudskelov — der var det! Saa kunde Ulla og hun da endelig komme af Sted. For selvfølgelig vilde hun følge Ulla til Toget.

Aage sagde roligt og fattet Farvel til Ulla, skønt Gertrud kunde se paa hans sammenknebne Mund, at han var nervøs. I sidste Øjeblik kom Gertrud pludseligt i Tanker om, at hun havde reddet et kvart Pund Konfekt nede i Byen, som Ulla skulde have med paa Rejsen.

Men nu eksploderede Aage. Det var det værste, hun vidste, naar Aage eksploderede. Maaske var det, fordi det hændte saa sjældent, at det gik hende dobbelt paa Nerverne. Naar Aage blev saa vred som nu, var han ligefrem brutal, tænkte Gertrud. At han overhovedet kunde orke at vælte saa meget af sig paa een Gang! Han skældte og smældte. Han sagde, at hun skulde forsvinde, og det i en Ruf, og at han vilde raade hende til ikke foreløbigt at komme ham for Øje igen. Han sagde, at det var en Straf at være gift med et Menneske, der ikke havde Skygge af Begreb om Tid.

Gertrud Berg gik ned ad Trappen med Konfektposen i Haanden. Pludseligt mærkede hun, at hendes Haand var fugtig og klæbrig. Der var gaaet Hul paa Posen. Hun havde krammet den saa haardt, da Aage skældte hende ud.

Ulla havde allerede taget Plads i Bilen, og Gertrud lo og snakkede hele Vejen til Stationen. Hun skjulte altid, saavidt muligt, overfor Børnene, naar der var en Kurre paa Traaden mellem hende og Aage. Men mens hun snakkede med Ulla, tænkte hun paa Aage. Hun kunde meget godt tale med et Menneske og tænke paa et andet. Hvor havde Aage dog været brutal! Og uretfærdig! Hun havde ikke Spor af Lyst til at være alene med ham hele Pinsen. Hvad om hun tog ham paa Ordet og skaanede ham for Synet af sig! Hun kunde jo tage med Ulla til Jylland — saa fik han da sin Vilje.

Mens Ulla købte Billet, løb Gertrud ned paa Perronen for at sikre hende en Plads i Toget. Selvfølgelig naaede de det. Det havde Gertrud ikke et Sekund været i Tvivl om.

Ulla havde faaet en udmærket Plads, og da Toget satte sig i Bevægelse, vinkede Gertrud til hende med et straalende Smil. Saa gik hun langsomt ind i Stationshallen. Hun følte sig lille og elendigt tilmode. Aage var vred paa hende. Hun var Verdens mest upræcise Menneske. Ja, der var ikke Tvivl om, at hun var rædsomt besværlig at være gift med. Aage brød sig ikke om hende. Han ønskede hende der, hvor Peberet gror.

Gertrud stod og fingererede ved en Automattelefon inde paa Stationen, og da hun hørte Aages Stemme, var hun lige ved at lægge Røret. Hun vilde ikke tale med ham. Hun vilde bare høre, om hans Stemme lød arrig endnu.

»Doktor Berg.« Ja, det var Aages Stemme. Han sagde altid sit Navn paa den Maade. Gertrud kunde ikke høre, om han var vred endnu.

»Aage, vi naaede det. Var det din Mening...« — nej, hun vilde ikke tude i Telefonen — »...var det din Mening, at jeg skulde blive borte?«

»Din lille Dompap! Gertie, kom hjem til mig, og det i en Ruf. Ellers bliver jeg vred igen.«

Gertrud lagde Mikrofonen paa. Hun følte sig, som om hun var sytten Aar. Paa Hjemvejen vilde hun gaa ind i »Magasin Paris« og købe sig en lysegrøn Bluse. Endnu kunde hun godt gaa med en lys Bluse. Om et Par Maaneder vilde hun sikkert være for svær.

At opnaa RESULTAT

VI ønsker alle at opnaa Resultater — men mange Mennesker gaar helt forkerte Veje for at opnaa disse Resultater, og de naar derfor aldrig deres Ønskers Maal.

Allerede deri bestaar en Grundfejl hos talrige Mennesker, nemlig den, at de ved Begrebet Resultat forestiller sig noget fuldstændig forkert. De mener, at Resultat ene og alene skulde bestaa i at erhverve Rigdom og Magt, Berømmelse og Anseelse. Disse Ting kan ganske vist ledsage Resultatet, men de har intet med det egentlige Resultat at gøre. I saa Fald maatte man kalde enhver Bedrager og Plattenslager, som paa ulovlig Vis har samlet sig en Formue, eller som gennem raffinerede Svindlerier har opnaaet en vis Magtstilling, for et resultatrigt Menneske.

Saadanne Resultater er dog, naar man undersøger dem nøjere, af en ret tvivlsom Natur. Alle disse Lykkeriddere, som kun jager efter Livets ydre Ting, fører i Reglen en temmelig glædesløs og indholdsløs Tilværelse, og alt, hvad de gør, hjælper hverken dem selv eller deres Medmennesker til Sejr.

Kendetegnet for det sande Resultat er stadig den store, værdifulde Ydelse. Naar vi holder os berømte Resultatmenneskers Liv for Øje, vil vi finde, at det aldrig for dem gjaldt om at opnaa smaa, personlige Fordele eller ydre Ære, men at de stedse af hele deres Kraft og med hele deres Personlighed stillede sig i en Sags Tjeneste.

Nu er det ganske vist de færreste af os forundt at opnaa de helt store Resultater. Enhver har imidlertid Mulighed for at leve et resultatrigt Liv; man maa blot stadig forsøge at løse de Opgaver, Skæbnen stiller En, paa en samvittighedsfuld Maade. Mange Mennesker — og det er ofte de mest stræbsomme — maa ofte kæmpe i Aarevis, før Frugten af deres Anstrengelser falder dem i Skødet. Men jo større deres Anstrengelser er, desto større er Tilfredsstillelsen, naar de har ydet noget dygtigt. Og denne indre Tilfredsstillelse er det smukkeste og værdifuldeste Resultat, som Livet kan skænke dem. En skønne Dag vil ogsaa det materielle Resultat vise sig.

C. K.

Utzon Frank og hans kvindelige Elever

(Fortsat fra Side 9).

løbende Mand med sin Hest. Afdøde Gudrun Traustedts Tegninger og Relief, og Malerinden Agnethe Varming, som ogsaa har en hel Afdeling.

Utzon-Franks Elever har valgt som Bomærke for Udstillingen en Skitse til Thorvaldsen-Monumentet. Ikke tilfældigt, siger de, for Danmarks store Billedhugger er Symbol paa den Tradition, som Utzon-Frank i de forløbne 25 Aar saa smukt har forstaaet at føre videre.

Der er ingen Tvivl om, at deres Haab ikke bliver beskæmmet, og selv Folk, som ellers ikke interesserer sig for Skulptur, bør aflægge den festlige Udstilling et Besøg. Det fortjener den i allerhøjeste Grad. Den gør baade Professoren og hans mange Elever al mulig Ære. *Jette.*

Til Middag paa Lørdag Klokken seks

(Fortsat fra Side 23).

Kates Øjne skinnede. Hun havde jo Pengene. De Penge, hun havde faaet til Pelsen.

»Det betyder intet. Det ordner sig nok. Hun maa ikke blive derude en Vinter til.«

»Naa, ja, saa tager jeg Dem paa Ordet, og hvis De ikke har fortrudt det til i Morgen, maa Deres Ord staa ved Magt.«

»Jeg staar ved mit Løfte.«

»Jeg sætter Dem i Land her,« sagde han. »Det bliver det letteste for Dem. Jeg har min Baad paa den anden Side af Fjorden.«

Kate rejste sig op og forsøgte paa ikke at vise sin Skuffelse. Saa hurtigt havde hun ikke troet, at de skulde skilles.

»Farvel da. Og Tak! Tak, fordi De reddede mig,« sagde hun genert og rakte ham Haanden. »Saa sender jeg Dem Pengene — og Tøjet.«

Han beholdt hendes Haand et Øjeblik. »Vilde De bryde Dem om, hvis jeg hentede dem?«

»Aah ja, gør det,« udbrød hun, og han saa, hvordan hendes Ansigt klarede op. »Vi bor paa Villa »Miramar«. Hvis De har Lyst, saa kom til Middag paa Lørdag Klokken seks.« Hun tøvede og saa nervøst paa ham. Tænk, hvis han sagde nej.

Men han smilede til hende. »Ret skal være Ret,« sagde han. »I Betragtning af alle de Stykker Smørrebrød, De spiste, skylder De mig absolut en Middag. Altsaa Klokken seks paa Lørdag!«

Den dansende Venus fortæller . . .

(Fortsat fra Side 29).

Da vi blev gift, fortsatte man med at anbringe Franchot i Film med mig, enten Rollerne passede til ham eller ikke. Det var mere end uretfærdigt mod ham, og det skadede vort Ægteskab forfærdeligt. Jeg vil ikke et eneste Minut bebrejde Franchot noget. Jeg vil altid være ham varmt taknemmelig.

Efter vor Skilsmisse i 1939 adopterede jeg to smaa Børn, lille Christina og kort efter Christopher. De var ikke otte Maaneder, da jeg fik dem. Med dem i Huset var det hele anderledes, jeg havde noget at arbejde for.

Jeg spillede i *Fristelsens Time* med Melvyn Douglas, Robert Young og Margaret Sullavan. Jeg husker den mest, fordi jeg kom til at arbejde sammen med Margaret Sullavan, som jeg beundrer uhyre baade som Skuespillerinde og Menneske. Jeg forstaar Folk, der beundrer Filmstjerner. Jeg er selv en af de ivrigste. De skulde vide, hvilke Superlativer jeg giver mine Favoriter.

En Dag spurgte min gode Ven Harry Mines, som er Journalist, om han maatte tage en god Ven med til Middag. Det var en ung Skuespiller Philip Terry.

»Jeg tror, du vil synes om ham.« Det gjorde jeg. Jeg ved ikke, hvornaar vi bestemte os for at gifte os. Vi ligesom vidste hele Tiden, at det var uundgaaeligt. For det første vilde jeg ikke giftes mere. For det andet absolut ikke med en Skuespiller. Men alt det havde ikke længere nogen Betydning. Ikke efter, at jeg kom til at holde af Philip. Ingen vidste noget. Vor Kærlighed skulde ikke være for Avisernes Skandalespalter.

Brylluppet var virkelig en Overraskelse for Hollywood. Den 21. Juli bilede vi til Hidden Valley i Kalifornien, hvor min Sagfører og hans Kone har et Landsted. Der blev vi viet. Da jeg kom tilbage til Atelierne, fortalte jeg det. De saa ud som Spørgsmaalstegn til at begynde med. Den eneste, som ikke var forbavset, var min Fotograf Bob Planck.

»Jeg har vidst det i flere Dage,« sagde han. »Jeg har set det i dit Ansigt.« Han kender det saa godt, at han kan se hver Forandring. Det var en lykkelig Kvindes Ansigt, han havde set gennem Kameralinsen den sidste Tid.

Jeg mærker, jeg gør Fremskridt i mit Arbejde. Jeg kan se fremad uden Frygt og tilbage med den Glæde, at mange af mine Drømme er blevet til Virkelighed. Og to søde Børn lever i et — haaber jeg — hyggeligt og kærligt Hjem. Og saa er jeg Fru Philip Terry. Mere kan jeg ikke forlange af Livet.

Joan Crawford.

Det er den *gamle* Kvalitet

Vi kan berolige vore Kunder med, at alle Varer fra Breinings Laboratorium er af samme udsøgte Kvalitet idag som altid. Pudder, Cremer, Skin Tonic, Manicureartikler eller enhver anden Artikel, der udgaar fra Breinings Laboratorium, er fremstillet af de bedste Raastoffer — vore Kemikere staar Vagt om vort gode Renommé. - BREININGS SPECIALITETER er stadig Kvalitetsvarer.

PARFUMERIE Breining KØBENHAVN

Hvis De vil være sikker

paa at faa „Tidens Kvinder" hver Uge, saa tegn hellere et Abonnement. — — Tal med Deres Bladhandler eller ring direkte til Bladet — Central 14,606.

Et Rent Naturprodukt

Garanteret 100% ren Natursilke

STÆRK

ELASTISK

FARVEÆGTE

Gütermann's Sysilke

UFORANDRET BEDSTE KVALITET

KALLISTO-MIMIK
(Ansigtsgymnastik)
Giver Ansigtet **Ungdom og Spændstighed**, retter Slapheder og Furer ud.
KALLISTO SYSTEMET giver **Ungdommens Farve og Rundinger** tilbage.
AGNETE LØWENHAFF
Skindergade 43 . Palæ 6135
Gratis Konsultation

Aktieselskabet
DANSK GALOCHE- OG GUMMIFABRIK

Vorter og generende Haarvækst
og fremtrædende Aarer fjernes for bestandigt. Rynker og slap Hud behandles med Ansigtsmassage og Diathermi. Skønhedsbehandling med Marie Antoinettes anerkendte Skønhedspræparater.
SARA JENSEN
(tidl. hos Dr. Dujardin)
Ny Østergade 23¹ (v. Chr. IX.s Gade), Palæ 9362

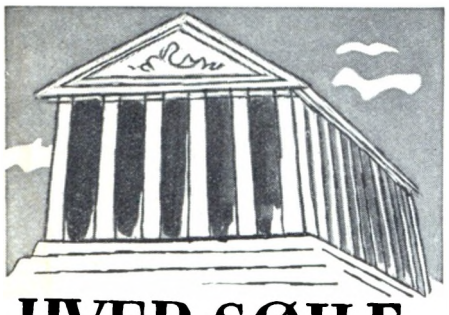

HVER SØJLE *har sin Byrde*

Synker een sammen, maa Nabosøjlen bære dobbelt Vægt. Paa samme Maade med Deres Tænder. Mister De en enkelt Tand, er de øvrige dobbelt udsat. Negligér derfor ikke Tabet af enkelte Tænder — men faa dem snarest erstattet hos

ANNA KRESTENSENS TANDTEKNIK

Vesterbrogade 70, Tlf. Central 58 51
Nørrebrogade 171, Tlf. TAge 38 15
Amagertorv 2, Telefon PAlæ 45 82
Konsultation 8,30—17 — Lørdag til 12
Anden Tid efter Aftale
AARHUS: Sct. Clemens Torv 8, Tlf. 412
AALBORG: Vesterbro 89, Tlf. 402
ODENSE: Vestergade 51, Tlf. 91 60
NYKØBING F.: Østergade 20, Tlf. 147

W. MÜLLER
Grundlagt 1876
ALLEGADE 13
Ved Frederiksberg Kirke
***CENTRAL 6536**
Amagerbrogade 145 - Amager 76 71
BEGRAVELSER
LIGBRÆNDING

Sundhed og Hygiejne

SCT. VEITSDANS

HOS Børn, særlig Pigebørn, i 6—15 Aars Alderen bemærkes undertiden en besynderlig Grimaseren og uvilkaarlige Trækninger i Ansigtsmuskler, Arme eller Ben. Samtidig bemærkes et irritabelt Sind, Mathed og Appetitløshed. Det er den Tilstand, man kalder *Sct. Veitsdans*, og hvis Aarsag man ikke er helt klar over. Den *kan* forekomme i alle Aldersklasser, men iagttages foruden i den allerede omtalte hos Børn, hovedsagelig i Alderdommen og i Svangerskabet. Undertiden er Bevægelserne saa ringe, at de kun kan ses af en kyndig Iagttager, men under det typiske Tilfælde af Sct. Veitsdans forekommer der hurtige uregelmæssige urytmiske Bevægelser i Lemmer, Krop, Ansigt, Øjenmuskler, Tunge o. s. v. Bevægelserne kan blive saa kraftige, at Patienten slynger Armene rundt, vrider sig, kaster sig, skærer Ansigt og spjætter med Fingrene.

Bevægelserne paavirkes stærkt af Sindsbevægelser, og Patienten kan holde igen paa dem et Øjeblik, men det varer ikke længe, før »Spillet« altid er gaaende og helt uafhængigt af Viljen. Under Søvnen forsvinder alle Trækninger. Talen kan blive utydelig og aparte, Spisningen generet og alt Præcisionsarbejde umuliggjort.

Aarsagen er som omtalt ikke sikkert kendt. Muligvis drejer det sig om en Infektionssygdom, der staar i et gaadefuldt Forhold til Gigtfeber. Det ligger ogsaa nær at formode en Sygdom i de store Nervecentre i Hjernen eller en toxisk Paavirkning af disse Centre.

Hyppigst findes Sygdommen hos Børn med et arveligt nervøst Anlæg, og undertiden ser man, at Grimasserne ligefrem »smitter« fra Barn til Barn. Børn har jo nu en Gang en udpræget Trang og Lyst til at »abe efter«. Findes der eet eneste Tilfælde af Sct. Veitsdans i en Skoleklasse, vil adskillige af de andre Børn i Løbet af kort Tid frembyde Symptomer paa samme Sygdom, hvilket kan virke stærkt kompromitterende om ikke just paa Undervisningens Resultater, saa dog paa hele Klassens Habitus. Denne »overførte« Sct. Veitsdans er dog naturligvis ganske ufarlig og lader sig i Reglen bremse ved fornuftig pædagogisk Behandling. De virkelig syge Børn burde aldrig have Lov til at deltage i fælles Folkeskoleundervisning.

Sygdommen er i Almindelighed ufarlig og kan helbredes af sig selv i Løbet af nogle Maaneder. Dødsfald findes hos Børn, men kun i ganske enkelte Tilfælde; hos Svangre kan Forløbet være mere ondartet; hos Gamle ænses den ikke saa meget og foranlediger ikke direkte dødelig Udgang.

Behandlingen bestaar i Sengeleje i det »akute Stadium«, Ro, Hvile, Salicylpræparater, Arsenik og undertiden Scopolamin. Bedring indtræder i Reglen hurtig, og Helbredelse kan næsten altid opnaas.

Det maa ikke glemmes, at mange nervøse Mennesker kan have Smaatrækninger af visse Muskelgrupper og forveksles med en Sct. Veitsdanslidelse, men en omhyggelig Observation vil næsten altid hurtigt give den rigtige Diagnose. Skulde der ske Fejltagelse, er Skaden ikke stor. Behandlingen er i alt væsentligt den samme.

Som Kuriosum skal anføres, at i meget gamle Dage kendte man en ejendommelig sygelig Tilstand, der viste sig ved sjælelig Ophidselse og gav sig Udslag i Danseepidemier opstaaet ved sjælelig Smitte, tilknyttet Helgenen Sct. Vitus' Navn.

Legenden fortæller, at unge dansende Kvinder sluttede Ring om ham for at forføre ham. Sct. Vitus Dag er omkring Solhverv, og kulturhistorisk betragtes Navnet Sct. Veits Dans som et Levn fra Dansene ved de hedenske Solhvervsfester. Sygdommen er derfor ogsaa blevet kaldt Solhvervssygdom.

De tidligst kendte Epidemier af Sct. Veitsdans var typiske Dansesygeepidemier (omkring Aar 1000). Tusinder og atter Tusinder af Mennesker sprang og dansede sig i Afmagt i mægtige Processioner. Enten dansede man sig til Døde eller ogsaa fik man sit Helbred igen.

Til Sct. Veits Kapel i Zabern og Ulm har uhyre Skarer valfartet, og Danseprocessionerne har holdt sig til vore Dage. Der holdes Procession Tirsdag i Pinsen, og Deltagernes Antal skal for faa Aar tilbage have været mere end 10,000, der dannede Rækker og bevægede sig i Spring, tre frem og et tilbage, mod Sct. Veits Katedral.

Fra den berømte Mester Peter Breughels Haand findes en Serie overdaadige Stik, der viser, hvorledes de dansende saa ud paa hans Tid.

Dr. Gu.

Da Antallet af Forespørgsler med direkte Besvarelse er i stadig Stigning, og Besvarelsen ofte kræver uforholdsmæssig lang Tid, er vi nødsaget til at minde om, at Prisen for hver Forespørgsel, der kræver direkte Svar, er 4 Kroner.

— hun var nærmest „bobbet", — det var under alle Omstændigheder ikke en Frisure fra Fru Lorée.

FRU Lorée's KLINIK
for Legems- og Skønhedspleje
(lægeeksamineret)
ØSTERBROGADE 39 V/TRIANGLEN
ØBRO 3913

Slank paa 20 Dage.
Uskadelig Afmagringskur (ikke Piller). Skriv til **Fru Amalie Johnsen**, Øselsgade, Box 1233, København S, der gratis og diskret tilskriver Dem hvorledes.

Sommerens sidste Solstraaler

maa nydes og udnyttes. Men før hun slaar sig ned for at hamstre Sol, indcremer hun sig omhyggeligt med NIVEA. Nivea-Creme er meget drøj — det er saa lidt, der skal til for at bevare Huden glat og smidig og give den et sportsfriskt Udseende, i Stedet for at lade Solen brænde den tør og slap.

4308
NIVEA-CREME

AVERTÉR I TIDENS KVINDER

TP Thygesen Poulsens
SYGEPLEJE FORRETNINGER

Fra min Afkrog

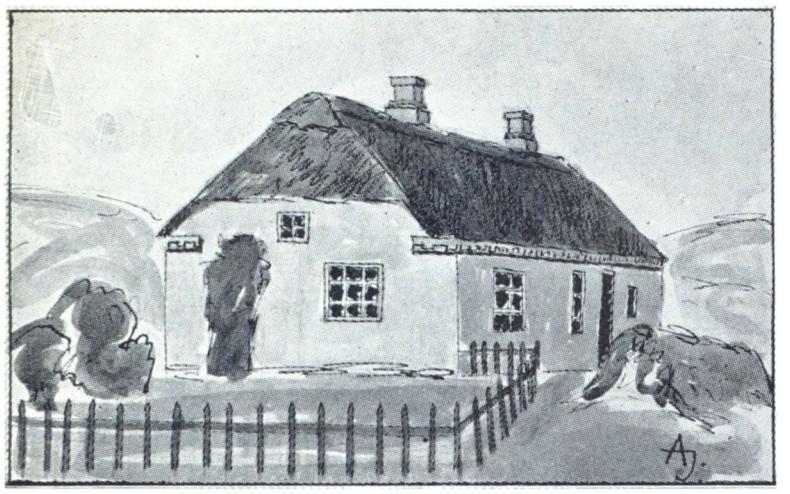

I Dag har jeg gaaet og pillet Hyben i det mest straalende Septembersolskin. Der er dog ikke noget saa dejligt. Sommerfuglene svippede ud og ind mellem de blomstrende Roser, for det er netop det bedste ved saadan en Rugosahæk (hvis man er poetisk nok til at se lidt bort fra Vitaminerne!), at den blomstrer lige til Frosten kommer — de store røde Roser sidder mellem modne og umodne Hyben. Ganske vist staar Farverne ualmindelig slet til hinanden: Blomsten er blaarød, Hybenet gulrødt; men alligevel — det er det overdaadige derved, man ikke kan staa for.

Jeg ynder at pille Hyben, naar Vejret er saadan; saa gaar man der, saa længe man gider, og saa driver og arbejder man bagefter samtidig. Bedre kan det ikke være end at sidde i en Flugtstol i Solen med en Taburet ved hver Side, den ene med Hybenkurven, den anden med Fadet til de rensede Frugter, paa Skødet har man en Avis, der lægger man alle Kernerne — der er dem, der rister dem til Te — en af vore bedste Teerstatninger er lavet deraf. Men jeg samler dem og soltørrer dem en Dagstid og har dem gemt i en Æske til den Morgen, jeg ser Grønirisken ved Ruden. Først lader jeg selvfølgelig Fuglene plyndre Hæk og Buske, naar der saa ikke er mere at finde, lægger jeg Kernerne ud, og det kan nok være, de kan lide dem. I Fjor tabtes meget af Føden i den dybe Sne, derfor spirer der smaa Roser alle Steder omkring Terrassen, hvor vi fodrede; jeg har gaaet og rusket dem op som Ukrudt.

Ovre i den barskeste Del af Vestjylland, helt ude i Klitrækkerne, ligger et langt graat, lidt forladt Hus; der er en lille Grønning foran det mod Syd, ellers gaar Heden helt ind under dets Ruder; derover førte jeg for fem Aar siden nogle af mine Rugosastiklinger, og de kom sig, da jeg en varm Maj Maaned gik og vandede dem. — Nu var jeg forleden derovre — ingen Rugosa at se! Jeg var allerede skuffet, men da jeg vadede ind i den høje Lyng, fandt jeg fem kraftige Buske. De var bare ikke højere end Lyngen og Porsen, der staar om dem. Nu gad jeg bare vide, om de, ligesom Klitroserne, vil vænne sig til at blomstre »paa det lave« og ad Åare sprede sig over Heden?

De »rigtige« Botanikere kan ikke lide, at man paa den Maade blander sig i Naturens egne Forholdsregler; men jeg er absolut ikke »rigtig«. Jeg har en uartig lille Drengs Trang til at pille ved Værket! — Og naar der saa kommer noget sødt duftende ud deraf — ikke sandt?

Perolin Bonevox
– den uovertrufne danske
Faas overalt
Skandinavisk „Perolin" Fabrik
Grundlagt 1906
København Ø. Central 6649 - 4991

Det glæder HAM straks

dersom De overrasker ham med et friskt, nyfriseret Haar!

Vil De have et kønt Haar, saa plej det med Black-Head; det giver den naturlige, uimodstaaelige Glans og det smukke Fald. Velplejet Haar skaber Succes.

BLACK-HEAD SHAMPOO
Extra-Mild Extra-Blond sæbefrit og ikke-alkalisk
ENGROS: MADSEN & WIVEL, KØBENHAVN
Kast ikke tomme Flasker bort, men aflever dem straks mod Betaling, hvor De handler.

Et fikst Sportskostume, praktiske Travesko, og ud i den friske Morgenluft — dét gi'r Velvære og Mod paa Livet. Men hvordan er det om Aftenen? Har Transpiration under Armene ødelagt det hele? Undgaa denne Gêne og skaan Deres Tøj — brug Odo-ro-no, det verdenskendte Middel, saa føler De Dem altid frisk og veltilpas — ogsaa om Aftenen.

ODO·RO·NO
Det sikre Middel mod Transpiration

En gros: MADSEN & WIVEL — ØSTERGADE 26 — KØBENHAVN K.

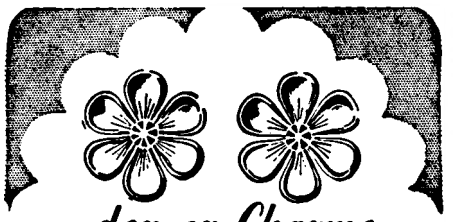

-der er Charme ved Chéri!

En fiks Nyhed i Øreclips. Henrivende, i bløde Silkepastelfarver - rød, bleu, grøn, cyclamen, hvid og Guld. Faas ogsaa med tilsvarende Brosche og Collier.

★

Faas overalt, hvor finere Bijouterivarer føres.
En gros: A. HVIID-PETERSEN
København K.

Elegant og diskret –

Elegant og diskret er PATTI Læbestiftens Virkning. Den er ollepræpareret og derfor blødere og mere holdbar og dækker uden nogen Fornemmelse af Tørhed.

Patti

PATTI Læbestift
Petit i 8 moderne Farver..... 1,75
Faas ogsaa i Udførelse „De Luxe"

Engros: Imperial C. 10,806

Den kloge Husmoder

farver selv og bruger altid

MOLINS flydende Hjemmefarver

(Gardin-, Stof- og Strømpefarver)

Bonalin-Kompagniet A/S, Kbhvn. F.

JURIDISK BREVKASSE

Redigeret af Landsretssagfører Ingeborg Hansen, M.L.

Forespørgsler til Brevkassen bedes mærket med tydeligt Navn og Adresse (til Oplysning for Redaktionen) samt det Mærke, hvorunder Svaret ønskes. Anonyme Breve besvares ikke. Forespørgslerne besvares i den Rækkefølge, hvori de indkommer, og bedes tydeligt i Konvolutens venstre Hjørne være mærket: Juridisk Brevkasse.

Svar til mangeaarig Holder i Jylland.

Spørgsmaalet kan ikke afgøres med Sikkerhed paa Grundlag af de Oplysninger, De giver mig, men jeg er nærmest tilbøjelig til at mene, at Deres Søster vil kunne kræve Procenter af det sidste Salg. Hun skal naturligvis gøre det gældende.

Spm.: Abonnent paa »Tidens Kvinder« mener jeg at have læst i Brevkassen angaaende Ferie-Spørgsmaalet for Husassistenter, men jeg kan desværre ikke finde Bladet.

Jeg beder derfor om et Svar paa følgende:

Vor Husassistent, som tiltraadte 1. Marts 1942 gør Fordring paa saavel Vinterferie som Sommerferie. Er det berettiget?

Hun havde 10 Dages Ferie i August 1942 og 7 Dages Ferie i Paasken 1943. Hvor lang Sommerferie skal hun have efter Loven?

Med Tak for Besvarelsen beder jeg Dem undskylde Ulejligheden.

»*V. P.*«

Svar: Loven indeholder følgende Regel herom: En Medhjælper, som er fæstet for et halvt Aar, eller som har tjent i et saadant Tidsrum, har Krav paa Frihed i 6 Søgnedage, og en Medhjælper, som er fæstet for et helt Aar, eller som har tjent i et saadant Tidsrum, i 12 Søgnedage i Tjenestetidens Løb. Er Tidspunktet for Fridagene ikke aftalt, afgør Husbonden i Tilfælde af Uenighed, hvornaar Fridage skal gives; Medhjælperen kan dog forlange, at mindst Halvdelen af den ham tilkommende Frihed gives i Sammenhæng og i Tilslutning til en Søndag og, hvor det efter Tjenesteforholdets Løbetid er muligt, i Tidsrummet fra 2. Maj til 30. September, og at Fridagene iøvrigt efter hans Ønske gives enten samlet eller enkeltvis.

Spm.: Brevkassen vilde vel ikke saa hurtigt som muligt besvare mig følgende Spørgsmaal:

Jeg har en ung Husassistent, der nu skal holde Ferie. Hvor mange Dage kan der tilkomme hende? Den unge Pige kom her 1. November 1942 og skal fratræde Pladsen her 1. November 1943.

»*J. M.*«

Svar: Hvis Deres unge Pige er fæstet for et helt Aar, har hun Krav paa Sommerferie i 12 Søgnedage i Løbet af Tjenestetiden. Hvis hun ikke er fæstet for et Aar, har hun, da hun har været hos Dem 1/2 Aar, Krav paa Ferie i 6 Søgnedage.

Spm.: Min Søster fik for 8 Aar siden et Barn med en gift Mand. Han har hele Tiden betalt godt til Barnet, og det var Meningen, at han vilde lade sig skille og gifte sig med min Søster. Han var flyttet fra sit Hjem for et Aar siden, men hans Kone vilde ikke lade sig skille. Nu er han for kort Tid siden pludselig død ved et Ulykkestilfælde. Skal min Søsters Barn ikke arve sin Fader? Bidraget til Barnet faar min Søster stadigvæk; der er nemlig indsat et Beløb i Overformynderiet til Barnet, saa min Søster kan hæve et Beløb hver Maaned. Men Barnets Fader var meget velhavende, og han har altid talt om, at Barnet nok skulde komme til at arve ham.

Svar: Der er kommet en Lov, der bestemmer, at Børn født udenfor Ægteskab under visse Omstændigheder arver deres Fader, men Loven traadte først i Kraft 1. Jan. 1938 og gælder ikke for Børn, født før denne Dato. Deres Søsters Barn kan saaledes ikke efter Loven arve sin Fader. Derimod kunde det tænkes, at Barnets Fader havde oprettet Testamente, hvori Deres Søsters Barn er blevet indsat for et Beløb. De kan forespørge Skifteretten paa det Sted, hvor afdøde boede, om han efterlod sig Testamente, og om Deres Søsters Barn er indsat deri.

Berømte Kvinder — om os andre

DE fleste Kvinder holder i Reglen mere af at blive taget haardt end blidt paa i Kærlighedssager; og Manden gaar sikkert Glip af flere Erobringer, takket være sin egen Ubehændighed, end fordi Kvinderne forbliver uantastede paa Grund af deres Dyd. *Ninon de Lenclos.*

At blive en Kvindes Ven, naar man har været hendes Elsker, er en anstændig Maade at glemme hende paa. Den Kærlighed, der viger Pladsen for Venskab, er ophørt at eksistere.
Mlle. de l'Espinasse.

Der findes intet andet godt i Livet end at elske. *George Sand.*

Ønsket om at behage er Kvinden medfødt: De smukke vil kæles for; de grimme vil tages Hensyn til; de gamle vil raadspørges og æres. Men alle vil de smigres.
Madame d'Arconville.

Den letlevende Kvindes Hjerte er som en Rose. Hver Elsker plukker et Blad af, og til sidst bliver der kun en Torn tilbage til Ægtemanden. *Sophie Arnould.*

Der er ingen Kvinde, som i sin Mands Øjne vedbliver at være skøn og elskværdig. *Madame Ch. Reybaud.*

Sæt baade Hjerte og Penge til for en Kvindes Skyld, hvis det morer Dem; — men tab blot ikke Besindelsen.
Peggy Webling.

En Kvinde kan godt naa frem uden at smøre sit Ansigt med Coldcream.
Merie Dressler.

Alle Kvinder har, hvad jeg har, de forstaar blot ikke at bruge det.
Mae West.

Sex-appeal maa ikke miste sit Skær af Humor. *Ginger Rogers.*

Der er et sikkert Middel til at blive en Kvinde paa Moden, og dette Middel har aldrig forfejlet sin Virkning. Det er at være anstændig og dog have et daarligt Rygte. *Madame de Girardin.*

En Kvinde, som ikke mere opvækker nogen Følelse hos andre, kan derfor godt selv nære stærke Følelser.
Madame de Remusat.

Naar man er smuk, bør man være enkelt klædt og bære en enkel Frisure, for det gøre mere yndefuld. Det samme bør man gøre, naar man er grim, for det gør En mindre grim. *Madame Necker.*

Elevarbejde fra Illustrationsfagskolen udført af Peer Lauritzen.

Har De en Fritids-Hobby? *Det er morsomt at tegne, male og modellere. Begyndere og Viderekomne, alle kan deltage. Særlige Børne- og Ungdomshold. Skolepenge fra 3 Kr. mdl. Skoleplan tilsendes gratis.*
AKADEMIET FOR FRI OG MERKANTIL KUNST, Vester Voldgade 2, Telefon Central 1331.

Efteraarets Bøger

DET er ikke blot de Voksne, der har kastet sig saa stærkt over Bøgerne i Aar, ogsaa Børnene kræver betydeligt mere Læsning end før. Men Forlagene er parate til at opfylde Kravet, og blandt andet har *Gyldendal* udsendt en lang Række Bøger for Børn i alle Aldre og efter enhver Smag. Vi nævner i Flæng: *Jesper Ewald: Graapeter,* en indtagende lille Fortælling om en Kats Eventyr og Oplevelser, fra den fødes paa en Bondegaard, til den havner hos en Familie paa Østerbro i København. Bogen er illustreret af Arne Ungermann. — *Louis Moe: Skovkongens Gilde.* Faa evner som Louis Moe at tale baade til Børn og Voksne med sine vidunderlige Tegninger, og i denne Bog, der handler om Skovens Børn, som bydes til Gilde af Skovens Konge, Bamse, har han skabt en Række straalende Situationer, fulde af Liv og Lune. — *Friedrich Kipp: Forfulgt* foregaar i de store, vidtstrakte Skove paa Grænsen mellem Bøhmen og Tyskland og handler om en Bøhmerdreng, der uden egen Skyld kommer i Konflikt med Politiet og flygter ud i Skovene, hvor han oplever baade spændende og dramatiske Begivenheder. — *Christy Bentzon: Naar Katten er ude.* Forfatterinden har en sjælden Evne til at skrive for Børn, og i denne Bog fortæller hun pudsigt og fornøjeligt om nogle Børn, der ved et Tilfælde kommer til at holde Sommerferie uden Voksne og har det baade morsomt og interessant. Ikke mindst deres Husholdningsproblemer skaber en Række fornøjelige Situationer. — *Astrid Ehrencron-Kidde: Lille Ruth Hermansen* er en nydelig Fortælling om en lille 9 Aars Pige, Ruth Hermansen, og hendes lidt ældre Legekammerat Bo, to friske og naturlige Børn, der sammen har mange interessante Oplevelser.

Johannes V. Jensen: Folkeslagene i Østen.
(Gyldendal).

Netop i denne Tid er en saadan Oversigt over Befolkningsforholdene i Østasien af overordentlig stor Interesse, og Johannes V. Jensen har, dels af personlige Indtryk fra Rejser og dels ved Oplysninger fra den nyeste antropologiske Litteratur, skabt baade en Haandbog over Etnografien og en Orientering over de asiatiske Folkeslags Oprindelse og deres ret indviklede Slægtsforhold indbyrdes og til de europæiske Folk. Bogen er delt i ni Afsnit: Asien, Japan, Stillehavet, Singapore, Ny Guinea, Primitiv Barok, Et Urfolks Jammersminde, Oprindelse og Trin, Den polynesiske Vandring, og den er illustreret med en Række interessante Fotografier af de forskellige indfødte Folketyper.

Karin Juel: Stammen og Grenene.
(Gyldendal).

Hele det danske Radiopublikum kender Karin Juel, hvis smukke, følte Sang saa ofte har glædet os, men altfor faa ved, at hun tillige er en fremragende Forfatterinde. To af hendes Bøger er allerede tidligere udkommet paa Dansk, nemlig »Jordens Favn« og »Provstens Datter«, og lige nu er den tredie udsendt, nemlig »Stammen og Grenene«, en Slægtsroman om tre Generationers Skæbne. Skarpt og klart tegner Forfatterinden de forskellige Typer, Stamfaderen, den svenske Grubearbejder og hans jævne Kone, derefter deres ærgerrige, maalbevidste Søn, og endelig hans Børn og deres Kamp for at naa det, de anser for Lykke. Romanens Milieu er det velstaaende Borgerskab, hvor der er sørget godt for Livets Goder, et Emne, som Karin Juel har studeret til Bunds, men dens Tyngdepunkt er Skildringen af de forskellige Menneskeskæbner, som er klarlagt med fortrinlig psykologisk Sans.

BADMINTON

har i Danmark ikke blot naaet en Udbredelse, som ikke mange andre Steder i Verden, men ogsaa en teknisk Udvikling og Standard, som er enestaaende. Dette hænger vel for en stor Del sammen med, at det er et Spil, som i en usædvanlig Grad passer for alle Aldre og baade for Damer og Herrer. Og saa er det et Spil, som man har Glæde af fra den allerførste Dag, man begynder paa det, i Modsætning til mange andre Spil, som man først faar Glæde af gennem lang Træning. Dansk Badmintonforbund har gjort et Kæmpearbejde for at popularisere Spillet og har oparbejdet en glimrende Organisation, saaledes at man nu kan dyrke Spillet overalt i Danmark, selv i den fjerneste Afkrog.

Sideløbende er der blevet skabt en enestaaende Serie Rekvisitter, Ketchere og Bolde, under det kendte Mærke »Britgoods«, hvilket fremfor noget andet betinger, at man virkelig kan faa noget ud af Spillet, og Priserne paa disse Ting er yderst overkommelige. For under 20 Kr. kan De blive spilleklar med Ketcher og Bolde. Se iøvrigt Siderne 4—5.

De kan faa den rette Vejledning ogsaa for denne Sport i Sportsafdelingen hos Crome & Goldschmidt.

Hos Skønhedseksperten:

— Hvordan faar jeg en smuk, mat Teint?

— Jo, det opnaar De ved at bruge Gardenia Snow Creme som Underlag for Gardenia Lyco Powder, en fintsigtet Pudder, der er saa let som Sommerfuglestøv med den vidunderlige skære Skønhedsvirkning, som er Gardenias Hemmelighed. Pris pr. Æske 3.50, 2.50, 2.00.

Brug Gardenia

En gros: Kaj Mathiasen

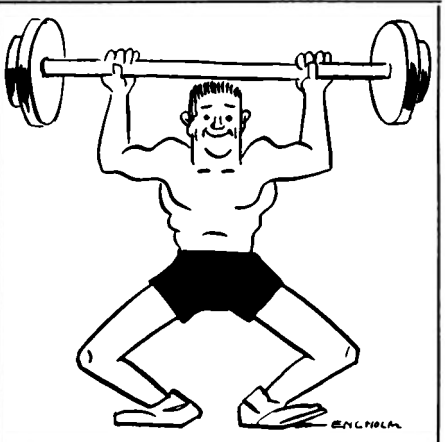

Man - maa - tænke - paa - Formen

Frederik skænker aldrig Næringsvidenskaben en Tanke, men er glad og stærk, naar bare han faar det sunde „Vitana"-Rugbrød.

FÆLLESBAGERIET

Tage 45 Tage 5745

„Ikke en Krumme gaar til Spilde!"

Renaissance

Specialist i Renaissance - Møbler

Vesterbrogade 54 - Eva 2700

INGEN

sorte Rande

omkring Laase og Dørplader, naar De bruger

Dollar METAL PUDSE-CREME

B & T

TOMAT KETCHUP

sund og velsmagende

BLAUENFELDT & TVEDE - KØBENHAVN NV.

Snart er det Æbletid...

MED Æblet er det ligesom med Kartoflen — der er ingen Ende paa alle de Maader, man kan tilberede det. Og nu staar Æbletiden for Døren — hvem der bor paa Landet hører hvert Øjeblik det bløde Bump fra Haven, naar et modent Æble falder i det dugvaade Græs. Saa er det om at pille det op, inden Ormene faar fat i det. — Men alle vi andre, der bor i høje Huse, maa nøjes med i Butikerne at vælge de Sorter ud, der passer bedst til vore Planer. Og her skal De høre nogle Forslag til rigtig at nytte Æbletidens grøngyldne og rosenkindede Frugtbarhed.

Raa Æbler er det sundeste.

Renvaskede Spiseæbler rives paa Raakostjernet med Skallen paa, dryppes øjeblikkelig med Citronsaft og blandes med ganske lidt Sukker, hvorpaa de ufortøvet serveres i Portionsglas med et Rosenblad paa Toppen.

Æblepeberrod.

Man koger først en tyk Æblemos og søder den — og derefter tilsætter man Peberrod, der er revet paa Raakostjernets fine Ende, saa meget eller saa lidt, som man nu kan lide. Det serveres koldt til Pølser, Vildt og koldt Kød og smager aldeles dejligt.

Æblebrød med Leverpostej.

Altid, naar man har med raa Æbler at gøre, maa man være hurtig i Vendingen, at de ikke skal blive brune, inden de naar ind paa Bordet. Æbler skæres i Skiver, Kernehuset hugges ud og med en Sprøjtepose anbringes nu en Top Leverpostej rørt op med Smør lige i Midten. Det er en lille Frokost-Vittighed, der ser nydelig ud.

Hekseskum.

Dette er en Dessert, der laves af Kødet fra stegte Æbler (maaske kan de steges paa Kakkelovnen), der moses igennem en Sigte og blandes med stiftpisket Hvide og Sukker. Det serveres straks og spises med Smaakager til.

Forloren Bondepige.

Revet Rugbrød gennemtørres først paa Panden og tilsættes derefter lidt stødt Melis. Man vender i det uafbrudt til det er brunt og knasende. I en Skaal eller i Portionsglas lægges nu Rugbrød, revet raat Æble, Hindbærsyltetøj og igen Rugbrød, hvorefter der pyntes med Flødeskum. Man maa have revet Æblet umiddelbart før Sammenlægningen — det gaar ikke an, at lade det staa, og jo hurtigere man serverer Desserten, desto bedre smager den.

Rødmende Æbler.

Til denne Dessert vælger man ikke for store, meget rødkindede Æbler. De lægges i en Kasserolle med kogende Vand godt og vel over Midten og koges forsigtigt til Skindet kan trækkes af. Det er Meningen, at »Rødmen« skal blive siddende. De optages med Hulske, Vandet tilsættes Sukker og Vanillesukker, og man koger en god Sukkerlage, der hældes omkring Æblerne i en Glasskaal. Raa Crème serveres til.

Pandestegte Æbler.

Vælg nogle gode store Spiseæbler, der ikke let koger itu. Skræl dem og del dem i fire eller seks Stykker, fjern Kærnehuset og steg dem forsigtigt i Smør paa en Pande. De gaar ret let i Stykker. Naar de er brune paa begge Sider, lægges de paa et varmt Fad, drysses med Flormelis og serveres med Fløde eller Flødeskum.

Makronæblekage.

Lav en Æblemarmelade af 1½ Pund Spiseæbler, Sukker efter Smag og ganske lidt Vand. Det er Meningen, at Æblerne skal koge helt itu og danne en jævn Marmelade, der ikke er vaad. I en Glasskaal lægges et Lag knuste Makroner, derefter Æblemassen og til sidst igen et Lag Makroner. Kagen pyntes med Striber af Ribsgelé (varmet en Smule og sprøjtet gennem et Pergamentkræmmerhus) og med Flødeskum, der eventuelt kan serveres til.

Æblesoufflé.

400 g Æbler skæres itu og koges ud med ganske lidt Vand. De moses gennem en Sigte og tilsættes Sukker og Vanilleessens — og skal være ret tørre. To Æggeblommer piskes i, og Mosen koges igennem et Par Minutter. Naar den er næsten kold, foldes fire stiftpiskede Hvider i, Massen fyldes i en smurt ildfast Form og bages i Ovnen ca. 20 Minutter. Flormelis drysses over ved Serveringen, og hvis man vil pynte yderligere, kan man slynge en Serviet omkring Fadet og fæstne den med en stor knaldrød Georgine.

Æbler i Slobrok.

Hertil skal De vælge smaa Spiseæbler, der skrælles, hvorefter Kærnehuset fjernes. Mørdejg rulles ud paa Bordet, skæres i Firkanter, der foldes omkring Æblet, saaledes at det staar paa Snipperne. De smøres med Æggehvide og groft Krystalsukker drysses paa, hvorefter de overgives til Ovnens Varme en Dag, naar man alligevel bager.

Æbler i Gelé.

Store ensartede Æbler skrælles og koges meget forsigtigt i lidt Vand med Sukker. Der maa være svagt Blus og man maa se efter dem hele Tiden — det lader sig kun gøre med gode Kogeæbler, der ikke er tilbøjelige til at gaa i Stykker. Naar de er møre, løftes de over i en stor Glasskaal, og til Æblesaften sættes et Glas Ribsgelé, Saften af en Citron og Husblas efter Maal. Maaske ogsaa lidt Vand. Denne rosa Saft sies gennem et Klæde og hældes omkring Æblerne, naar den er saa pas afkølet, at den ikke vil faa Skaalen til at knække. Det er Meningen, at Æblerne skal staa i Gelé til midt »paa Livet«. Ved Serveringen sættes en Top Flødeskum i hvert Æble, og mere Flødeskum serveres til.

Æblecream.

Kog 400 g Æbler til Mos. Tilsæt Sukker efter Smag og revet Skal af ½ Citron. Lav saa en almindelig Vanillecream af ½ Liter Mælk, to hele Æg, Sukker og to store Spskf. Mel. Cream og Mos piskes sammen og serveres lunkent eller koldt med Smaakager til. Det er en meget økonomisk og nem Dessert.

Fru Persille.

B & T

VANILLIN-TABLETTER

koncentreret Vaniljekraft i Gelatinehylstre med 6 Portioners-Tabletter

BLAUENFELDT & TVEDE

ADRIANOL

***Næse* EMULSION**

Sørg for altid at have en Flaske Adrianol Emulsion hjemme. Af Brugsanvisningen vil De se, hvor hurtigt, nemt og simpelt det anvendes.

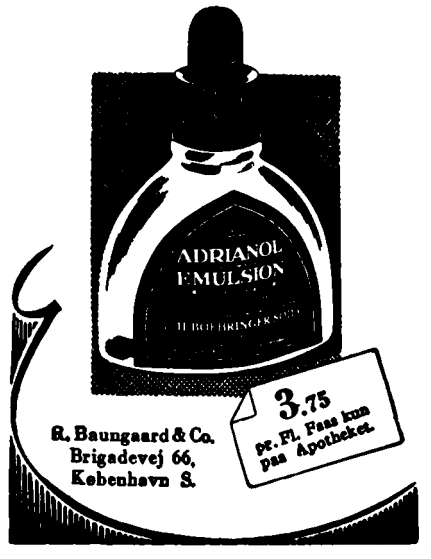

Kryds og Tværs Nr. 34

E	R	G	O	■	■	A	A	R	S	■
V	■	O	P	H	A	V	■	E	M	M
I	O	R	D	■	■	L	Ø	V	E	■
G	A	M	A	C	H	E	■	U	D	V
■	S	■	G	■	A	R	G	E	■	■
V	E	G	E	■	G	■	U	N	D	E
E	N	O	R	M	E	■	L	■	■	G
R	■	L	■	A	N	T	E	N	N	E
S	A	F	I	R	■	■	R	■	A	N
■	N	■	N	E	T	T	O	■	G	■
■	T	■	I	■	■	I	D	E	L	■
K	A	R	U	S	S	E	■	G	E	M
A	G	E	R	■	O	N	D	E	■	■
L	■	E	I	E	R	E	■	R	E	V
K	U	L	E	■	G	R	I	N	■	■

B	U	N	D							
M	E	R	■	O						
D	A	A	N							
A	L	G	T							
■	E	■								
N	■									
T	E	■								
G	E	M	T	E						
Ø	■	G								
N	A									
G	I	N	A							
R	E	O	L							
A	■	B								
■	■	■								
A	I	L	E							
N	E	■	M							
R	E	V	N	E						
D	R	O	T							

Vindere:

Fru Hetty Allerup, Dronningensgade 54 II, K.
Stud. art. Astrid Larsen, Vihøj pr. Roslev.
Fru Oline Sørensen, Langelinie 35 II, Vejle.
Bøgerne er tilsendt Vinderne.

Bähncke KATHRINEBJERG *Eddike*

Uge-Journ. TIDENS KVINDER Nr. 37—1943

Mod Aflevering af 13 af disse Kuponer i Nummerfølge paa Bladets Ekspedition, Rosenørns Allé 29, København V., faar Bladets Læsere Bogen »Billig fransk Hverdagsmad«, Bogladepris kart. Kr. 2,50, for 75 Øre, eller Bogen »Mange Slags Haandarbejder«, Bogladepris heft Kr. 3,75, kart. 4,50, for Kr. 1,25 heft. og K. 2,00 kart. Saafremt Bøgerne ønskes tilsendt, kan Beløbet vedlægges i Frimærker; men der maa da desuden vedl. 30 Øre til Porto.

„Theen",
der smager som dengang.

SINGALWATTE
The-Erstatning.

IVERSEN & LARSEN A/S.
København.

Hvorledes skal vi indrette vore Hjem?

Hvis man ønsker direkte Svar, indsendes Kr. 2,00 pr. Værelse sammen med Spørgsmaalet + Porto.

Svar til Hannes Mor.

Desværre skriver De ikke, hvor gammel Hanne er, eller giver os nogen Maal paa Deres Stue og Møblerne, men kunde Hannes Seng ikke staa i Stuens bageste Hjørne ved Døren, der bruges? Og er en billig trefløjet Skærm, som De gør smuk med en pæn Tapetbeklædning, ikke høj nok til at dække? Eller hvad mener De om et Gardin, der om Dagen dækker Væggen, men om Aftenen svinges paa en Stang ud foran Sengen, saa den skjules. Men saa maa Sengen jo om Dagen kunne kamoufleres som en Stol eller Sofa? Har De ellers prøvet at lave Spisekrogen henne foran Vinduet? Vi vilde gerne hjælpe Dem bedre, men saa maa vi have udførligere Forklaring, for maaske kunde Hannes Seng være en Klapseng, der forsvinder lodret op i Rummet ved den spærrede Dør om Dagen, hvor den saa simpelthen skjules med en Portiere?

Svar til Lis.

Jo, Kaffesækkene i Spisestuen lyder godt. Kan De ikke bruge Ottomanens blaa Farve til Gardinerne. For hvordan vilde det være med en knaldgul? De skriver røde Betræk, men der er jo mange røde Farver. Og har Væggene ogsaa en Kulør, vilde vi beholde Sækkenes naturlige, formodentlige Kitkulør.

Hulsømme er altid smukt.

Til Dagligstuen er det ogsaa svært at raade Dem, naar vi ikke ved, hvilken Farve Vægge De skal have. Men mon bourgognefarvede Gardiner er for mørke, eller hvordan vil rustfarvede staa til den blaa Farve, som De heller ikke nærmere har beskrevet. Men De maa da ogsaa kunne anvende nogle af de Gardiner, De har, naar De vil have et billigt Raad. Behøver der andet end smaa rynkede Kapper? Og til Badeværelse og Køkken er det svært at raade Dem, da De intet opgiver om Farver. Men smaaternet og smaaprikket ser altid sødt og morsomt ud.

Svar til Carla.

De har Ret. Det terrakotta bliver altfor rødt til den megen Kuba-Mahogni. De skal meget hellere vælge en god blaa Farve, som passer til det hjemmevævede blaa Betræk paa Skrivebordsstolen. Dog vilde vi ikke tage lige den samme Farve, men en Tone, der passer til. De kender de Hjem, hvor man faar det Indtryk, at det hele har været dyppet i den samme Farvebøtte lige fra Gardiner til Stolebetræk og Gulvtæpper. Og selv om Stolen har blaat Betræk, er der ikke noget i Vejen for, at De kan have grønne Gardiner i en Farve, der blot ikke skriger mod den blaa.

De kan udmærket male Vinduskarmen og i det hele taget Vinduernes Træværk lyst, selv om det øvrige Træværk er mørkt. Mange foretrækker det endog, fordi det giver mere Lys i Stuen. Men derfor kan De alligevel godt beholde Radiatorens Rammer mørke. I det hele taget maa Deres Stue være pænest med mørkt Træværk, saa det skal De endelig beholde.

Har De prøvet at faa Deres Gulvtæppe farvet? Hvad mener De om en smuk mørkebrun, der harmonerer med Træværket, dog nok i dette Tilfælde, hvor Træværket er saa mørkt, noget lysere. Men mørkeblaat eller mørkegrønt vilde ogsaa være godt.

Svar til Magda, Søborg.

Det er Tapetet i Soveværelset, det er galt med. For det første synes vi overhovedet, det er et rædselsfuldt Tapet, dræbende for al Hygge, og Radiatoren i den mørke Farve kan heller ikke være god. Hele Deres Soveværelse vil med eller uden Toiletbordet kunne blive aldeles henrivende efter Deres øvrige Beskrivelse, blot De faar et andet Tapet. De skal ikke være ked af det graa Træværk, for det er sikkert udmærket, men De skal finde et andet moderne Tapet med et lillebitte Mønster, hvori der er en Farve f. Eks. i blaat eller grønt. Endelig ikke rødt til Deres Kuba-Mahogni. Og saa kunde De nok finde noget at hænge paa Væggen, f. Eks. blot i raa Rammer Magasinforsider. De store Vægge er altfor bare at se paa. Radiatoren vilde vi enten male som det øvrige Træværk eller som Bundfarven i det nye Tapet — hvis Bundfarven da er meget lys, som jeg tænker mig den. Vælger De et svagt gulligt eller blaat Tapet med lyst eller hvidt Mønster, vilde jeg holde mig til den graa Farve.

Ogsaa i Gæsteværelset er det Tapetet, det er galt med. Hvorfor køber De dog saadan nogle forhistoriske graabeige Tapeter, naar der er saa mange moderne yndige. Det kunde lyde, som om De kunde have et Karlebo Skarntyde Tapet i Gæsteværelset i en smuk lys Pastelfarve.

I Entreen vilde vi vælge Ib Andersens Fyrværkeritapet og male Knagerne knaldblaa eller røde, og hvis De har Raad til det ogsaa Træværket. En Entre maa gerne være lidt morsom.

Kan De ikke gøre Vinduskarmene lidt brede ved at lægge nogle smukke moderne Fliser. Ikke Køkkenfliser naturligvis, men Fliser med Mønstre i gammel hollandsk Stil. De koster ca. 4 Kroner pr. Stk., saa det er jo til at overkomme.

I saa lille en Stue som Deres Dagligstue og Spisestue vilde vi slet ikke have Loftbelysning, men hellere Læselamper og Lampetter, hvis der da ikke er Mulighed for indirekte Belysning. Til Deres Møbler vilde vi have helt hvide eller svagt rosa Skærme af Silke eller Pergament.

De skal ikke være ked af Deres gamle Mahognimøbler, og Møbler købt hos en Møbelhandler behøver sandelig ikke være daarlig Smag. Det Dagspressen har anket over, er at der er gaaet Renæssancepip i alle Mennesker, saa de nu skal have imiteret Renæssance, udført ofte i Fyrretræ i smaa Stuer, saadan at hvert eneste Hjem og Værtshus ligner en Renæssanceborg en miniature. Deres Møbler lyder udmærket og meget mere særprægede. Men det er alle de graabeige og brunlige Tapeter, der gør Helhedsindtrykket trist.

Kryds og Tværs Nr. 37

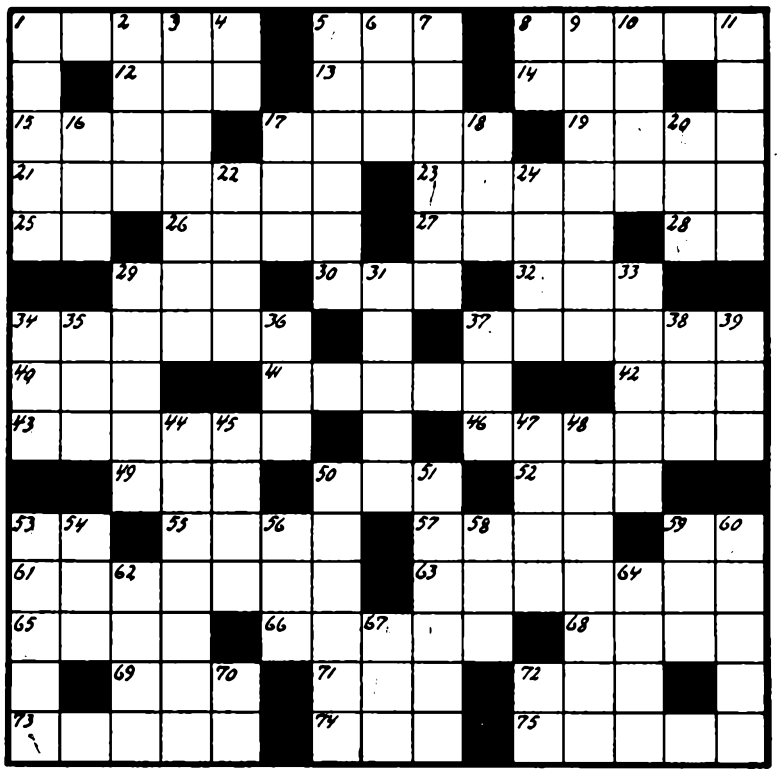

Navn: . . . . . .

Stilling: . . . . . .

Adresse: . . . . . .

VANDRET:
1 Uægte Haar
5 Krus
8 Omdrejningslinien
12 Klag
13 Papegøje
14 Papirstykke
15 Tot
17 Spot
19 Engelsk Maal
21 Indrømme
23 Landsmand
25 Fred
26 Legemsdel
27 Personligt
28 Forstavelse
29 Udtal
30 Landsdel
32 Kommando
34 Købslaaet
37 Hors d'oeuvre
40 I Smag med
41 Udlaan
42 Formode
43 De fire sidste Uger før Jul
46 Plante
49 Dreje
50 Fortæl
52 Tugte
53 Forkortelse
55 Buskads
57 Efterspore
59 Indrømmelse
61 Aflire
63 Adskiller
65 Konge Tilnavn
66 Ring
68 Mærkværdigt
69 Ens Konsonanter
71 Haste
72 Morskab
73 Afrikaner
74 Pjalt
75 Frugter

LODRET:
1 Afkom
2 Hurtig
3 Ussel
4 Ens Konsonanter
5 Afværge
6 Larm
7 Kanten
8 Vandløb
9 Bangebuks
10 Brætspil
11 Modsat øvre
16 Støj
17 Pigenavn
18 Hastværk
20 Tov
22 Pine
24 Kejser
29 Smuds
31 Fartøj
33 Ride
34 Foddel
35 Blus
36 Kælenavn
37 Modtog
38 Solo
39 Arter
44 De efterladte
45 Rettesnor
47 Saltopløsning
48 Etuder
50 Gold
51 Gættes
53 Emballagen
54 Vanære
56 Træ
58 Blomsterstand
59 Stedord
60 Sorter
62 Smykke
64 Afslaa
67 Som 40
70 Forkortelse
72 Ly

Blandt de rigtige Løsninger af Kryds- og Tværs-Opgave Nr. 37 vil blive udtrukket 3 Vindere, som vil modtage en af efterfølg. 5 Bøger:

Karen Blixen: Vintereventyr.
A. J. Cronin: Himmerigets Nøgler.
Frøken Jensens Kogebog.
Elmer Rice: Millionbyen.
Howard Spring: Min Søn! Min Søn!

Samtidig med Løsningen, som indsendes til Redaktionen senest Tirsdag den 21. September 1943, bedes den ønskede Bog opgivet

Dagens
SENTATION.

Nu behøver De aldrig mere frygte daarlig Aande. SENTA med sin fine, forfriskende Smag giver Dem en dejlig ren Fornemmelse i Mund og Svælg.

SENTA
- mod daarlig Aande
A. J. Hoeghs Fabriker · København

HEIDELBERG
LAGER-EDDIKE
fuldkommen sikker

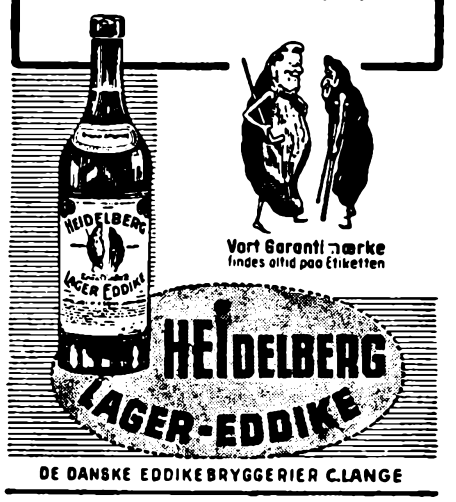

DE DANSKE EDDIKEBRYGGERIER C. LANGE

Leda Damesko
— den kultiverede Opfattelse af Sko

S. L. Møllers Bogtrykkeri, København. 431610

DE VANSKELIGE TIDER HAR GJORT DET MODERNE AT SÆLGE UMODERNE SØLVGENSTANDE. — DEN DANSKE SØLVINDUSTRI ER VERDENSBERØMT. FOR LANDETS PRESTIGE ER DET DERFOR AF STOR BETYDNING AT HOLDE DEN I GANG.—VI BEDER DEM DERFOR ENDNU ENGANG SÆLGE, HVAD DE KAN UNDVÆRE, SAA DET KOMMER DANSK SØLVSMEDEKUNST TIL GODE

I Aarenes Løb er utallige skønne og ædle Arbejder udgaaet fra Dragsteds Værksteder. For at holde den høje Standard er det imidlertid nødvendigt at bibeholde vor Arbejdsstab intakt, og dermed kan De hjælpe os ved at sælge os Deres gamle Sølv og Guld. De faar i Dag saa høje Priser som aldrig før, og Navnet Dragsted garanterer Dem den nøjagtige Vurdering.

A. DRAGSTED

AKTIESELSKAB

KGL. HOF-JUVELERER OG HOF-GULDSMED

BREDGADE 17 · CENTRAL 5576 KBHVN. K.